Щоденник Бріджит Джонс

Гелен Філдінґ

Анотація

Бріджит Джонс — 30 із хвостиком, вона незаміжня і дуже хоче змінити своє життя. Напередодні Нового року Бріджит обіцяє сама собі: кинути курити, схуднути, не тринькати грошей, не закохуватися в поганих хлопців, прокачати впевненість у собі та побудувати зрілі стосунки з відповідальним та надійним чоловіком.

«Щоденник Бріджит Джонс» полюбили читачі з усього світу, адже в цій книжці Гелен Філдінґ щиро та дотепно розповідає про сучасну жінку, пошук себе, кар'єру, стосунки, кохання, моду, секс.

Ця книжка — чудова нагода посміятися, розчулитися, а може, навіть вигукнути: «Бріджит Джонс — це я!».

ISBN 978-617-679-369-4
Гелен Філдінґ © текст, 1996
Лідія Луцан © переклад, 2017
Тетяна Омельченко © обкладинка, 2017
Видавництво Старого Лева © українське видання, 2017

Гелен Філдінґ

ЩОДЕННИК БРІДЖИТ ДЖОНС

Моїй мамі, Неллі, за те, що не схожа на маму Бріджит

Подяки

Особливо вдячна Чарлі Лідбітеру за те, що вперше запропонував колонку в «The Independent». Спасибі також Ґіллонові Ейкену, Річардові Коулзу, Скарлетт Кертіс, родині Філдінґів, Пірсові, Полі й Сему Флетчерам, Еммі Фройд Джорджії Ґарретт, Шерон Маґвайр, Джонові Тернеру та Деніелу Вудзу за натхнення й підтримку, та передусім, як завжди, — Річардові Кертісу.

Новорічні обіцянки

Я перестану

Випивати більш ніж 14 одиниць алкоголю на тиждень.

Курити.

Тринькати гроші на: макаронні машинки, апарати для приготування морозива чи інші кухонні витребеньки, якими ніколи не користуватимуся; книжки нечитабельних авторів для ефектного розставляння на полицях; екзотичну білизну, безглузду, позаяк не маю хлопця.

Влаштовувати вдома безлад і поводитися абияк, натомість уявлятиму, що я не сама.

Витрачати більше, ніж заробляю.

Допускати, аби вхідна пошта виходила з-під контролю.

Закохуватись у будь-кого з: алкоголіків, трудоголіків, тих, хто боїться відповідальності, страждає манією величі, чоловіків із подругами чи дружинами, жінконенависників, шовіністів, емоційних недоумків або утриманців, збоченців.

Сердитися на маму, Уну Алконбері чи Перпетую.

Засмучуватися через чоловіків, натомість буду врівноваженою й холодною сніговою королевою.

Шаленіти від чоловіків, зате будуватиму стосунки, оперті на виваженій оцінці вдачі.

Скаржитися на когось позаочі, а буду доброю до всіх.

Дуріти через Деніела Клівера аж так жалюгідно, щоб нестямно закохатись у шефа, як-от міс Маніпенні[1] та схожі на неї.

Киснути через відсутність хлопця, а натомість розвиватиму внутрішню поставу, впевненість у собі та самовідчуття

справжньої жінки, досконалої й *без* хлопця, адже це найкращий спосіб його запопасти.

Я постараюся

Кинути курити.

Пити не більш як 14 одиниць алкоголю на тиждень.

Дотримуючись антицелюлітної дієти, зменшити обхват стегон на 8 см (тобто на 4 см кожне).

Викинути з помешкання весь мотлох.

Віддати весь одяг, який не носила два і більше років, безхатькам.

Зайнятися кар'єрою й пошукати нову роботу з кращими перспективами.

Накопичувати гроші у формі заощаджень. Можливо, почну сплачувати й пенсійні внески.

Стати впевненішою.

Бути наполегливішою.

Ефективніше використовувати час.

Не гуляти щовечора, а залишатись удома, читаючи книжки та слухаючи класичну музику.

Жертвувати частку заробітку на благодійність.

Зробитися добрішою й більше допомагати іншим.

Їсти більше бобових.

Вранці вставати, щойно прокидатимусь.

Ходити у спортзал тричі на тиждень не лише для того, щоб купити сендвіч.

Розкладати фотографії у фотоальбоми.

Створити добірку записів «під настрій», тоді зможу мати напохваті касети з усіма улюбленими романтичними / танцювальними / запальними / жіночними та іншими мелодіями, а не нагадувати захмелілого ді-джея, у якого всі касети розкидані по підлозі.

Побудувати серйозні стосунки з відповідальним зрілим чоловіком.

Навчитися програмувати відео.

Січень. Винятково кепський початок

Неділя, 1 січня

58,5 кг (проте це після Різдва),

14 одиниць алкоголю (але практично за два дні, бо на 1 січня припали ще 4 години новорічної вечірки),

22 цигарки,

5424 калорії.

Спожита сьогодні їжа:

2 пакетики сиру ементаль, порізаного скибками.

14 холодних молодих картоплин.

2 «Криваві Мері» (вважаються їжею, позаяк містять вустерський соус і помідори).

Третина буханця чіабати з брі.

Півпакетика коріандрового листя.

12 шоколадних цукерок «Мілк трей» (найкраще позбутися всіх різдвяних солодощів за одним *махом* і розпочати завтра з чистого аркуша).

13 канапе із сиром та ананасом.

Порція карі з індички, горошок і банани (від Уни Алконбері).

Порція десерту Уни Алконбері «Малиновий сюрприз» із пісочного печива «Бурбон», консервованої малини, восьми ґалонів[2] збитих вершків, прикрашеного глазурованими вишнями та дягелем.

Полудень. Лондон: моє помешкання. Тьху! Останнє в цьому світі, на що я почуваюся фізично, емоційно та розумово

здатною зараз, — це перти до Уни та Джеффрі Алконбері у Ґрафтон-Андервуд на новорічний фуршет із карі з індички. Джеффрі й Уна Алконбері — найкращі друзі моїх батьків і, як дядько Джеффрі ніколи не оминає нагоди мені нагадати, знали мене, відколи я бігала навколо газону голяка. Моя мама подзвонила о 8:30 ранку в останній серпневий державний вихідний та змусила мене пообіцяти, що приїду. Вона підійшла до цього, підступно кружляючи манівцями.

— О, привіт, люба. Я зателефонувала лишень довідатися, що б ти хотіла на Різдво.

— *Різдво*?

— Бажала б отримати сюрприз, рідна?

— Ні! — заволала я. — Вибач, я мала на увазі…

— Цікаво, може, ти б воліла набір коліщат для своєї валізи?

— Але в мене немає валізи.

— То чому б не подарувати тобі маленьку валізку, *укомплектовану коліщатками?* Знаєш, як-от у стюардес?

— Я вже маю сумку.

— О, дорогенька, ти ж не можеш волочитися з тією дрантивою зеленою шматяною торбою. З нею ти схожа на якусь Мері Поппінз, яка переживає скрутні часи. Просто невеличка містка валіза з висувною ручкою. Дивовижно, як багацько всього ти зумієш туди покласти. Хочеш червону в темно-синю смужку чи червону смужку на темно-синьому тлі?

— Мам, отепер 8:30 ранку. Літо. Дуже спекотно. Я не потребую «валізи стюардеси».

— Джулі Ендербі має таку. Вона каже, що ніколи не користується нічим іншим.

— Хто така Джулі Ендербі?

— Ти знаєш *Джулі,* люба, це донька Мевіс Ендербі. Джулі! Вона видерла ту супер-пупер роботу в «Артур Андерсен»[3]…

— Мам.

— Завжди бере її з собою в поїздки.

— Я не потребую маленької валізки на коліщатах.

— Ось що я тобі скажу. Чому б усім — Джеймі, татові й мені — не скластися й не купити тобі пристойної нової великої валізи *та* комплекту коліщат?

Геть виснажена, я відхилила слухавку від вуха, ламаючи голову над тим, звідки взявся цей місіонерський багажно-різдвяно-подарунковий ентузіазм. Коли приклала телефон назад до вуха, мама говорила: «.справді, у них є відділення для пляшечок із твоєю піною для ванни та інших речей. І ще я подумала про візочок для покупок».

— А є щось, чого б *ти* хотіла на Різдво? — вставила я відчайдушно, мружачись від сліпучого сонячного світла у законний вихідний.

— Ні, ні! — кинула мама погідно. — Я маю все, чого *мені* треба. До речі, серденько, — вона несподівано стишила голос, — ти ж приїдеш цьогоріч на новорічний фуршет із карі з індички до Джеффрі й Уни, правда?

— Ой, правду кажучи.., — я дико запанікувала. Яке б то заняття собі вигадати? — .мабуть, я муситиму працювати в перший день Нового року.

— Не біда. Ти можеш заїхати й після роботи. О, хіба я не згадувала? Завітають Малкольм та Елейн Дарсі й приведуть із собою Марка. Ти пам'ятаєш Марка, люба? Він першокласний адвокат. Купа грошей. Розлучений. До восьмої однаково не почнеться.

О Боже, тільки не ще один чудернацько одягнений фанат опери з розпатланим, зачесаним набік волоссям.

— Мам, я тобі вже казала: не треба мене нікому нав'язувати…

— Ну ж бо, приєднуйся, люба. Уна й Джеффрі влаштовують фуршет із нагоди Нового року, відколи ти ще голяка бігала по

газону! Звісно, ти приїдеш. І буде нагода скористатися новою валізкою.

11:45. Ух! Перший день нового року став днем жахів. Не віриться, що я знову починаю рік сама у своєму дівочому ліжку в батьківському домі. Це вкрай принизливо в моєму віці. Цікаво, чи вони занюхають, якщо закурю у кватирку? Прону-дившись удома з похмілля цілісінький день, я врешті-решт капітулювала і все-таки поїхала на індичку, хоча було вже досить пізно. Коли дісталася до Алконбері й натиснула на дзвінок, який протеленькав довжелезну, як бій-міського-годинника, мелодію, то й тоді перебувала у своєму незатишному світі: нудота, головний біль, кислий присмак у роті. А ще я досі була люта, як пантера, бо звернула через неуважність на трасу М6 замість М1 і мусила подолати півдороги до Бірмінгема, перш ніж знайшла, де розвернутися. Газувала щосили, намагаючись випустити пару, а на трасі це збіса небезпечно. Я покірно-приречено спостерігала, як фігура Уни Алконбері, загадково спотворена рифленим дверним склом, кидається на мене в костюмі-двійці кольору фуксії.

— Бріджит! Ми вже думали, що ти пропала! З Новим роком! Були б уже почали без тебе.

Здається, їй вдалося мене поцілувати, скинути з мене пальто, повісити його на перила, витерти свою помаду з моєї щоки та змусити мене почуватися жахливо винною — усе протягом короткої миті, поки я в пошуках опори притулилася до декорованої полички.

— Вибачте, я заблукала.

— Заблукала? Отакої! Що з тобою вдієш? Будь ласка, заходь!

Вона провела мене крізь відчинені двері з матового скла до вітальні, гукаючи:

— Чуєте? Вона заблукала!

— Бріджит! З Новим роком! — привітав мене Джеффрі Алконбері, вбраний у жовтий светр із ромбовидним орнаментом. Він грайливо підійшов до мене, вдаючи Брюса Форсайта[4], і так фамільярно обійняв, що відомий магазин-фотоательє «Boots» відправив би знімок прямісінько в поліцейський відділок[5].

— Гм-м, — прогугнявив він, шаріючись і підтягуючи за пояс штани, — з якого перехрестя ти виїжджала?

— З дев'ятнадцятого, але там був об'їзд.

— Дев'ятнадцяте перехрестя! Уно, вона виїхала з дев'ятнадцятого! Та ти від початку додала собі дороги ще на годину їзди. Ходімо, вип'єш нарешті. До речі, як твої справи на любовному фронті?

О *Господи*! Чому одружені люди не можуть зрозуміти, що такі запитання вже неввічливо ставити? Ми ж не чіпляємося до *них* і не репетуємо: «А як сімейне життя? Все ще займаєтесь сексом?».

Усі знають, що у твої тридцять побачення вже не такі безтурботно-щасливі та безкоштовно-вільні, якими були у двадцять два, і чесна відповідь, найвірогідніше, буде такою: «Власне, минулої ночі мій одружений коханець, нагодившись у підв'язках і звабливому мініатюрному ан-горовому топі, визнав, що він гей / сексуальний маніяк / наркоман / патологічний боягуз, і побив мене фалоімітато-ром», — а не: «Чудово, дякую».

Позаяк я не природжена брехуха, то знічено пробурмотіла до Джеффрі: «Добре», — після чого він прогудів: «Тож ти *досі* не маєш хлопця!».

— Бріджит! І чим *тут* зарадиш?! — промовила Уна. — Ви, сучасні дівчата, усі кар'єристки! Я геть не розумію! Знаєш, цього не можна відкладати без кінця-краю. Тік-так, тік-так.

— Атож. Як це жінка може дожити до твоїх років незаміжньою? — заревів Браян Енденбі (чоловік Мейвіс, колись

президент Ротарі-клубу в Кеттерінзі), піднімаючи свій келих хересу. На щастя, тато мене врятував.

— Дуже радий тебе бачити, Бріджит, — сказав він, беручи мене під руку. — Мама підняла на ноги всю поліцію Нортгемптонширу, аби прочесали графство зубними щітками в пошуках твоїх розчленованих останків. Ну-бо, покажися, щоб я вже міг спокійно забавлятися. Як валізка на коліщатах?

— Більша, ніж можна було сподіватися. А як щипчики для волосся у вухах?

— О, чудово — тобі ж відомо — *щипають*!

Зрештою, гадаю, все було добре. Я б почувалася трохи винною, якби не з'явилася, проте Марк Дарсі… Ги. Щоразу, як мама дзвонила упродовж останніх тижнів, звучало: «Ти, звісно, пам'ятаєш сім'ю Дарсі, чи не так, люба? Вони приїжджали до нас, коли ми жили в Бакінґемі, і ви з Марком гралися у дитячому басейні!», — або: «О! Я вже говорила, що Малкольм і Елейн Дарсі беруть Марка з собою на новорічний фуршет до Уни? Він, певно, допіру повернувся з Америки. Розлучений. Підшукує собі будинок у Голланд-парку. Либонь, пережив із дружиною найжахливіший період. Японка. Вельми безсердечний народ».

А тоді повторювалося, як грім із ясного неба: «Пригадуєш Марка Дарсі, дорогенька? Сина Малкольма та Елейн? Він один із тих супер-пупер-блискучих адвокатів. Розлучений. Зі слів Елейн, Марк постійно працює і страшенно самотній. Припускаю, що мав би прийти до Уни на новорічну індичку, справді».

Не розумію, чому було не випалити прямо: «Люба, а не трахнула б ти Марка Дарсі, поки всі їстимуть карі з індички? Він *збіса* багатий».

— Ходімо, познайомишся з Марком, — пролящала Уна Алконбері, перш ніж я встигла перехилити чарку.

Коли зводять із чоловіком усупереч твоїй волі — це вже приниження, та коли Уна Алконбері буквально волочить тебе до нього на очах у цілої купи батьківських друзів, а ти при цьому з великого бодуна, то справи геть кепські.

Багатий, розлучений-із-жорстокою-дружиною Марк — до речі, досить високий — стояв спиною до гостей, уважно вивчаючи вміст книжкових полиць Алконбері — переважно серію у шкіряних палітурках про Третій рейх, яку Джеффрі замовляє в «Рідерз дайджест». Мені сяйнуло, що по-дурному називатися містером Дарсі й пихато триматися віддалік од веселого загалу. Це так само, як зватися Гіткліффом[6] і вперто проводити цілий вечір у саду, вигукуючи: «Кеті!» — та б'ючись головою об дерево.

— Марку, — промовила Уна, неначе одна з фей Санта-Клауса[7], — тобі варто познайомитися з деким гарненьким.

Він обернувся — і з'ясувалося: те, що зі спини здавалося невинним темно-синім светром, насправді є джемпером із V-подібним вирізом у жовто-сині ромби — такі полюбляють носити найстарші спортивні коментатори з національних каналів.

Як частенько зауважує мій друг Том, дивовижно, скільки часу і грошей можна зекономити у світі побачень, звертаючи увагу на дрібні деталі. Біла шкарпетка тут, червоні підтяжки там, потерте розтоптане взуття, свастика — так часто цього цілком достатньо, аби вирішити, що немає сенсу записувати номери телефонів і викидати гроші на дорожезні обіди: то аж ніяк не ваш дятел.

— Марку, це Бріджит, донька Коліна й Пем, — повідомила Уна, рум'яніючись і тремтячи від хвилювання. — Бріджит працює у видавництві. Так, Бріджит?

— Істинна правда, — невідомо чому підтвердила я таким голосом, наче брала участь у прямому ефірі столичного радіо і приготувалася спитати в Уни, чи можна «переказати привіт» своїм друзям Джуд, Шерон і Тому, братові Джеймі, усім в офісі, мамі й татові, і нарешті людям на фуршеті з карі.

— Ну, що ж, залишаю вас молодих наодинці, — прощебетала Уна. — Фурр! Закладаюся, що вас уже нудить від старих порхавок.

— Анітрохи, — ніяково відповів Марк Дарсі з доволі вимушеною усмішкою, на чому Уна, — закотивши очі, приклавши руки до грудей і весело та дзвінко захихикавши, — струснула головою й покинула нас самих в огидно-моторошній тиші.

— Я… Гм… Ви читаєте що-небудь… Ви читали останнім часом якісь цікаві книжки? — запитав він.

О, заради Бога.

Я гарячково почала пригадувати, коли востаннє читала щось годяще. Біда роботи у видавництві: читаючи на дозвіллі, ти наче сміттяр, що увечері принюхується до помийного відра. Я дійшла до середини книжки «Чоловіки з Марса, жінки з Венери», яку мені позичила Джуд, але сумнівно, аби Марк Дарсі, хоч він і явно дивакуватий тип, був готовим визнати себе аж марсіянином. І тут мене осяяло.

— «Удар у відповідь» Сьюзен Фелуді[8], — тріумфувала я.

Ха! Самої книжки не дочитала, та почуваюся впевнено,

адже Шерон вуха мені прогуділа, розглагольствуючи про неї. Хай там як, я нічим не ризикую, бо жодного шансу, що цяця-хлопчик у светрику в ромби прочитав би феміністичний трактат на півтисячі сторінок.

— Невже? — здивувався він. — Я прочитав, заледве вона вийшла. Хіба ви не вважаєте, що ця книга дещо упереджена?

— Ну, гадаю, не *надто*... — відповіла я задерикувато, ламаючи мізки над тим, як би пристойно зіскочити з теми. — Ви провели з батьками всі новорічні свята?

— Так, — нетерпляче відрізав він. — Ви теж?

— Так. Тобто ні. Минулого вечора була на вечірці в Лондоні. Ще трохи захмеліла, — заторохтіла нервово, аби Уна й мама не подумали, начебто я така безпорадна з чоловіками, що не здатна поговорити навіть із Марком Дарсі. — А тому я вважаю, що чисто технічно годі розпочати виконання новорічних обіцянок першого січня, хіба ні? Позаяк це продовження новорічної ночі, курці продовжують кайфувати, і не варто чекати, що рівно опівночі вони різко кинуть із вагоном нікотину в крові. Так само не найкраща думка — першого січня сідати на дієту, адже ви не можете їсти розсудливо, а вкрай потребуєте волі, аби раз у раз поглинати все, що треба, для полегшення похмілля. Здається, було б набагато розумніше, якби всюди починали дотримуватися новорічних обіцянок із другого січня.

— Мабуть, вам хотілося б перекусити, — втулив він і тут-таки прожогом кинувся до святкового столу, залишивши мене саму біля книжкової полиці, тим часом усі присутні витріщилися на мене, прикидаючи: «То ось чому Бріджит незаміжня. Вона відштовхує чоловіків».

Найприкріше те, що Уна Алконбері й мама не бажали на цьому зупинятися. Вони змушували мене обходити гостей із корнішонами та келихами вершкового хересу на тацях, відчайдушно сподіваючись, що я знову опинюся на шляху Марка Дарсі. Врешті-решт вони так ошаліли від розчарування, що, коли я вдруге опинилася зі своїми корнішонами за чотири фути[9] від нього, Уна Алконбері метнулася через кімнату, як Вілл Карлінг[10], і випалила: «Марку, перш ніж піти, обов'язково

візьми у Бріджит телефон, аби згодом сконтактуватися в Лондоні».

Я не змогла втриматися, щоб не почервоніти. Відчувала, як кров ударяє мені в голову. Тепер Марк подумає, що я її до цього підбила.

— Я впевнений: життя Бріджит у Лондоні і так уже б'є через край, місіс Алконбері, — витиснув він із себе. Гм. Не те щоб я потребувала, аби Марк записував мій номер телефону чи щось типу того, але й не хотіла, щоби він настільки демонстративно цього не бажав. Опустивши очі, я вгледіла на ньому білі шкарпетки з жовтими джмелями.

— Можна пригостити вас маринованим огірочком? — запропонувала відтак, аби продемонструвати справжню причину свого наближення, цілком виразно зумовлену корнішонами, а не пов'язану з телефоном.

— Ні, дякую, — відмовився він, зиркнувши на мене трохи насторожено.

— Ви певні? А фаршировану маслинку? — наполягала я.

— Ні, справді ні.

— Мариновану цибулинку? — заохочувала я його. — Кубик буряка?

— Гаразд, дякую, — бовкнув він відчайдушно, беручи оливку.

— Сподіваюсь, вам засмакує, — тріумфально відповіла я.

Наприкінці вечора зауважила, що Маркова мама палко його в чомусь переконує, а потім Уна приконвоювала Марка Дарсі до мене та стовбичила в нього за спиною, поки він силувано не вицідив:

— Вам потрібно повернутися до Лондона? Я залишаюся тут, одначе моя машина могла б вас відвезти.

— Як, сама собою? — спитала я.

Він тільки кліпав очима.

— Боже мій! У Марка службове авто і водій, дурненька, — процокотіла Уна.

— Дякую, це дуже мило, — відказала я. — Та вранці сяду в один зі своїх поїздів.

14:00. Ну чому я така непрезентабельна? Чому? Навіть чоловік у шкарпетках із джмелями вважає мене страшною. Ненавиджу Новий рік. Ненавиджу всіх. Окрім Деніела Клівера. Так чи інак, маю величезну, як піднос, плитку молочного шоколаду «Деєрі мілк» фірми «Кедбері», що зосталася на туалетному столику від Різдва, а ще — кумедну подарункову пляшечку джину-тоніка. Ото проковтну це все й курну сигаретку.

Вівторок,3 січня

59 кг (жах: я скочуюся до ожиріння — чому? за які гріхи?),
алкоголь: 6 одиниць (чудово),
цигарки: 23 (дуже добре),
калорії: 2472.

9:00. Ух, сама думка про повернення на роботу нестерпна. Однісінька річ, яка допомагає з цим змиритися, — нагода знову побачити Деніела, але і з неї не варто зараз користа-ти: я товста, на підборідді — прищ, та й єдине моє бажання — висиджувати на канапі перед телевізором, обіпершись на подушку, поїдаючи шоколад і дивлячись різдвяну програму. Як на мене, неправильно й несправедливо спершу силувати до святкового марафону зі стресами й надмірними фінансовими та емоційними випробуваннями, а опісля, тільки-но до нього призвичаїлися, — позбавити Різдва в найбрутальніший спосіб. Я заледве встигла відчути насолоду від відсутності рутини й можливості досхочу ніжитися в ліжку, заковтувати, що душа забажає, і дудлити спиртне, як тільки потрапить на очі, навіть уранці. І от тепер усі раз-два мають відновити самодисципліну, ніби стрункі молоді хорти.

22:00. Бр-р-р. Перпетуя, що займає трохи вищу посаду й тому вважає себе моєю начальницею, була нині, за своєю манерою, украй настирливою та свавільною, аж до нудоти розводячись про чергову нерухомість за півмільйона фунтів, яку готується придбати спільно зі своїм багатим, але навіженим коханцем Х’юґо: «Ага, ага, власне, вікна там і *виходять* на північ, але вони зробили щось ну страшно хитромудре з освітленням».

Я глянула на неї дещо заздрісно: величезна, як бочка, дупа була обтягнута червоною вузькою спідницею; чудернацька смугаста жилетка, ледь прикривши її, врізалася в клуби.

Яке блаженство народитися зі «слоунівською»[11] пихою! Перпетуя ані грама не переймалася б, хоч би й сягнувши габаритів «Рено Еспас». Скільки годин, місяців, років я змарнувала, непокоячись через свою вагу, тим часом як Перпетуя шукала настільні лампи з основами у вигляді порцелянових котиків десь на Фулем-роуд? А втім, і від неї вислизає джерело щастя. За результатами опитавань, щастя приносять не любов, багатство чи влада, а прагнення досягати цілей: і що ж таке дієта, як не це?

Ідучи додому, на знак незгоди із закінченням Різдвяних свят купила пакетик шоколадних ялинкових прикрас на розпродажу та пляшку ігристого вина за 3 фунти 69 пенсів, чи то норвезького, чи пакистанського, одним словом, якогось такого. Я поглинула принесене при світлі гірлянд, підмівши на додаток парочку пиріжків із сухофруктами, рештки різдвяного торта і дрібку стілтону[12]. Трапезувала, переглядаючи «Жителів Іст-Енду»[13] й уявляючи, що це святкова передача.

Однак тепер мені соромно і бридко. Фізично відчуваю, як із мене випирає сало. А-а, байдуже. Інколи треба спуститися на дно токсичного ожиріння, аби згодом, наче фенікс, піднятися з попелу очищеною і прекрасною Мішель Пфайффер. Від завтра розпочну нову спартанську програму краси та здоров’я.

М-м-м-м. До речі, Деніел Клівер. Мені імпонує, що, попри неабияку успішність і розум, він здатний на пустотливі розпусні пориви. Сьогодні дуже кумедно розповідав усім, як його тітка подумала, мовби оніксовий тримач для паперових рушничків — різдвяний подарунок від Деніелової мами — то фалоімітатор. Справді був украй потішним. А ще він із нотками флірту

поцікавився, чи отримала я щось гарне на Різдво. Здається, завтра варто вбрати коротку чорну спідничку.

Середа,4 січня

59,4 кг (надзвичайна ситуація: неначе жир упродовж Різдвяних свят наповнив своєрідну капсулу й тепер поступово просочується під шкіру),

алкоголь: 5 одиниць (уже краще), цигарки: 20,

калорії: 700 (дуже добре).

16:00. На роботі. Аварія. Допіру, заливаючись сльозами, подзвонила з мобільного Джуд і заледве проскімлила, що їй тільки-но довелося відпроситися із засідання ради директорів (Джуд очолює відділ строкових контрактів у «Брайтлінґс»[14]), аби не розридатися, і тепер вона застрягла в жіночій убиральні — з очима Еліса Купера[15] й без косметички. Поганець Річард (егоїст із фобією серйозних стосунків), який півтора року то був, то не був хлопцем Джуд, покинув її, бо запитала, чи хотів би він поїхати з нею у відпустку. Типове явище, але, ясна річ, Джуд у всьому звинувачує себе:

— Я узалежнена. Надто багато просила, прагнучи привернути увагу, а не тому, що це було потрібно. Ох, якби ж то можна було повернути час назад.

Я негайно зателефонувала Шерон — і на 18:30 у кафе «Руж» було призначено термінову нараду. Сподіваюся, вдасться вислизнути без прискіпувань противної Перпетуї.

23:00. Бурхливий вечір. Шерон з порога пустилася викладати свій погляд на ситуацію з Річардом: «моральний мозко-грай», який, мов пожежа, розповсюджується серед чоловіків за тридцять. На думку Шерон, коли жінки розмінюють четвертий десяток, рівновага сил ледь помітно зміщується. Навіть найбільшим розпусницям шарпає нерви боротьба з першими нападами екзистенційного жаху — побоюваннями, що помреш

самотою й рештки твого тіла, яких не доїсть ельзаська вівчарка, знайдуть через три тижні. Стереотипні уявлення про бабів із цицьками-відрами, веретена[16] та сексуальних розвалюх, хоч і злостять, але вганяють у ступор, скільки б ти не носилася з гадками про Джоанну Ламлі та Сьюзен Сарандон[17].

— А такі чоловіки, як Річард, — кипіла Шерон, — цілять у щілину в броні, аби відкараскатися від зобов'язань, остаточності, честі і природного розвитку стосунків між чоловіком і жінкою.

Ми з Джуд уже почали шикати на неї самими кутиками вуст і щільніше закутуватися у свої пальта. Зрештою, для чоловіка немає нічого осоружнішого, ніж войовничий фемінізм.

— Як він посмів сказати, що з твого боку недоречно пропонувати спільну відпустку? — верещала Шерон. — Що він узагалі *верзе?*

Мрійливо думаючи про Деніела Клівера, я наважилася припустити, наче не всі чоловіки такі, як Річард. У відповідь Шерон узялася довго перелічувати вияви «морального мозкограю», від яких потерпають наші подруги: одна має бойфренда, що й після тринадцяти років відмовляється навіть обговорювати можливість поселитися вкупі; іншу хлопець покинув після чотирьох побачень, бо справа набула надто серйозного характеру; ще одній хлоп упродовж трьох місяців допікав пристрасними проханнями вийти за нього заміж, а ось коли вона не встояла, зник з очей і через три тижні підсунув таку саму халепу її найкращій приятельці.

— Ми, жінки, такі вразливі лише тому, що наше покоління вперше ризикнуло відкинути компроміси в коханні й покладатися на власну економічну міць. Через двадцять років чоловіки навіть не посміють починати мозкограй, бо ми *просто розсміємося їм у вічі,* — репетувала Шерон.

Цієї миті до кав'ярні вплив Алекс Вокер, який працює в одній компанії з Шерон, а з ним — шикарна блондинка, принаймні увосьмеро привабливіша від свого супутника. Алекс продефілював до нас, аби привітатися.

— Це твоя нова дівчина? — запитала Шерон.

— Ну-у… Хе, знаєш, вона думає, що так, але насправді ми не зустрічаємося, а лише спимо разом. Треба було б із цим покінчити, але, розумієш… — сказав він самовдоволено.

— Ох, яке лайно, ти, боягузливе мерзенне чмо! Ну гаразд. Зараз поговорю з тією жінкою, — підводячись із крісла, пригрозила Шерон.

Ми з Джуд силоміць її стримали, тим часом як Алекс у паніці кинувся назад до своєї блондинки, щоб, уникнувши викриття, продовжити мозкограй.

Урешті-решт ми втрьох розробили стратегію для Джуд. Їй треба припинити забивати собі голову читанням «Жінок, які надто сильно кохають», а натомість скерувати думки до «Чоловіків з Марса, жінок з Венери». Завдяки зміні орієнтирів вона вбачатиме в поведінці Річарда не так свідчення власної самовідданості в коханні та свого надмірно вираженого почуття, як наслідок того, що він наче марсіанська гумка, яку треба натягти до межі, аби вона повернулася назад.

— Гаразд, отже, варто мені йому подзвонити чи ні? — спитала Джуд.

— Ні, — відрубала Шерон саме в той момент, коли я вимовила «так».

Після того, як Джуд пішла, бо вранці мала встати без п'ятнадцяти шоста, щоб піти у тренажерний зал і зустрітися з особистим шопером до початку робочого дня о 8:30 (божевілля), ми з Шерон несподівано відчули докори сумління й розгнівалися на себе, позаяк не порадили Джуд просто дати відкоша Поганцеві Річарду, бо він поганець. Та з іншого боку, як

зазначила Шерон, коли попереднього разу ми так і зробили, вони зійшлися знову — і Джуд у пориві каяття переказала йому всі наші слова. Тож тепер щоразу, коли бачимо Річарда, хочеться провалитися крізь землю, а він вважає нас пекельними королевами стерв. За слушним зауваженням Шерон, це непорозуміння, адже, хоч ми і відкрили в собі «внутрішніх стерв», назовні їх іще не випустили.

Четвер,5 січня

58,5 кг (неймовірний прогрес: завдяки радісному настрою й передчуттю сексу мимоволі спалено майже кілограм жиру),

алкоголь: 6 одиниць (беручи до уваги вечірку, прекрасно),

цигарки: 12 (тримаю марку),

калорії: 1258 (кохання викоренило потребу об'їдатися, як свиня).

11:00. Офіс. О Господи, Деніел Клівер тільки-но надіслав мені повідомлення. Намагалася непомітно для Перпетуї працювати над своїм резюме (стане основою успішної кар'єри), аж раптом угорі на екрані з'явився напис: «Нове повідомлення». Тішачись прямо-таки з будь-чого, — як і за кожної нагоди відволіктися від роботи, — швиденько натиснула «Читати», і, щойно команду було виконано, мене мовби хто жаром обсипав: під листом угледіла «Клів». Блиснула думка, чи не примудрився він увійти в мій комп'ютер і побачити, що я не займаюся роботою. Та в повідомленні мовилося:

Повідомлення для Джонс

Очевидно, Ви забули спідницю. Гадаю, у Вашій трудовій угоді гранично чітко вказано, що персонал повсякчас повинен бути повністю одягненим.

Клів

Ха! Безсумнівно, фліртує. Я на хвильку замислилася, водночас удаючи, ніби вивчаю неймовірно нудний рукопис якогось ненормального. Ще ніколи не писала Деніелові Кліверу, але геніальність месенджера дає змогу досить зухвало й запанібрата спілкуватися навіть із шефом. До того ж практикуйся досхочу. Ось що я надіслала:

Повідомлення для Кліва

Сер, я обурена Вашим повідомленням. Хоч і є підстави описати спідницю як трішки «підстрелену» (ощадливість завжди була нашим редакційним гаслом), одначе вважаю: характеризуючи її, говорити про відсутність — вульгарне спотворення фактів, тому готую заяву у профспілку.

Джонс

Не тямлячись від радісного збудження, чекала на відповідь. Атож, невдовзі вискочило: «Нове повідомлення». Я натиснула «Читати».

Якщо хтось бездумно прибрав із мого столу зредагований видрук «МОТОЦИКЛА КАФКИ», БУДЬ ЛАСКА, майте совість, негайно поверніть.

Діана

А-а-а, далі — пшик.

Полудень. О Господи, Деніел не обізвався. Напевно, розлютився. Може, він аніскілечки не жартував щодо спідниці. Ой Боже, Боже! Спокусившись неофіційністю локальної мережі, нагрубіянила керівникові.

12:10. Можливо, він досі не відкрив мого повідомлення. От якби можна було завернути його назад! Гадаю, варто прогулятися й глянути, чи не вдасться якимось чином проникнути до кабінету Деніела і видалити писульку.

12:15. Ха! Усе з'ясувалося. У нього нарада зі Саймоном із відділу маркетингу. Глянув на мене, коли я проходила повз. Ага. Ага-га-га-га! «Нове повідомлення».

Повідомлення для Джонс

Якщо дефіле повз кабінет було спробою продемонструвати наявність спідниці, можу лише засвідчити, що Ви зазнали повного фіаско. Безперечно, спідниця відсутня. Вона занедужала?

Клів

Відразу за ним вискочило наступне:

Повідомлення для Джонс

Якщо спідниця справді хвора, будь ласка, перевірте, скільки днів вона була на лікарняному упродовж останніх дванадцяти місяців. Нещодавній нерегулярний характер спідниччи-ної присутності наводить на думку про симуляцію.

Клів

Надсилаю відповідь:

Повідомлення для Кліва

Наочно видно: спідниця ні не слаба, ані не вітсутня. Приголомшена кречущою дискримінаційною позицією керівництва щодо неї. Через нав'язливий інтерес до спідниці закрадається підозра, наче захворіло радше керівництво, аніж спідниця.

Джонс

Гм. Думаю, що останню фразу варто стерти, бо в ній можна угледіти м'яке звинувачення в сексуальних домаганнях, а мені неабияк подобаються сексуальні домагання Деніела Клівера.

А-а-ах. Щойно Перпетуя, минаючи мене, почала через плече читати цидулку. У вирішальний момент я ледве встигла тицьнути «Alt Screen», але добряче дала маху, адже просто повернула на екран резюме.

— Повідом мені, коли закінчиш читати рукопис, гаразд? — сказала Перпетуя, єхидно посміхаючись. — Нестерпно думати, що ти *гайнуєш час.*

Тільки-но вона надійно поновила телефонні теревені («Містере Беркетт, навіщо, власне кажучи, вказувати, що там три-чотири спальні, коли цілком очевидно: зараз-таки після приїзду на місце четверта спальня виявиться сушаркою?»), я продовжила працювати. Ось що збираюся надіслати:

Повідомлення для Кліва

Наочно видно: спідниця ні не слаба, ані не вітсутня. Приголомшена кречущою дискримінаційною позицією керівництва щодо неї. Подумую звернутися до промислового трибуналу, в таблоїди тощо.

Джонс

О ні. От і відповідь:

Повідомлення для Джонс

«Відсутня», Джонс, а не «вітсутня». «Кричущою», а не «кречущою». Будьте ласкаві, опануйте хоча б ази правопису. Аж ніяк не натякаю, що мова — це застигле явище, а не засіб спілкування, який постійно пристосовується та

змінюється (пор. Геніґсвальда[18]), проте комп'ютерна перевірка орфографії Вам би не завадила.

Клів

Саме почувалася розчавленою, коли Деніел пройшов біля мене зі Саймоном із маркетингу і, припіднявши брову, дуже сексуально стрельнув оком на мою спідницю. Люблю прекрасну комп'ютерну переписку. Усе-таки треба попрацювати над орфографією. Кінець кінцем, у мене ж диплом з англійської філології.

П’ятниця, 6 січня

17:45. Годі бути щасливішою. Обмін миттєвими повідомленнями на тему: наявність чи брак спідниці — бурхливо тривав цілісінький день. Навіть не уявляю, як мій шановний шеф узагалі працював. Вийшла оказія з Перпетуєю (прямим начальством): заставши мене за писанням повідомлень, вона не на жарт розлютилася. Проте той факт, що я листувалася з її безпосереднім шефом, викликав у неї суперечливе почуття відданості — за явно нерівних «правил гри» кожен, хто має бодай дрібку здорового глузду, подумав би, що головний шеф таки головніший.

Останнє прочитане повідомлення:

Повідомлення для Джонс

Хотів би в ці вихідні надіслати недужій спідничці букет квітів. Будь ласка, якомога швидше повідомте домашній телефон, адже, зважаючи на цілком очевидні причини, не можу покластися на правильність вашого написання прізвища «Джонс», аби пошукати в базі даних.

Клів

Та-а-а-а-ак! Так, нарешті: Деніел Клівер жадає мого номера телефону! Я чарівна. Я просто Богиня Сексу. Ура-а-а!

Неділя,8 січня

58,1 кг (непогано, чорт забирай, а сенс?),
алкоголь: 2 одиниці (відмінно),
цигарки: 7, калорії: 3100 (зле).

14:00. О Боже, чому я така безбарвна? Не можу повірити, що переконала себе, начебто вивільняю всі вихідні для роботи, а насправді постійно сподівалася на побачення з Деніелом. Два паскудні, змарновані дні: як психопатка, витріщалася на телефон і безперервно щось жувала. Чому він не подзвонив? Чому? Що зі мною не так? Для чого просив мій номер, якщо не збирався телефонувати, а якби залізно збирався, то коли ж це робити, як не у вихідні? Мушу знову зосередитися на собі. Попрошу в Джуд відповідний порадник для самодопомоги, можливо, щось зі східних релігій.

20:00. Телефонний дзвінок «пробив бойову тривогу», але виявилося, що це лише Том: питав, чи є телефонні зрушення. Том, який узявся без реверансів називати себе моєю «найкращою подругою», ніжно підтримує мене під час загострення з Деніелом. У Тома є теорія, немовби гомосексуали та одинокі жінки після тридцяти мають багато спільного: і ті, і ті звикли розчаровувати своїх батьків, і тих, і тих суспільство вважає схибленими. Він терпляче слухав, поки я тараторила про свій комплекс непривабливості, який — за моїми запевненнями — спершу поглибив паскудник Марк Дарсі, а тепер і противний Деніел. При згадці про них Том уточнив (мушу зізнатися, не надто делікатно): «Марк Дарсі? А це не той відомий юрист-правозахисник?».

Гм. На жаль. А що там із моїм людським правом не перейматися грізним «пунктиком» власної несимпатичності?

23:00. Тепер уже справді запізно для Деніелового дзвінка. Почуваюся вкрай засмученою й ошуканою.

Понеділок, 9 січня

58,1 кг,
алкоголь: 4 одиниці,
цигарки: 29,
калорії: 770 (дуже добре, та якою ціною?).

Жахливий день на роботі. Увесь ранок спостерігала за дверима, виглядаючи Деніела: марно. За чверть дванадцята я була вже серйозно стурбована. Може, час бити на сполох?

Аж тут Перпетуя зненацька гаркнула в телефонну трубку: «Деніел? Він поїхав до Кройдона на нараду. Буде завтра». Вона жбурнула слухавку на місце і видихнула: «Боже, усі ці чортові вертихвістки безперестанку йому дзвонять».

У сум'ятті я потяглася до пачки «Сілк кат». Які вертихвістки? Про що йдеться? Сяк-так дотягнула до кінця дня, добралася додому і, на мить утративши глузд, залишила повідомлення на автовідповідачі Деніела (аж самій не ві-риться, що я таке витворила): «Привіт, це Джонс. Було б цікаво дізнатися, як ти й чи братимеш участь у консиліумі щодо здоров'я спідниці, як домовлявся».

Заледве поклавши слухавку, я усвідомила, що становище безпорадне, і набрала Тома. Той спокійно запропонував усе полишити на нього: кілька разів зателефонувавши на Дені-елів апарат, зуміє визначити пароль, який дасть йому змогу відтворити і стерти моє повідомлення. Врешті-решт, коли Том уже думав, наче зламав код доступу, Деніел, на жаль,

підняв слухавку. Замість сказати: «Вибачте, помилився номером», — Том поклав телефонну трубку. Отож тепер Деніел не лише має те божевільне повідомлення, а й думатиме, що це я

дзенькала йому чотирнадцять разів упродовж вечора, а додзвонившись, кинула слухавку.

Вівторок, 10 січня

57,6 кг,

алкоголь: 2 одиниці,

цигарки: 6,

калорії: 998 (неймовірно, пречудово, я досконала, майже свята).

Прошмигнула в офіс, скована ваганнями через повідомлення. Вирішила повністю віддалитися від Деніела, але з'явився він, непереборно сексуальний, і почав усіх смішити. Я геть не могла знайти собі місця.

Раптом угорі на екрані з'явилося: «Нове повідомлення».

Повідомлення для Джонс

Дякую за твій телефонний дзвінок.

Клів

У мене завмерло серце, адже той дзвінок натякав на побачення. Залишати все, як було, відповідаючи самим тільки «дякую», означає не брати цього до уваги, хай і після недовгих роздумів. Тож я відписала:

Повідомлення для Кліва

Будь ласка, замовкніть. Я дуже зайнята й гонорова.

Джонс

Та через декілька хвилин він обізвався:

Повідомлення для Джонс

Перепрошую, що відволікаю, Джонс. Напевно, тиск шалений. Кінець зв'язку.

P. S. Мені подобаються твої цицьки в цьому топі.

Клів

…І ми випали з життя. Бурхливий обмін повідомленнями тривав увесь тиждень, унаслідок чого Деніел запросив мене на

побачення в неділю ввечері, а я спантеличено, в ейфорії погодилась. Інколи пробігаю поглядом по офісі, коли ми всі щосили клацаємо по клавіатурі, і запитую себе, чи хоча би хтось сяк-так працює?

(Мені лише здається, чи недільний вечір для першого побачення — таки дивний вибір? Це так само недолуго, як і суботній ранок або друга година дня в понеділок).

Неділя, 15 січня

57,2 кг (прекрасно),

алкоголь: 0 одиниць,

цигарки: 29 (украй погано, особливо впродовж 2-х годин),

калорії: 3879 (неприйнятно),

негативні думки: 942 (більш-менш беручи до уваги середню кількість за хвилину),

час, витрачений на підрахування негативних думок: 2 год. 7 хв.

18:00. Мене геть-чисто виснажило цілоденне підготування до побачення. Бути жінкою гірше, ніж фермером, адже треба стільки збирати врожай і запилювати: видаляти воском волосся на ногах, голити підпашки, вищипувати брови, шліфувати ступні, очищати і зволожувати шкіру, виводити прищі, підмальовувати корінчики волосся, підфарбовувати вії, підпилювати нігті, робити антицелюлітний масаж, тренувати м’язи пресу. Увесь цей процес налагоджений, як годинник, тож варто на кілька днів його занедбати, як доведеться починати спочатку. Іноді намагаюся уявити, на кого б я стала схожою, якби дозволила собі повернутися до природи: з обома екстремально волохатими гомілками (мовби з великою бородою й довгими підкрученими вусами на кожній), із бровами Деніса Гілі[19], з цілим кладовищем відмерлих клітин і кратерами прищів на обличчі, довгими гачкуватими, наче в Петера-Нечесахи[20], нігтями; сліпа, як кажан, і дурненька коротуха без контактних лінз, із драглистим тремтливим тілом. Фу, фу! Хіба ж дивно, що дівчатам бракує впевненості в собі?

19:00. Несила повірити, що це трапилося. Йдучи до ванни, аби довершити останні «землеробські» штрихи, помітила миготливий вогник автовідповідача: Деніел.

«Слухай, Джонс, мені справді шкода. Напевно, я пожертвую нинішнім вечором. У мене презентація о 10-й ранку, а ще цілу купу — десь із сорок п’ять графіків — не зроблено».

Не можу повірити. Він мене обдурив. Коту під хвіст цілісінький день пекельних зусиль та нелюдської, наче виробленої на гідроелектростанції, енергії. Проте не варто все життя терпіти чоловіків, треба бути самодостатньою, як справжня жінка.

21:00. Як-не-як, він керівник найвищого рівня. Видно, не хотів псувати перше побачення затаєною тривогою через роботу.

23:00. Гм. Міг бодай іще раз подзвонити, добра б йому не було. Мабуть, вирішив розважитися з кимось стрункішим.

5:00. Що ж усе-таки зі мною не так? Я зовсім самотня. Ненавиджу Деніела Клівера. Не матиму з ним більше нічого спільного. Піду-но зважуся.

Понеділок,16 січня

58,1 кг (звідки? чому? як?),
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 20,
калорії: 1500,
позитивні думки: 0.

10:36. Офіс. Деніел досі на своїй зустрічі за зачиненими дверима. Можливо, виправдання було щирим.

13:00. Щойно бачила, як Деніел вийшов на обід. Ні не надіслав мені повідомлення, ані чогось такого. Я дуже пригнічена. Влаштую собі шопінг.

23:50. Допіру повечеряла з Томом у «П’ятому поверсі» в «Гарвей Ніколс»[21]. Він безтямно захоплений «кінорежи-сером-фрілансером» (як на мене, звучить претензійно) на ймення Жером. Скаржилася йому на Деніела, який пропадав на нарадах цілий день і тільки й спромігся кинути о 16:30: «Привіт, Джонс, як твоя спідничка?». Том порадив позбутися параної та почекати, але було очевидно, що він не може зосередитись і мріє поговорити суто про Жерома: його розпирала пристрасть.

Вівторок, 24 січня

Благословенний день. О пів на шосту, як дарунок Божий, з’явився Деніел, присів на краєчок мого столу, спиною до Перпетуї, вийняв записник і прошепотів: «Які в тебе плани на п’ятницю?».

Так-таки, та-а-а-а-а-ак!

П’ятниця, 27 січня

58,5 кг (але напхалася генуезькими стравами),
алкоголь: 8 одиниць,
цигарки: 400 (принаймні таке відчуття),
калорії: 875.

Ху, то було побачення моєї мрії в *інтимній* атмосфері невеличкого генуезького ресторанчика неподалік від квартири Деніела.

— Гм… добре, візьму таксі, — ніяково ляпнула я опісля, коли ми вже стояли на вулиці. Тоді він ніжно відкинув мені волосся з чола, узяв моє обличчя в долоні й поцілував мене, наполегливо та пристрасно. Невдовзі притиснув мене до себе і хрипко прошелестів:

— Не думаю, що тобі знадобиться те таксі, Джонс.

Тільки-но опинившись у його квартирі, ми накинулись одне на одного, мов дикі звірі: взуття, куртки були розкидані позад нас по всій кімнаті.

— Навряд чи ця спідниця тут до ладу, — промурмотів він. — Гадаю, їй варто прилягти на підлогу.

А коли почав розщіпати замочок, шепнув:

— Це просто невеличка розвага, згода? Не думаю, що нам варто починати стосунки.

Після слушного застереження він знову повернувся до блискавки. Якби не Шерон, його розпатякування й те, що я заледве вихилила добру половину пляшки вина, то,

мабуть, безсило впала б у його обійми. Та завдяки переліченому, натягуючи спідницю, скочила на ноги.

— Та це ж справжнісіньке лайно! — пробелькотіла я. — Як ти смієш бути так підступно кокетливим, легкодухим і нікчемним?

Мене не цікавить моральний мозкограй. Бувай!

Це було класно. Побачили б ви його обличчя. Та не встигла я дістатися додому, як мене заїла нудьга. Може, я й мала слушність, але відплатою — упевнена — стануть останні дні в цілковитій самотності, ще й ельзаська вівчарка погризе моє тіло.

Лютий. Бійня в День Валентина

Середа, 1 лютого

57 кг,

алкоголь: 9 одиниць,

цигарки: 28 (але незабаром я відмовлюся від них із нагоди Великого посту, тож наразі можна смалити хоч до одуріння),

калорії: 3826.

Коротала вихідні, щосили намагаючись залишитися «на плаву» після катастрофи з Деніеловим мозкограєм. Безустанно, аж до очманіння повторювала слова «Самоповага» й «Ха», стараючись заглушити зрадливе: «Але я пропадаю за ним!». Страшенно багато палила. Справжній персонаж Мартіна Еміса[22]: такий затятий курець, аж починає тягтися до цигарки, навіть не докуривши попередньої. Оце я. Було приємно телефоном похвалитися Шерон, яка я переможна міс Залізні Трусики, та коли подзвонила Тому, він одразу все зрозумів і зітхнув: «Ой, бідолашечко ти моя», — змусивши мене замовкнути: силкувалася не розревітися, жаліючи себе.

— Вважай, — попередив Том. — Тепер він пориватиметься зайнятися сексом. Жадатиме цього.

— Та ні, — сказала сумно. — Я все проґавила.

У неділю їздила до батьків на грандіозний обід із масними стравами. Мама побронзовіла від засмаги й самовпевне-ніша, ніж будь-коли. Вона щойно повернулася з Албуфейри, де провела тиждень з Уною Алконбері та Одрі, дружиною Найджела Коулза.

Мама сходила до церкви й нараз, як святий Павло, засліплений у дорозі до Дамаска, усвідомила, що вікарій — гей.

— Це суто лінощі, — висловила вона свій погляд на питання гомосексуальності загалом. — Вони просто не ускладнюють собі життя стосунками з протилежною статтю. Глянь на свого Тома. Я переконана: якби він не переймався нічим таким, то вже давно зустрічався би з тобою, а не морочив тобі голови всіма цими недолугими «дружніми» нісенітницями.

— Мамо, — зауважила я. — Том знає, що він гей, відколи йому виповнилося десять.

— Ох люба! Чесне слово! Ти ж розумієш, як люди набираються таких дурнуватих ідей! Завжди можна їх відрадити.

— Тобто, якби я з тобою гарненько поговорила, ти покинула б тата й закрутила інтрижку з тітонькою Одрі?

— А зараз ти вочевидь верзеш дурниці, дорогенька, — обірвала мама.

— Саме так, — приєднався до неї тато. — Тітка Одрі скидається на чайник.

— Заради Бога, Джоне, — гаркнула мама, й це мене вразило, адже зазвичай вона не накидається на батька.

Тато — дещо химерно — наполіг на проведенні повного техогляду моєї машини, доки я поїду, навіть попри мої запевнення, що з нею все гаразд. Правду кажучи, я зніяковіла, бо не пам’ятала, як відкрити капот.

— Ти не зауважила в мамі нічого дивного? — поцікавився він напруженим і збентеженим голосом, поки вовтузився з масляним щупом, витираючи його ганчіркою й занурюючи назад не без хвилювання, як виснували би фройдисти[23]. Та я не така.

— Ти маєш на увазі ще щось, окрім бронзової засмаги? — уточнила.

— Атож, але… ну, бачиш, ідеться про її звичні *риси*.

— Здається, вона надзвичайно роздула тему гомосексуальності.

— Ні-ні, це дрібниці, просто вікарієве нове облачення сьогодні вранці вивело її з рівноваги. Якщо чесно, воно *було* трохи екстравагантне. Він тільки-тільки повернувся з поїздки до Рима з абатом із Дамфріса. Обидва з голови до ніг були одягнені в яскраво-рожеве. Ні, думаю, чи не спостерегла ти чогось *невластивого* мамі?

Я заворушила звивинами.

— По правді, — ні, хіба що має дуже вже квітучий і самовпевнений вигляд.

— Гм-м-м, — мугикнув він. — Менше з тим. Найкраще їдь, поки не смерклося. Переказуй вітання Джуд. Як вона поживає?

Відтак, наче випроваджуючи мене, закрив капот, але з такою силою, що, здавалося, зламав собі руку.

Думала, із Деніелом усе вирішиться в понеділок, однак його не було у видавництві. Як і вчора. Робота почала нагадувати похід на вечірку з наміром когось підчепити, коли виявляється, що той хтось не з'явився. Я занепокоєна через власні амбіції, перспективи кар'єрного росту та моральну принциповість, адже, схоже, усе зводжу до рівня скаутської дискотеки. Урешті-решт мені вдалося витягти з Перпетуї, що Деніел поїхав до Нью-Йорка. Напевно, він уже переспав зі струнконю американською стильною штучкою на ймення Вайнона, яка дає, носить зброю і загалом є моєю повною протилежністю.

Крім усього іншого, мушу сьогодні йти на святкову вечерю «самовдоволених жонатиків» до Маґди й Джеремі. Такі події завжди зменшують моє его до розмірів равлика, хоча це не означає, що я не вдячна за запрошення. Люблю Маґду та Джеремі.

Інколи я залишаюся в них на ніч, милуючись накрохмаленими простирадлами й рядами баночок із різними

видами макаронів і уявляючи, наче то мої батьки. Проте коли вони збирають своїх одружених приятелів, почуваюся так, мовби перетворилася на міс Гевішем[24].

23:45. О Боже! Була я, чотири сімейні пари та брат Джеремі (проїхали: червоні підтяжки і фізіономія. Дівчат називає «кобилками»).

— Ну, — загорлав Космо, наливаючи мені випити, — як у тебе справи на особистому фронті?

О, ні. Навіщо вони це роблять? Га? Можливо, «самовдоволені жонатики» спілкуються лише із «самовдоволеними жонатиками», тож розівчилися поводитися з одинокими особами. Може, вони й справді дуже хочуть опікуватися нами, а змушують — почуватися невдахами. Або, — теж варіант, — їх засмоктала така сексуальна рутина, що думають: «На волі — зовсім інший світ», — і, спонукаючи нас розповідати карколомні подробиці бурхливого інтимного життя, сподіваються на власне компенсаторне збудження.

— Так, Бріджит, чому ти досі не вийшла заміж? — глузливо запитала Воні (сюсюкальне ім'ячко Фіони, одруженої з приятелем Джеремі Космо), приховуючи кепкування під ледь помітною маскою турботи й погладжуючи свій вагітний живіт.

«Бо не хочу закінчити так, як ти, ти, товста, надоїд-лива слоунівська дійна корово», — ось що я повинна була відповісти, чи: *«Бо якби мені довелося готувати Космо вечерю, а потім лягти з ним в одне ліжко хоча б раз, а тим паче щоночі, я б відірвала собі голову і її з'їла»,* — або: *«Тому що, чесно кажучи, під одягом усе моє тіло покрите лускою».* Проте нічого такого не сказала, адже, за іронією долі, не хотіла поранити її почуття. Отож у своє виправдання я лише дурнувато посміхнулася, аж тут вихопився якийсь Алекс:

— Ну, розумієш, тільки-но ти досягнеш певного віку…

— Саме так… Усіх пристойних пацанів уже розхапали, — сказав Космо, поплескуючи себе по товстому череві й так самовдоволено зубоскалячи, аж підгорля затрусилося.

За вечерею Маґда посадила мене між Космо та братом Джеремі — нестерпним занудою (вийшов інцестуально-сексуальний сендвіч).

— Знай, тобі справді варто поквапитися, старенька, і завести дитину, — бовкнув Космо, вливаючи прямо в горлянку чверть пінти[25] вина з Пойяку 82-го року. — Час збігає.

До тої пори я й сама вихилила добрячої півпінти пой-яку.

— Зараз кожен третій шлюб розпадається чи кожен другий? — пробелькотіла, плоско спробувавши бути саркастичною.

— Серйозно, стара, — правив своєї Космо, ігноруючи мене, — моя контора тріщить від них, отих самотніх дівок за тридцять. Фізично — прекрасні екземпляри. А на хлопа розжитися не можуть.

— Як не дивно, для мене це не проблема, — видихнула я, змахнувши в повітрі цигаркою.

— Ого! Розкажи докладніше, — зацікавилася Воні.

— То хто ж він? — напосівся Космо.

— Потроху шпіліндрикаєшся, матінко? — докинув Дже-ремі.

Усі вилупили на мене очі. Повідкривали роти, аж слинка текла.

— Не ваша справа, — зазнайкувато відрізала я.

— Та нема в неї фраєра! — закукурікав Космо.

— О Боже! Одинадцята година, — вереснула Воні. — Нянька! — і вони, позривавшись на ноги, почали збиратися додому.

— Боже, перепрошую за те все. З тобою все буде добре, дорогенька? — прошепотіла Маґда, знаючи, як я почуваюся.

— Підкинути тебе абощо? — ляпнув брат Джеремі й одразу відригнув.

— Правду кажучи, їду ще в нічний клуб, — прощебетала я, прожогом вибігаючи на вулицю. — Дякую за супервечір!

Тоді сіла в таксі й зайшлася плачем.

Північ. Ха-ха. Щойно дзвонила до Шерон.

— Тобі треба було сказати: «Я *сучасна амазонка*[26], тому й не незаміжня, ви, зарозумілі, передчасно постарілі, вузьколобі недоумки, — просторікувала Шез. — І ще через те, що існує більш ніж один чортів спосіб прожити життя: мешканець кожної четвертої оселі самотній, члени королівської родини переважно неодружені; як довели опитування, молоді чоловіки в нашій країні *зовсім не придатні до сімейного життя,* тож постало ціле покоління таких незаміжніх дівчат, як я — вони мають власні доходи та помешкання, розважаються на славу й не потребують прати нічиї шкарпетки. І були б ми щасливі, мов слони, якби такі, як ви, просто від заздрості не об’єднували зусиль, аби зробити з нас дурнів!».

— Новітні амазонки! — вигукнула я щасливо. — Хай живуть амазонки-одиначки!

Неділя,5 лютого

Досі жодного слова від Деніела. Не можу змиритися з думкою: попереду ціла неділя і всі на світі, крім мене, зараз у ліжку — хихотять і займаються сексом. А найгірше те, що до неминучого приниження під назвою День Валентина залишилось трохи більше як тиждень. Я нізащо не отримаю листівок. Розважаюся, уявляючи енергійний флірт із кимось, хто потенційно міг би надіслати мені валентинку, але відкидаю цю гадку як аморальну. Доведеться-таки спокійно прийняти повне приниження.

Гм-м-м. Я в курсі. Навідаю-но ще раз батьків, бо хвилююся за тата. Тоді почуватимусь турботливим ангелом або святою.

14:00. Мені з-під ніг вибили останню крихітну опору. Щиросердна пропозиція доньки на тому кінці дроту наткнулася на відчужений голос батька:

— Ну-у… Не впевнений, люба. Почекаєш хвильку?

Я була шокована. Пиха молодих людей (саме так, «молоді»), ґрунтується, зокрема, на припущенні, що батьки покинуть усі свої заняття і вітатимуть тебе з розкритими обіймами, заледве вирішиш привіятися. Тато повернувся:

— Послухай, Бріджит, у нас із мамою деякі проблеми. Ми передзвонимо тобі наприкінці тижня, добре?

Проблеми? Які проблеми? Я спробувала добитися від тата пояснень, але даремно. Що відбувається? Невже весь світ приречений на переживання емоційних травм? Бідний татусь. Невже я тепер, окрім усього іншого, стану трагічною жертвою зруйнованої сім’ї?

Понеділок, 6 лютого

56 кг (тягар надмірної ваги щез без сліду — таємниця),
алкоголь: 1 одиниця (прекрасно),
цигарки: 9 (повний порядок),
калорії: 1800 (добре).

Деніел повернеться сьогодні на роботу. Маю бути стриманою та врівноваженою й пам'ятати: я справжня жінка, тож не потребую чоловіків, а надто — його, аби почуватися повноцінною. Не писатиму йому, а навіть більше — не звертатиму на нього ніякісінької уваги.

9:30. Гм. Здається, Деніела досі немає.

9:35. Усе ще не видно й сліду Деніела.

9:36. О Боже, Боже мій. Напевно, у Нью-Йорку він закохався і вирішив там залишитися.

9:47. Або махнув до Лас-Веґаса й одружився.

9.50. Гм-м-м, думаю, варто перевірити макіяж на випадок, якщо він усе-таки прийде.

10:05. Серце мало не вискочило з грудей, коли я повернулася з туалету і виявила, що Деніел стоїть біля ксерокса зі

Саймоном із відділу маркетингу. Під час нашої останньої зустрічі він лежав на дивані, немов загнаний у глухий кут, поки я застібала спідницю й розводилася про мозкограй. Зараз мав вигляд «Я випадав із реальності»: був свіженьким та сяяв здоров'ям. Коли проходила повз, він багатозначно блимнув очима на мою спідницю і вишкірився на всі зуби.

10:30. На екрані засвітилося «Нове повідомлення». Натиснула «Читати».

Повідомлення для Джонс Фригідна корова.

Клів

Я засміялася. Просто не зуміла втриматися. Перевівши погляд на його маленький кабінет за склом, побачила, що він усміхається до мене полегшено й приязно. Дарма, не збираюся йому відписувати.

10:35. Хоча, здається, не відповісти — це грубо.

10:45. О Боже, як нудно!

10:47. Надішлю йому лише крихітне дружнє повідомлення: жодного кокетування, акурат, аби відновити добрі стосунки.

11:00. Ги-ги. Щоб налякати Деніела, увійшла в систему як Перпетуя.

Повідомлення для Кліва

Ваші доручення досить складно виконувати навіть без людей, котрі гають час моєї команди на неістотне листування.

Перпетуя

P. S. Спідниця Бріджит почувається не надто добре, тому я відіслала її додому.

22:00. Ми з Деніелом листувалися цілий день. Однак я в жодному разі з ним не спатиму.

Увечері повторно подзвонила мамі й татові, але ніхто не відповів. Дуже дивно.

Четвер,9 лютого

58 кг (погладшання, імовірно, спричинив накопичений на зиму підшкірний жир),
алкоголь: 4 одиниці,
цигарки: 12 (дуже добре),
калорії: 2845 (украй неприємно).

21:00. Як мала дитина, тішуся «Зимовою країною чудес»[27] і нагадуванням про те, що ми перебуваємо під владою стихій, тож нема резону напружуватися стосовно просунутості та працьовитості, краще залишатися в теплі й дивитися «ящик».

Уже втретє упродовж цього тижня зателефонувала мамі з татом — і жодної відповіді. Невже зв'язок із Ґейблз обірвався через сніги? У відчаї я хапаю слухавку й набираю манчестерський номер свого брата Джеймі, лишень аби прослухати один із його кумедних записів на автовідповідачі: звук води, що біжить із крана, і Джеймі говорить голосом президента Клінтона в Білому Домі, потім чутно шум зливання води, а на задньому плані — хихотіння жалюгідної братової дівчини.

21:15. Тільки-но дзвонила батькам тричі поспіль, щоразу чекаючи відповіді упродовж двадцяти гудків. Нарешті мама взяла трубку й туманно повідомила, що зараз їй годі розмовляти, проте пообіцяла зателефонувати мені на вихідних.

Субота,11 лютого

56,6 кг,
алкоголь: 4 одиниці,
цигарки: 18,
калорії: 1467 (але багато спалила, бігаючи по магазинах).

Щойно дісталася додому після походу по магазинах і виявила на автовідповідачі повідомлення від тата — запитання, чи не пообідала б я з ним у неділю. Мене почало кидати то в жар, то в холод. Тато сам-один не має звички приїздити в неділю до Лондона, щоби сходити зі мною на ланч. Він удома з мамою смакує ростбіфом або сьомгою з молодою картоплею. Продовжую читати: «Не передзвонюй, краще побачимося завтра».

Що ж відбувається? Тремтячи, я метнулася туди й назад по які-небудь «Сілк кат». Повернувшись, зауважила повідомлення від мами. Очевидно, вона теж збирається завтра зі мною пообідати. Привезе зі собою шматок сьомги й буде тут приблизно о першій пополудні.

Я знову зателефонувала братові і двадцять секунд слухала спів Брюса Спрінґстіна, а вкінці — бурчання Джеймі: «Дитинко, я народжений бігти[28]… автовідповідач не на часі».

Неділя, 12 лютого

56,6 кг,
алкоголь: 5 одиниць,
цигарки: 23 (нічого дивного),
калорії: 1647.

11:00. О Боже! Я не можу прийняти їх обох одночасно. Це занадто по-браянріксівськи[29] для слів! А що, як ціла історія з обідом — лише батьківський розіграш, наслідок украй сильного тиску Ноеля Едмондса[30], популярних телепередач тощо?

Напевно, мама приїде з живим лососем, який норовисто шарпатиметься на шворці, й оголосить, що кидає тата заради нього. Мабуть, тато з'явиться за вікном, повиснувши догори ногами в потішному танцювальному костюмі для морісу, проб'є шибку й почне щодуху гамселити маму овечим сечовим міхуром; або несподівано випаде долілиць із сушильної шафи для білизни з пластиковим ножем у спині. Єдина річ, здатна, напевно, усе владнати, — то «Кривава Мері». Зрештою, уже майже полудень.

12:05. Подзвонила мама. «Хай тоді він *приїжджає,* — сказала вона. — Нехай, до дідька, як завше, робить по-своєму. (Моя мама ніколи не лається. Вона лише говорить «такий-сякий» або від сили «Ох, святі заступники!»). Сама, щоб йому пусто було, проведу чудесно час. Поприбираю дім, як довбана Жермен Ґрір[31] і Невидима леді[32]». (Невже таке може бути, чи ж мислимо, що вона набралася? Мама дозволяє собі лише келих кремового хересу недільного вечора, відколи була трішки під мухою, випивши пінту сидру 1952-го з нагоди повноліття Мейвіс Ендербі. Вона ніколи не забуває про це сама й невтомно нагадує іншим. «Нема гіршого, ніж п'яна жінка, люба»).

— Мамо, ні. Хіба ми не можемо обговорити це разом за ланчем? — запропонувала я так, наче то були «Ті, що не сплять у Сіетлі», і наприкінці трапези мама з татом мали взятися за руки, а я, з люмінесцентним рюкзаком за плечима, — чарівно підморгнути в камеру.

— Почекай лиш, — відізвалася вона похмуро. — Ти ще дізнаєшся, хто такі чоловіки.

— Та я вже… — почала було я.

— Саме виходжу, рідна, — перервала вона мене, — щоб затягти когось *у ліжко*.

О другій годині біля моїх дверей з'явився тато з акуратно складеним номером «Сандей телеґраф» у руках. Тільки-но він сів на диван, його обличчя скривилося, а по щоках потекли сльози.

— Вона стала такою після подорожі до Албуфейри з Уною Алконбері та Одрі Коулз, — схлипував, намагаючись витерти щоку кулаком. — Повернувшись, почала вимагати платню за хатню роботу, бо, мовляв, змарнувала своє життя: досі була нашою невільницею. *(Нашою* невільницею? Я так і знала. Усе це — моя провина. Якби я була кращою людиною, мама не розлюбила б тата). Вона хоче, щоб я якийсь час пожив окремо, і… і…

Він беззвучно заридав.

— І що, тату?

— Сказала, ніби для мене клітор — то якийсь екземпляр із колекції метеликів Найджела Коулза.

Понеділок, 13 лютого

57,5 кг,

алкоголь: 5 одиниць,

цигарки: 0 (грандіозний прорив: духовне вдосконалення позбавляє від бажання курити),

калорії: 2845.

Попри те, що непорозуміння між батьками розбило мені серце, мушу визнати й рівночасне ганебне почуття самовдоволення через нову роль розрадниці і, — хоча хвалю сама себе, — тямущої порадниці. Так віддавна нічогісінько не чинила для когось іншого, що це для мене абсолютно новий і п'янкий досвід. Ось чого мені бракувало в житті. Фантазую про те, як стаю доброю самаритянкою або вчителькою недільної школи, як готую для безхатьків суп (чи, за порадою мого друга Тома, дивовижні міні-брускети зі соусом песто), ба більше, перекваліфіковуюся на лікаря. Та, мабуть, іще краще було б зустрічатися з лікарем: сексуальна й духовна самореалізація водночас. Я навіть почала міркувати, чи не помістити оголошення в рубриці знайомств у журналі «Ланцет».

Могла би приймати адресовані йому повідомлення, відшивати пацієнтів, які викликають лікаря посеред ночі, пекти для нього маленькі суфле з козячого сиру й насамкінець після шістдесяти докотитися з ним до паскудного настрою, як-от мама.

О Боже! Завтра ж День закоханих. Чому? Чому? Навіщо цілий світ аж зі шкури вилазить, аби люди, яким не пощастило в любовних пригодах, почувалися нездарами, коли загальновідомо, що однаково романтика «не спрацьовує». Погляньте на королівську сім'ю. Подивіться на маму з татом.

Як не крути, День Валентина — це суто комерційний цинічний захід. Він мене абсолютно не обходить.

Вівторок, 14 лютого

57 кг,

алкоголь: 2 одиниці (романтичний подарунок до Дня Валентина — 2 пляшки «Бек'с» — на брудершафт із собою),

цигарки: 12,

калорії: 1545.

8:00. У-у-ух, як кльово. День усіх закоханих. Цікаво, чи принесли вже пошту. Може, буде валентинка від Деніела. Або від якогось таємного залицяльника. Чи квіти, чи шоколадні цукерки-сердечка. Я дійсно схвильована.

Мить дикої радості, коли виявила в холі оберемок троянд. Деніел! Стрімко збігла донизу та схопила його, не тям-лячись від щастя; аж тут відчинилися двері помешкання на першому поверсі і вийшла Ванесса.

— О! Виглядає чудово, — сказала вона заздрісно. — Від кого?

— Не знаю, — зніяковіла я, зиркаючи на листівку. — Ах… — мене заціпило. — Це для тебе.

— Не бери до серця. Глянь, ось і тобі, — підбадьорила Ванесса.

Це був рахунок за послуги.

Щоб підняти собі настрій, вирішила по дорозі на роботу заскочити на капучино з шоколадними круасанами. Плювала я на фігуру. Немає жодного сенсу її берегти, якщо ніхто мене не любить, ані не хоче.

У метро відразу було видно, хто отримав валентинки, а хто ні. Усі оглядалися довкола, привертаючи увагу одне одного й мимоволі перевіряючи; одні при цьому самовдо-волено посміхалися, а інші, мовби захищаючись, відводили погляд.

Потрапивши до видавництва, побачила в Перпетуї на столі букет квітів завбільшки з вівцю.

— От тобі й на! Бріджит! — загорланила вона так, аби всі чули. — Скільки у тебе валентинок?

Я впала у крісло, бурмочучи крізь зуби: «Стули пельку», — наче принижений підліток.

— Ну-бо! Скільки?

Здавалося, що вона притьмом схопить мене за мочку вуха й почне її крутити або ще щось таке.

— Усе це свято сміховинне й безглузде. Суцільна комерційна профанація.

— Я *знала,* що ти не отримала жодної! — радісно проля-щала вона.

Саме тоді я помітила Деніела, який сміявся, слухаючи нас з іншого кутка кімнати.

Середа, 15 лютого

Несподіванка. Якраз виходила з помешкання на роботу, аж тут уздріла на столику рожевий конверт — очевидно, запізнілу валентинку — з натяком: «Смаглявій красуні». На секунду я переповнилась радісним хвилюванням, уявляючи, що це мені, бо я загадковий об’єкт пристрасті всіх чоловіків на вулиці. А далі згадала про кляту Ванессу з її темним волоссям, елегантно підстриженим під боб. Ґр-р.

21:00. Щойно повернулася додому, а листівка й досі на тому самому місці.

22:00. Далі лежить там-таки.

23:00. Неймовірно. Картка усе ще на столику. Може, Ванесса дотепер не вдома?

Четвер, 16 лютого

56 кг (схудла завдяки біганню по сходах),
алкоголь: 0 одиниць (чудово),
цигарки: 5 (прекрасно),
калорії: 2452 (не дуже добре),
кроси донизу, у хол, аби перевірити, чи не зник валентинко-подібний конверт: 18 (кепсько для психіки, зате тренування — на славу).

Листівка залишається на місці! Мабуть, це нагадує ситуацію, коли є оказія з'їсти останню цукерку з коробки «Мілк трей» або покласти собі останній шматок торта: ми обидві надто ввічливі для того, щоб узяти конверт.

П’ятниця, 17 лютого

56 кг,
алкоголь: 1 одиниця (дуже добре),
цигарки: 2 (неабияк),
калорії: 3241 (шкідливо, проте спалено на сходах),
контрольні походи до листівки: 12 (це вже манія).

9:00. Картка продовжує там лежати.

21:00. Вона ще там.

21:30. Досі на тому ж місці. Все, більше не можу витримати. Здогадуюся, що Ванесса вдома: з її помешкання ширяться пахощі приготованих страв; тож стукаю у двері.

— За моїми припущеннями, оце, напевно, тобі, — сказала я, простягаючи листівку, коли двері відчинилися.

— О, а я думала, що тобі, — відповіла вона.

— Відкриємо? — запропонувала я.

— Добре.

Я подала конверт, але Ванесса, хихочучи, повернула його мені. Я простягнула вдруге. Люблю цих дівчат!

— Уперед, — заохотила я Ванессу, і вона кухонним ножем, який тримала в руці, розрізала конверт. Листівка була доволі витонченою, наче її придбали в мистецькій галереї.

Ванесса скорчила гримасу.

— Мені це нічого не говорить, — промовила вона, віддаючи картку.

Всередині було написано: «Трішки сміховинної та безглуздої комерційної профанації — моїй дорогій холодній корівці».

Я мимохіть голосно вискнула.

22:00. Щойно набрала Шерон і розповіла їй цю історію з усіма подробицями. Вона застерегла, що не можна допустити,

аби дешева листівка закрутила мені голову, і загалом на Деніела треба плюнути й розтерти, бо він не дуже порядна людина та нічого путнього у нас із ним не вийде.

Подзвонила Томові, щоб вислухати інший погляд, зокрема на те, чи варто протягом вихідних зателефонувати Деніелові. «Ш-і-і-і-і-і-і!» — вереснув Том, а відтак поставив мені декілька контрольних запитань: наприклад, як поводився Деніел упродовж останніх днів, не відчуваючи жодної реакції на надіслану листівку. Я сповістила, що на позір він фліртував зі мною більше, ніж зазвичай. Том приписав дочекатися наступного тижня й байдуже триматися подалі від гріха.

Субота, 18 лютого

57 кг,
алкоголь: 4 одиниці,
цигарки: 6,
калорії: 2746,
вгадані лотерейні номери: 2 (дуже добре).

Нарешті розкусила маму з татом (міцні горішки!). Я вже було почала підозрювати пост-португальсько-відпочинко-вий сценарій на кшталт «Ширлі Валентайн»[33] та боялася, розгорнувши «Сандей пійл», побачити мамине фото: перефарбована на блондинку і вбрана в топ а ля леопард, сидить на канапі з якимось типом у потертих джинсах на ім'я Ґон-заліс і пояснює, що, коли по-справжньому когось кохаєш, сорокашестирічна різниця у віці зовсім нічого не важить.

Сьогодні вона запросила мене на ланч за столиком у «Ді-кенз енд Джоунз», і я відверто запитала, чи є у неї хтось інший.

— Ні. Нікого в мене нема, — відповіла мама, вдивляючись у далечінь із меланхолійно-хоробрим виразом на обличчі — можу присягнутися, що вона перейняла його у принцеси Діани.

— Тоді навіщо ти так мучиш тата? — правила я своєї.

— Люба моя, просто тієї миті, коли твій тато вийшов на пенсію, я усвідомила, що тридцять п'ять років поспіль порядкувала в його домі та виховувала його дітей…

— Ми з Джеймі і твої діти, — образившись, зауважила я.

— …і от, на татову думку, робота його життя завершилась, а моя продовжується, як і раніше. Точнісінько так само я почувалася, коли ви були маленькими й починалися вихідні. Живемо лише раз, тому я вирішила дещо змінити: решту літ для різноманітності присвятити собі.

Йдучи до каси, щоб розрахуватися, я обмірковувала її слова й намагалася, як феміністка, зрозуміти її позицію. Зненацька мій зір прикував до себе високий імпозантний сивоволосий чоловік у строгій шкіряній куртці із чимось барсеткоподібним у руці.

Він зазирав у кафетерій, постукуючи по годиннику та промовисто піднявши брови. Відвернувшись, я вловила, як мама безгучно промовляє: «Ще хвильку», — і вибачливо киває у мій бік.

У той момент я не обмовилася мамі й словом, лише попрощалася, але потім повернула назад і пішла за нею назирці, щоб упевнитися, чи мені нічого не привиділося. Звісно, врешті-решт я знайшла її в парфумерному відділі в товаристві того самого довготелесого сиропного красунчика. Вона тинялася по магазину, усім підряд пшикаючи собі на зап'ястя, підносячи їх йому до носа й кокетливо сміючись.

Удома на автовідповідачі мене чекало повідомлення від брата Джеймі. Одразу зателефонувала і все йому розповіла.

— Заради Бога, Бріджит, — зайшовся він реготом. — Ти така звихнена на сексі, що, побачивши, як мама приймає причастя, подумала б, наче вона робить вікарієві мінет. До речі, ти отримала цьогоріч валентинки?

— Аякже, — видихнула я роздратовано.

Тут він знову вибухнув сміхом, а відтак докинув, що мусить іти, бо вони з Беккі збираються в парк займатися тайцзіцюань[34].

Неділя, 19 лютого

56,7 кг (дуже добре, проте лише через тривогу),
алкоголь: 2 одиниці (у неділю — сам Бог велів),
цигарки: 7, калорії: 2100.

Подзвонила мамі, аби особисто розпитати про підстаркуватого жевжика, з яким я її застукала після нашого ланчу.

— А, напевно, ти маєш на увазі Джуліана, — прощебетала вона — і цим моментально видала себе з головою.

Згадуючи своїх друзів, мої батьки не називають їх на ім'я. Це завжди «Уна Алконбері», «Одрі Коулз», «Браян Ен-дербі».

«Знаєш Девіда Рікеттса, люба, — чоловіка Антеї Рікеттс, членкині товариства порятунку на воді?». Такий собі шляхетний жест із їхнього боку, адже, навіть у глибині душі розуміючи, що я не маю поняття, хто така Мейвіс Ендербі, батьки примудряться балакати про Браяна й Мейвіс Ендербі упродовж сорока хвилин, мовби донька знає їх як облуплених від своїх чотирьох років.

Я відразу збагнула, що, найімовірніше, Джуліан ні сам не братиме участі в жодних ділових ланчах «Лайфбоуту», ані не матиме дружини, яка б належала до всіляких рятувальних організацій, Ротарі-клубів або послідовників святого Георгія. Поза тим, відчувалося: мама познайомилась із ним у Португалії, ще до проблем із татом, тож цілком може виявитися, що це не Джуліан, а Джуліу. Та й, шчого гріха таїти, саме Джуліу *був* причиною неприємності з татом.

Я висловила їй свої підозри. Мама їх відкинула, ба навіть розповіла досить-таки правдоподібну баєчку про те, як «Джуліан», мовляв, налетів на неї в «Маркс енд Спенсер»

неподалік від Мармурової арки — і вона бухнула собі на ногу нову чавунну посудину для запікання «Ле Крезе», а він, недовго думаючи, запросив її на каву до торгового центру «Селфриджес». Так і пустила паростки їхня міцна платонічна дружба, підживлювана лише зустрічами в кафетеріях універмагів.

Чому людям, які покидають своїх чоловіка чи жінку заради нового роману, видається, ніби ліпше злукавити, що ніякого роману нема? Невже вважають, мовби їхнім половинкам буде менш болісно усвідомлювати, що колишні пішли, бо їм уже годі було витримати, а двома тижнями пізніше — о, щаслива випадковість! — запізналися з високим незнайомцем із зовнішністю Омара Шарифа[35] й барсеткою, тимчасом як екс-партнер щовечора ридма ридає, втупившись очима у тримач для зубних щіток? Вони нагадують тих, хто для виправдання воліє наговорити три мішки гречаної вовни, байдуже, що правда краща від брехні.

Одного разу трапилося почути, як мій друзяка Саймон скасовує побачення з дівчиною (страшенно її жадаючи!), тому що в нього біля самого носа вискочив гнійний прищ, а крім цього, вскочивши в халепу із пральнею, він прийшов на роботу в недоречному піджаку фасону кінця сімдесятих. Саймон сподівався протягом перерви на ланч забрати нормальний піджак із хімчистки, проте замовлення ще не виконали.

І ось йому влізла в голову думка наплести подрузі, ніби несподівано на один вечір приїхала сестра і він мусить її розважити; а там необдумано додав, що до завтра має переглянути кілька відеозаписів для роботи. Тієї ж миті дівчина заперечила (мовляв, за його-таки словами, ні братів, ні сестер у нього нема) та запропонувала прийти й подивитися відео в її помешканні, поки вона готуватиме вечерю. Позаяк жодних

відповідних записів напохваті не виявилося, Саймонові довелося далі снувати павутиння брехні. У кульмінаційний момент цієї прикрої історії дівчина, переконана, що хлопець крутить роман з іншою, хоча це всього-на-всього їхнє друге побачення, послала його до дідька, а Саймон у піджаку а ля сімдесяті цілий вечір закладав за комір лише з прищем за компанію.

Я намагалася сказати мамі, що не вірю жодному слову, але пристрасть так заполонила її, що мама геть утратила відчуття реальності.

— Стаєш надто цинічною й недовірливою, дорогенька! — відбивалася вона. — Джуліу (ага! ага-га-га-га-га-га!) — просто добрий приятель. Мені лише потрібен особистий *простір*.

Як з'ясувалося, поступаючись цим вимогам, тато переїжджає до будиночка бабусі-небіжки Алконбері, розташованого у віддаленому закутку родинного саду.

Вівторок, 21 лютого

Дуже втомилася. Тато взяв собі за звичку видзвонювати вночі до мене по кілька разів, аби просто поговорити.

Середа, 22 лютого

57,2 кг,
алкоголь: 2 одиниці,
цигарки: 19,
жир: 8 одиниць (несподіване почуття огиди: ніколи досі не уявляла, як мої дупця і стегна обростають салом. Завтра треба повернутися до підрахунку калорій).

Том цілковито мав слушність. Я так непокоїлася через батьків і до того втомилася відповідати на навіжені татові дзвінки, що майже не зважала на Деніела. Наслідок дивовижний: він пристав до мене реп'яхом. Однак сьогодні виставила себе на загальне посміховисько. Зайшовши в ліфт, аби вискочити по сендвіч, я натрапила на Деніела й Саймона з маркетингу. Вони саме розмовляли про відсторонення футболістів од гри за договірні матчі.

— Чула про це, Бріджит? — звернувся до мене Деніел.

— Ще б пак, — збрехала я, ламаючи голову в гадках. — Правду кажучи, те все доволі несерйозно. Знаю, що це бешкетна поведінка, та, якщо вони нікого не підпалили, не розумію, чому здійняли такий рейвах.

Саймон подивився на мене, як на божевільну, та й Деніел на мить утратив дар мови, а тоді мало не лопнув од реготу. Рвав боки, аж поки вони з Саймоном не вийшли, відтак обернувся й ледь устиг сказати: «Виходь за мене», — як двері між нами зачинилися. Гм-м-м-м-м.

Четвер, 23 лютого

56,7 кг (якби ж то я могла залишатися під позначкою «57,2 кг», мов аквалангіст, і не підстрибувати повсякчас угору, як утопленик — від надлишку жиру), алкоголь: 2 одиниці,

цигарки: 17 (нерви перед перепихом — можна зрозуміти),

калорії: 775 (відчайдушна спроба сповзти на завтра до 54 кг).

20:00. На тобі! Комп'ютерна переписка сягнула температури кипіння. О шостій вечора я рішуче одягла пальто і вийшла з офісу, але поверхом нижче в ліфт увійшов Дені-ел. Там ми, віч-на-віч, усередині потужного електричного поля, нестримно припали одне до одного, як пара магнітів. Зненацька ліфт зупинився — і нам, задиханим, довелось розскочитися через Саймона з відділу маркетингу, у жахливому бежевому плащі на огрядній туші.

— Бріджит, — бовкнув той, пришелепкувато посміхаючись, коли я мимоволі розправила спідницю, — маєш такий вигляд, наче тебе щойно спіймали за пустощами з сірниками.[36]

Тільки-но вийшла з будівлі, за мною вискочив Деніел і запросив завтра з ним повечеряти. Та-а-а-ак!

Північ. Ух! Зовсім вибилася з сил. Усе-таки це ненормально — готуватися до побачення, мов до співбесіди при прийомі на роботу. Побоююся, що надмірна Деніелова ерудиція на довшу перспективу ризикує стати на заваді нашим стосункам. Може, варто було закохатися в когось молодшого й дурнішого — готував би для мене, прав мої лахи та у всьому притакував. Прийшовши додому, я мало не зрушила собі хребця, гарячково влаштувавши заняття зі степ-аеробіки; сім хвилин дерла голе тіло жорсткою щіткою, прибрала квартиру, запакувала в холодильник продукти, вищипала брови, погортала газети й

«Основний довідник із сексу», завантажила пральку і власноруч зробила воскову епіляцію ніг, бо записуватися до косметолога було вже пізно. Наостанку рачки силкувалася відірвати воскову смужку, ніби приросту ззаду до литки, одночасно дивлячись «Новини дня», аби запастися якимись цікавими думками про події. Тепер спина болить, голова розколюється, а ноги як варені раки, обліплені клаптями воску.

Мудрі люди сказали би, що Деніел повинен прагнути мене такою, як я є, проте перед вами — дитя культури «Космополітен», увігнане в комплекси образами супермодельок і купою тестів. Отож знаю, що ні особистісно, ні фізично не відповідатиму жодним стандартам, як не докладатиму зусиль. Усе, не можу витримати напруги. Скасую побачення й проведу вечір, наминаючи пампушки у светрі з плямами від яйця.

Субота, 25 лютого

55,3 кг (диво: секс — дійсно найкращий різновид фізкультури!),
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 0,
калорії: 200 (нарешті розкрила таємницю неїдження: просто треба замінити страви сексом).

18:00. Яке щастя! Скоротала день у стані сп'яніння від перепиху (інакше й не окреслиш). З усмішкою сновигала по квартирі туди-сюди, безтямно хапаючи до рук різні предмети й кладучи їх на місце. Було так чудово. Єдині недоліки: 1) ледь усе закінчилося, Деніел кинув: «Чорт, забув відвезти машину на сітроенівський сервіс», — і 2) коли я встала, аби піти до ванни, він зауважив, що до моєї литки прилипли колготи.

Та ось рожеві хмаринки починають розсіюватися — і мене огортає неспокій. А як тепер? Ми ні про що не домовились. Раптом усвідомила: знову чекаю телефонного дзвінка. Ну чому після першої ночі становище чоловіка й жінки залишається так нестерпно хистким? Здається, наче я щойно склала іспит і жду не діждуся результату.

23:00. Боже, чому Деніел не подзвонив? Ми зустрічаємося, чи ні? Чому моя мама заввиграшки перестрибує від одних стосунків до інших, а я не можу їх навіть до пуття почати? Може, їхнє покоління просто надійніше стелить містки?

Напевно, старші не шкандибають під тягарем низької самооцінки. Достоту, було б легше, якби ніколи в житті не читати жодного порадника.

Неділя, 26 лютого

57 кг,
алкоголь: 5 одиниць (топлю страждання),
цигарки: 23 (викурюю прикрощі),
калорії: 3856 (душу жалі, загортаючи в жирову ковдру).

Прокидаюся на самоті; щоб отямитися, уявляю свою маму в ліжку з Джуліу. Мене охопили: відраза до картинки батьківського (тобто напівбатьківського) сексу; гнів з огляду на тата; хмільний егоїстичний оптимізм од підтвердження того, що попереду ще як мінімум тридцять років ненаситного сексуального потягу (не обійшлося без частих розмірковувань про Ґолді Гоун і Сьюзен Сарандон). Та переважили гостра заздрість невдахи й усвідомлення абсурдності, адже недільного ранку я сама лежу в ліжку, поки моя мамуся у свої шістдесят із хвостиком, схоже, саме збирається зробити це вдруге… Отакої! Ні. Годі далі про таке думати.

Березень. Гостра паніка перед уродинами після тридцяти

Субота,4 березня

57,2 кг (навіщо було сидіти на дієті весь лютий, коли врешті-решт на початку березня важу точнісінько стільки само, як на початку лютого? Ху. Більше жодних щоденних зважувань і підрахунків — до *дідька, нема дурних!).*

Мама стала силою, якої не впізнаю. Сьогодні вранці вона увірвалася до мого помешкання, коли я сиділа в халаті, зігнувшись у три погибелі, набурмосено малювала нігті на ногах і дивилася початок кінних перегонів.

— Дорогенька, можна залишити це тут на кілька годин? — прощебетала мама, кидаючи на підлогу цілий оберемок яскравих пакетів і прямуючи до спальні.

Невдовзі я, трохи здивована, почимчикувала глянути, що вона там робить. Мама сиділа перед дзеркалом у кавовому комбідресі, на вигляд — дуже дорогому, і, роззявивши рота, фарбувала вії (потреба розтуляти вуста під час нанесення туші — це величезна та незбагненна загадка природи).

— Тобі не здається, що краще вдягтися, люба?

Мама мала чудовий вигляд: чиста шкіра, блискуче волосся. Я мигцем побачила своє відображення в дзеркалі. Таки варто було вчора звечора змити макіяж. Окрім того, волосся з одного боку прилипло до голови, а з другого — стирчить, як стріха. Складається враження, що моє волосся живе своїм власним життям: удень поводиться вповні розважливо, проте варто мені заснути — і воно починає гасати як Марко по пеклу, вигукуючи: «Що сьогодні робитимемо?».

— Знаєш, — промовила мама, наносячи «Живенши II» в улоговинку між грудьми, — роками твій тато зчиняв стільки шуму довкола оплати рахунків і сплати податків, наче це звільняло його від миття посуду. Тому, виявивши протерміновану декларацію, я вирішила: до дідька, впораюся сама. Звісно, не змогла втямити ні бельмеса, тож зателефонувала в податкову службу. Працівник (а то був чоловік) поставився до мене зверхньо. «Правду кажучи, місіс Джонс, — відповів він, — не збагну, що ж тут такого складного». Тоді я й запитала: «А *ви* вмієте пекти бріоші?». Він одразу второпав, увів мене в курс справи — і за чверть годинки ми це подужали. Одним словом, веде мене сьогодні на ланч. Податківець! Уявляєш?!

— Що? — затнулася я, хапаючись за одвірок. — А як же Джуліу?

— «Прихильність» до Джуліу ще не означає, начебто я не можу мати інших «приятелів», — із медом на вустах відповіла мама, квапливо натягуючи жовтий костюм. — Тобі подобається? Щойно купила. Ультралимонний, еге ж? А втім, час летіти. Зустрічаюся з ним у кафетерії торгового центру «Дебенем» п’ятнадцять по першій.

Коли вона пішла, я з’їла трішки мюслів, набираючи ложкою прямо з пачки, і запила їх рештками вина з холодильника.

Здогадуюся, у чому мамин секрет: вона усвідомила владу. Панує над татом, який хоче її повернути. Підпорядкувала собі Джуліу й пана з податкової. Кожен, відчуваючи ту силу, бажає її зазнати, бодай крихту — і це робить маму ще звабливішою. Отже, треба лише знайти когось або щось, аби над ним володарювати, і ось тоді… О Господи! Та ж не можу дати собі ради навіть із власним волоссям.

Я страшенно пригнічена. Хоча Деніел увесь тиждень був неймовірно балакучим, доброзичливим, ба навіть загравав зі

мною, він жодним словом не натякнув на те, що між нами відбувається. Мовби переспати з колегою й поводитися так, наче нічого не трапилося, — цілком нормальна річ! Робота — колись просто марудна прикрість — стала нестерпною мукою. Варто Деніелові ненадовго зникнути на ланч або наприкінці дня одягнути пальто, як я мордуюся: куди? з ким? кого?

Схоже на те, що Перпетуя звалила всю свою роботу на мене і від ранку до вечора висить на телефоні то з Арабеллою, то з Піґґі, базікаючи про квартиру у Фулемі за півміль-йона фунтів, яку ось-ось купить із Х'юґо: «Так. Ні. Так. Ні, я *повністю* з тобою погоджуюся. Але питання в тому, чи хтось захоче платити зайвих тридцять штук за четверту спальню?».

О 16:15 у п'ятницю мені в офіс зателефонувала Шерон:

— Зустрінешся завтра зі мною й Джуд?

— Е-е… — я мовчки запанікувала, міркуючи: *«Деніел, безперечно, запропонує побачитися у вихідні, перш ніж піде додому?!»*.

— Дзенькни мені, якби він не запросив, — сухо зронила Шез після короткої паузи.

За п'ятнадцять шоста я зауважила, що Деніел, узявши пальто, прямує до дверей. Мабуть, мій страдницький вираз обличчя присоромив навіть його, бо непевно усміхнувся, кивнув на екран комп'ютера і вискочив геть.

Авжеж, мигало «Нове повідомлення». Натиснула «Читати». Там було таке:

Повідомлення для Джонс Гарних вихідних. Ку-ку.

Клів

Із нещасним виглядом я підняла слухавку й набрала номер Шерон.

— О котрій завтра зустрінемося? — пробурмотіла ніяково.

— О пів на дев'яту. У кафе «Руж». Не хвилюйся, ми тебе любимо. І перекажи йому від мене, щоби валив своєю дорогою.

Навіжений мудак.

2:00. Ж-ж-х… Якгарррно псдли з Шеззі Джуд. Таплювати яхотіла на пришлепкуватого телипня Деніела. Зараз стругну. О-ля-ля.

Неділя, 5 березня

8:00. Ух. Ліпше б я померла. Більше ніколи-ніколи в житті не буду пити.

8:30. О-о-ох. Не відмовилася б від жменьки чіпсів.

11:30. Страшно хочеться пити, але, здається, краще нерухомо лежати горілиць на подушці, не розплющуючи очей, щоби в голові не загули джмелі і вона не тріщала.

12:00. Я добряче повеселилася, але зайшла в глухий кут через надмір порад щодо Деніела. Спочатку, ясне діло, як серйозніші, мусили обговорити проблеми Джуд та її Поганця Річарда: вони зустрічаються вже півтора року, а не просто раз перепихнулися. Тому-то я покірно чекала, доки настане моя черга розповісти найсвіжіший епізод із Деніелом. Початковий вердикт було винесено одноголосно: «Придуркуватий вишкребок».

Та, що цікаво, Джуд ужила поняття «чоловічого часу», запроваджене у фільмі «Нетямущі»[37]: це п’ять днів («сім», — докинула я), упродовж яких нові стосунки після сексу залишаються в завішеному стані; представники чоловічої статі сприймають їх не як довічні муки, а як нормальний період спаду для накопичення емоцій перед продовженням. За словами Джуд, Деніел, напевно, переймається ситуацією на роботі і т. д., і т. д., тому варто дати йому шанс, тобто поводитися мило й кокетливо: так Деніел знову переконається, що вірю йому й не збираюся ставати прилипалою чи зриватися з котушок.

Почувши це, Шерон мало не плюнула в наструганий пармезан і заявила, що покинути жінку після сексу на два вихідних ні в сих, ні в тих — не по-людськи і є віроломним

зловживанням довірою, тож я повинна висловити йому все, що про нього думаю. Гм-м-м. Побачимо. Ще трохи подрімаю.

14:00. Щойно звитяжно повернулася з героїчного походу — спускалася донизу по газету і склянку води. Відчула, як вода, наче кришталевий струмочок, тече просто до тієї частини голови, де вона особливо потрібна. Хоч, якщо добре подумати, я не впевнена, чи справді може вода проникати в мозок. Мабуть, вона потрапляє туди через кров. Можливо, раз причиною похмілля є зневоднення, вода всмоктується в мозок завдяки роботі капілярів.

14:15. Газетна стаття про дворічних дітей, яким треба складати тести, щоб потрапити в дитячий садок, змусила мене зірватися на рівні ноги: я ж повинна бути на чаюванні з нагоди уродин свого похресника Гаррі.

18:00. На шаленій швидкості промчала по сірому, залитому дощем Лондону до Маґди, зупинившись біля «Вотерстоун'з», щоб купити подарунки. Самопочуття — хоч вішайся. Серце завмирало від думки, що от-от, запізнюючись і з похмілля, опинюся серед мам, які, бувши успішними дівчатами, влаштовують тепер Змагання з Догляду за дітьми. Маґда, раніше брокер на товарній біржі, нині бреше про вік Гаррі, щоб він здавався розвинутішим, ніж є насправді. Навіть етап зачаття був запеклим, адже Маґда намагалася приймати у вісім разів більше фолієвої кислоти й мінералів, ніж усі решта. Пологи — взагалі окрема історія. Упродовж довгих місяців вона розповідала кожному стрічному, що буде народжувати природньо, але через десять хвилин після початку процесу здуріла й заволала на все горло: «Знеболюй, груба корово!».

Свято за чайком нагадувало страшний сон: я та зграя самовпевнених матусь, одна з яких була з чотиритижневим немовлям.

— Хіба ж не *солоденький*? — заворкувала Сара де Ліcл, а далі спохопилася: — Які в нього були результати за шкалою Апґар[38]?

Не збагну, що за метушня навколо тестів для дворічних малюків — ця Апґар є тестом, який вони мусять пройти на другій хвилині після народження. Два роки тому Маґда зганьбилася, вихваляючись на якомусь прийомі: мовляв, її Гаррі набрав десять балів; на це одна гостя, — як виявилося, медсестра, — зауважила, що за шкалою Апґар можна здобути найбільше дев'ять[39].

Проте, не втративши сили духу, Маґда почала козиряти перед навколишніми «нянями», наче її син — вундеркінд у справі какання, чим спровокувала цілий раунд хвастощів і контрхвастощів. Тож малюки якраз у тому проблемному віці, коли їх варто надійно сповивати у кілька шарів прогумованих пелюшок, задибали то туди, то сюди мало не в дитячих стринґах «Ґеп». Не минуло й десяти хвилин від мого приходу, як на килимі з'явилися три купки. Через це виникла на перший погляд кумедна, однак по суті гостра суперечка про те, хто їх наклав. Тим часом матусі напружено зривали з немовлят водонепроникні трусики, що негайно дало поштовх новому конкурсу — розмірів геніталій у хлопчиків, а відповідно й у чоловіків.

— Тут нічого не вдієш, то спадкове. У Космо з цим усе гаразд, правда?

Думала, що від напруги розскочиться голова. Нарешті знайшла відмазку й кинулася додому, вітаючи себе з тим, що не маю ні чоловіка, ні дітей.

Понеділок, 6 березня

11:00. На роботі. Геть виснажена. Учора ввечері, коли я, насолоджуючись горілкою з тоніком, мліла в гарячій ванні з ефірною олією герані, подзвонили у двері. Це виявилася мама: стояла на порозі, заливаючись сльозами. Мені не відразу вдалося з'ясувати, у чому річ, бо вона товкла собою по кухні, вибухаючи щораз голоснішим плачем і бурмочучи, що не хоче нічого пояснювати. Я вже подумала, чи не пропав, як картковий будиночок, її тривкий спалах сексуальної енергії й чи не втратили до неї інтересу тато, Джуліу та податківець — усі троє одночасно. Але ні. У мами просто проявився синдром «хочу все й одразу».

— Почуваюся, як той коник-стрибунець, який проспівав ціле літечко, — зізналася вона, тільки-но помітила, що я перестаю перейматися катастрофою в її стосунках, — і ось настала зима мого життя, а я нічого не призбирала.

Я відкрила рота, аби сказати, що троє потенційних пристойних напарників, які залюбки скочать до неї в ліжко, плюс півбудинку і пенсійні накопичення — це не зовсім ніщо, але прикусила язика.

— Хочу зробити кар'єру, — заявила мама.

І тут якась жахлива, ниця частина мене відчула задоволення і зверхність: я ж роблю кар'єру. Ну гаразд, принаймні працюю. Я коник-стрибунець, який зносить на велику купу чи то травичку, чи мушок, чи будь-що з того, чим живляться коники, готові до зими, хоча в мене й немає хлопця.

Врешті-решт мені вдалося трохи підняти мамі настрій, дозволивши їй перебрати мій гардероб і розкритикувати весь одяг, а принагідно напучувати, чому я маю підбирати його лише

в «Єґер» і «Кантрі кежуелс». Це чудово спрацювало: кінець кінцем мама так відновила форму, що навіть умудрилася зателефонувати Джуліу й призначити зустріч, аби «перехилити по келишку на ніч».

Коли вона пішла, було вже по десятій, тому я дзенькнула Томові: повідомити паскудну новину про те, що Деніел не дався чути протягом усіх вихідних, і дізнатися, яке його ставлення до суперечливих порад Джуд і Шерон. Том відповів, що не треба слухати нікого з них — ні не кокетувати, ані читати нотацій, а просто бути гордою й неприступною, як справжня снігова королева. За його словами, чоловіки постійно уявляють себе на своєрідній сексуальній драбині, де всі жінки перебувають нижче або вище від них. Якщо жінка знаходиться «нижче» (тобто прагне переспати з чоловіком, вважає його привабливим), він, як Ґраучо Маркс[40], не хоче бути членом її «клубу». Такий підхід наганяє на мене депресію, але Том застерігає від наївності; якщо я справді кохаю Деніела й хочу завоювати його серце, то не повинна звертати на нього жодної уваги й мушу поводитися з ним якомога холодніше й байдужіше.

Нарешті опівночі я лягла спати, так нічого й не второпавши, але упродовж ночі тричі прокидалася від татових телефонних дзвінків.

— Коли тебе хтось любить, твоє серце наче обгорнуте пледом, — сказав він, — а потім, коли його раптом відберуть… — і він розридався.

Тато телефонував із будиночка покійної бабусі Алкон-бері в глибині саду, де сподівається пожити, «поки все не владнається». Раптом усвідомлюю, що геть усе змінилося і тепер я піклуюся про батьків, а не вони про мене. Це якось протиприродно й недоречно. Я ж іще не така стара?

Понеділок, 6 березня

56,2 кг (дуже-дуже добре, секрет успішної дієти — не важитися).

Можу офіційно заявити, що в наш час шлях до серця чоловіка пролягає не через його шлунок, красу, секс або приємний характер, а через уміння не показати надто сильного інтересу до нього. Цілісінький день геть-чисто не зважала на Деніела і вдавала заклопотану (тільки не смійтеся). Постійно спалахувало «Нове повідомлення», але я тільки зітхала і відкидала з чола волосся, як гламурна важлива особа по вуха в роботі. Під кінець дня відбулося диво, наче на шкільній лабораторній із хімії (з фосфором, лакмусовим папірцем тощо) — це подіяло. Він безперервно приглядався до мене й кидав промовисті погляди. І ось, коли Перпетуя ненадовго відійшла, Деніел, минаючи мій стіл, на хвильку пристав і прошепотів: «Джонс, неймовірне створіння, чого ж ти мене ігноруєш?».

У радісно-пристрасному пориві ледь не вибовкала йому суперечливих теорій Тома, Джуд і Шерон з усіма подробицями, проте Бог змилосердився наді мною: задзвонив телефон. Я повела очима на знак вибачення й узяла слухавку, і якраз тієї миті, скинувши дупою зі столу стос корект, до кімнати увірвалася Перпетуя, прогавкала: «О, Деніеле, я саме…» — та, на щастя, потягла його за собою, адже телефонував Том. Він загадав мені й далі грати снігову королеву і виголосив мантру, яку треба повторювати, коли відчую, що моя фортеця готова здатися: «Пихата, неприступна снігова королева; пихата, неприступна снігова королева».

Вівторок,7 березня

59, 58 або 59,4 кг (???),
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 20,
калорії: 1500,
миттєві лотереї: 6 білетів (кепсько).

9:00. А-а-а! Як можна було набрати майже півтора кілограма від середини ночі? Перед сном я важила 59 кг, о четвертій ранку — 58 із хвостиком, а коли встала — 59,4. *Втрата* ваги зрозуміла: різниця могла випаруватися з потом або вийти з тіла в туалет, але як вона могла *збільшитися?* Невже одні спожиті продукти вступають у хімічну реакцію з іншими, подвоюють їхню густину й об'єм і застигають у тяжчий та густіший жир? З вигляду я не погладшала. Вдається защіп-нути ґудзик, однак, на жаль, — не замочок у джинсах, які носила у 89-му.

Можливо, ціле моє тіло зменшується, але стає міцніше збитим? Якось усе це пахне жінками-культуристками — мене починає дивно млоїти. Телефоную Джуд, аби поскаржитися на невдачу з дієтою. Вона радить мені записати усе з'їдене (тільки чесно) і перевірити, чи я дотримувалася режиму харчування. Ось перелік:

Сніданок: булочка з корицею (Скарсдейльська дієта — незначне відхилення від зазначеного шматочка тосту з цільно-зернового хліба), батончик «Марс» (теж Скарсдейльська дієта — неістотна варіація рекомендованої половинки грейпфрута).

Перекуска: два банани, дві груші (перейшла на F-план[41], бо вмирала з голоду, а на скарсдейлівські морквяні снеки просто не могла дивитися), пакетик апельсинового соку (Антицелюлітне сироїдіння).

Ланч: печена картопля в мундирі (Скарсдейльська вегетаріанська дієта[42]) з хумусом (дієта Гея[43], пасує до картоплі в мундирах, бо це суцільний крохмаль, а снідала й перекушувала я лужною їжею, не беручи до уваги булочки й «Марса», та це лише дрібне відхилення від плану).

Вечеря: чотири келихи вина, риба з картоплею-фрі (Скарсдейльська дієта, а, поза тим, дієта Гея — конче потрібний білок); порція тірамісу, шоколадка «Аеро» з м'ятною начинкою (була п'яна як чіп).

Ясно, що стало надзвичайно легко знайти дієту, під яку можна «підігнати» все, що хочеться потягти до рота. З іншого боку, дієти існують не для того, аби вибирати їх навмання і змішувати між собою, а для того, щоби, підібравши одну, неухильно її дотримуватися; саме так я чинитиму, тільки-но дожую шоколадний круасан.

Вівторок, 14 березня

Катастрофа. Повна катастрофа. Окрилена успіхом Томо-вої теорії снігової королеви, я поступово *перекинулася, як раніше,* на поради Джуд і знову почала обмінюватися повідомленнями з Деніелом, аби запевнити, наче довіряю йому й не збираюся стати «власницею» чи гарячкувати без поважної причини.

Поєднання снігової королеви з підходом «Чоловіків з Марса, жінок з Венери» виявилося таким успішним, що ще до полудня Деніел підійшов прямо до мене біля кавоварки й запитав:

— Полетиш до Праги в наступні вихідні?

— Що? Е-е… хи-хи-хи-хи, тобто у вихідні після цих найближчих?

— Та-а-а-а-а-ак, у наступні вихідні, — відповів він із підбадьорливим, злегка поблажливим виразом обличчя, немовби вчив мене говорити по-англійськи.

— О! *Так, охоче!* — вигукнула я, від хвилювання забувши мантру снігової королеви.

Невдовзі він знову підійшов і запросив мене вискочити на ланч неподалік. Ми домовилися зустрітися на вулиці, щоб ніхто ні про що не здогадався, й усе це було досить заманливим і таємничим, доки дорогою до пабу він не сказав: «Слухай, Брідж, мені справді прикро, я облажався».

— Як? Що? — скрикнула я, водночас згадуючи маму й питаючи себе, чи не повинна була сказати: «Прошу?».

— З Прагою в наступні вихідні нічого не вийде. Не маю поняття, що я собі думав. Може, виберемося туди іншого разу.

У моїй голові завила сирена й заблимала величезна неонова вивіска з обличчям Шерон, яка промовляла: «МОЗКО-ГРАЙ, МОЗКОГРАЙ».

Я завмерла посеред тротуару як вкопана, спопеляючи Деніела поглядом.

— У чому річ? — запитав він, тішачись.

— Ти мені вже в печінках сидиш! — відповіла я люто. — Коли ти вперше спробував розщіпнути мені спідницю, я цілком виразно дала зрозуміти, що моральний мозко-грай мене не цікавить. З твого боку було дуже підло продовжувати фліртувати, переспати зі мною і відтак навіть не подзвонити, а намагатися вдати, наче нічого не було. Ти й до Праги покликав, аби лише впевнитися, що зможеш затягти мене до ліжка, якщо тобі заманеться, так ніби ми на якійсь драбині?

— На драбині? — перепитав Деніел. — Якій драбині, Брідж?

— Замовкни! — геть озвіріла я. — Годі мені голову крутити. Або ти зі мною зустрічаєшся й добре до мене ставишся, або йди під три чорти. Повторюю: мозкограй не для мене.

— А що з тобою коїться цього тижня? Спершу не звертаєш на мене жодної уваги, поводишся, як неприступна красуня з «Гітлер'юґенду», потім перетворюєшся на нестримну сексуальну кицюню, дивлячись на мене поверх комп'ютера із закликом, може, й не «ходімо в ліжко», але таки «ходи до мене», а тепер зненацька ти безжалісний Джеремі Паксман.

Ми втупилися одне в одного, зачаївши дихання, як два африканські хижаки перед тим, як зчепитися, у програмі

Девіда Аттенборо[44]. Потім Деніел різко крутнувся на п'ятці й пішов до пабу, а я, приголомшена, ватяними ногами попленталася на роботу, де прошмигнула в туалет, зачинилась і сіла, очманіло позираючи одним оком на двері. О Боже!

17:00. Ха! Я молодець! Дуже задоволена собою. Позачергова зустріч після роботи в кафе «Руж» із Шерон, Джуд і Томом відбулась на найвищому рівні, усіх захопила розв'язка ситуації з Деніелом, і кожен був переконаний, що це сталося саме завдяки

його пораді. Поза тим, Джуд чула по радіо прогноз, нібито на межі тисячоліть кожен третій власник помешкання буде самотнім, а це доводить, що нарешті ми перестали бути трагічними диваками. Шез пирснула від сміху й сказала: «Кожен третій? Та радше дев'ять із десяти!». Шерон упевнена: чоловіки — звісно, за винятком присутніх (тобто Тома), — настільки катастрофічно відсталі, що незабаром жінки будуть тримати їх як домашніх улюбленців для сексу. Мабуть, це не вважатимуть сім'ями, бо чоловіки мешкатимуть надворі в будках. У кожному разі, я почуваюся окриленою. Неймовірно! Думаю, чи не почитати «Удар у відповідь» Сьюзен Фелуді.

5:00. Боже, я така нещасна через Деніела. Кохаю його.

Середа, 15 березня

57 кг,
алкоголь: 5 одиниць (ганьба: сеча сатани),
цигарки: 14 (чортове зілля — усе, науродини кидаю),
калорії: 1795.

Фу. Прокинулася зовсім задовбана. Мало мені біди, то ще й усього лиш через два тижні уродини. Знову доведеться констатувати, що проминув черговий рік, упродовж якого всі, крім мене, перейшли в категорію «самовдоволених жо-натиків», направо й наліво штампують дітей, заробляють сотні тисяч фунтів, втерлися до самісінької сметанки суспільства, а я натомість, збившись на манівці, без хлопця шпортаюся в невдалих зв'язках і кар'єрній безвиході.

Ловиш себе на тому, що постійно розглядаєш обличчя в дзеркалі, чи не виявиш зморщок, і гарячково читаєш журнал «Гелло!», з'ясовуючи, кому скільки років, у відчайдушному пошуку зразка для наслідування (Джейн Сеймур[45] сорок два!). Борешся із задавненим страхом, що одного дня після тридцятки несподівано, без попередження, на тобі виросте мішкувата кримпленова сукенка для товстих, сумка для покупок, тугий перманент і обличчя посиплеться, як у спецефекті з фільму, ото й усе. Щосили намагаюся зосередитися на Джоанні Ламлі та Сьюзен Сарандон.

Ще гризуся, як відсвяткувати уродини. Про справжню вечірку при таких розмірах квартири й банківського рахунку не може бути й мови. Може, просто запросити всіх до себе на вечерю? Але тоді цілий день народження довелося б паритися на кухні, і гостей я би зненавиділа, щойно вони переступили б поріг. Можна сходити кудись повечеряти, але незручно просити

кожного платити за себе, егоїстично змушуючи інших за немалі гроші нудьгувати в моєму товаристві, просто аби справити власні уродини. А сама заплатити за всіх не можу. Боже! Що робити? Добре було б, якби я не народилася, а з'явилася на світ непорочно, як Ісус Христос, хоча й не так само. Тоді не було б у мене жодного дня народження. Розумію, яке збентеження мусило огортати, та й, мабуть, огортало Ісуса через те, що на величезних територіях земної кулі святкують його день народження, наче так і треба.

Північ. Чудова ідея! Запрошу всіх до себе на коктейль, напевно, «Мангеттен». Думаю, вийде дуже навіть по-панськи, а якщо гості потім забажають піти до ресторану повечеряти — ласкаво просимо. Правду кажучи, я до пуття не знаю, що таке «Мангеттен». Але ж можна купити книжку про коктейлі. Якщо чесно, навряд чи.

Четвер, 16 березня

57,6 кг,
алкоголь: 2 одиниці,
цигарки: 3 (дуже добре),
калорії: 2140 (та переважно завдяки фруктам),
час, витрачений на складання списку гостей: 3 год. 57 хв. (зле).
Я Шез
Джуд Поганець Річард
Том Жером (ги)
~~Майкл~~
Маґда Джеремі
Саймон
Ребекка Мартін Нестерпний Зануда
Воні Космо
Джоанна
Деніел? Перпетуя? (ой-ой) і Х’юґо?
Ні. Не годиться. Що робити?

П’ятниця,17 березня

Щойно зателефонувала Томові, який дуже мудро сказав: «День народження в тебе, отож запрошуй саме тих і лише тих, кого хочеш». Тому покличу тільки:

Шез

Джуд

Тома

Маґду й Джеремі — і сама приготую для нас щось легеньке.

Передзвонила Томові, щоб поділитися планом, і він запитав:

— А Жером?

— Що?

— А як щодо Жерома?

— Я подумала, як ми й говорили, що запрошу лише тих, кого…

І урвала на півслові, усвідомивши: коли вимовлю «хочу», це означатиме, що я не «хочу», тобто не «люблю» нестерпного претензійного Томового хлопця.

— О! — вигукнула я, жахливо перегравши, — ти ж про *свого* Жерома? Звісно, Жером у списку, от розтелепа! Хух! Отже, на твою думку, це нормально — не запросити Поганця Річарда? І «слоунімку» Воні також, навіть якщо я була в неї на уродинах минулого тижня?

— Вона ж ніколи не дізнається.

Коли я повідомила Джуд, хто буде, вона радісно писнула: «То ми приходимо зі своїми половинками?» — маючи на увазі Поганця Річарда. А ще, раз уже нас і так не шестеро, доведеться кликати Майкла. Гаразд. Дев’ять теж не зле. Десять. Дам собі раду.

Далі подзвонила Шерон:

— Сподіваюся, я не ляпнула дурниці. Щойно зустріла Ребекку і спитала, чи йде вона до тебе на день народження — здається, вона дуже образилась.

Тільки не це, тепер випадає запросити й Ребекку з Мартіном Нестерпним Занудою. А значить, і Джоанну. Повна дупа. Я вже всім сказала, що готую вечерю сама, тож не можу несподівано оголосити, що ми йдемо до ресторану: виставлю себе водночас і ледаркою, і скупердяйкою.

Господи! Дісталася додому, а на автовідповідачі повідомлення від Воні ображеним, майже крижаним тоном:

— Ми з Космо хотіли дізнатися, що тобі цього року подарувати на уродини. Будь така добра, передзвони нам.

Уявляю: проведу день народження, готуючи наїдки для шістнадцяти людей.

Субота, 18 березня

56,6 кг,
алкоголь: 4 одиниці (сита по зав'язку),
цигарки: 23 (вкрай погано, особливо за дві години),
калорії: 3827 (бридота).

14:00. О-о. Тільки цього ще бракувало. До квартири увірвалася мама, минулотижневу кризу «легковажної бабки» мов рукою зняло.

— Отче небесний, дорогенька! — видихнула вона, на всіх парах мчачи по квартирі на кухню. — У тебе що, видався тяжкий тиждень? Маєш препаскудний вигляд. Десь так на дев'яносто. До речі, люба, відгадай, що сталося, — вона повернулася до мене з чайником у руках, цнотливо потупивши погляд, а тоді піднявши голову й засяявши, як Бонні Ланґфорд[46] перед початком танцювальної програми.

— Що ще? — нехотя буркнула я.

— Мене взяли ведучою на телебачення.

Все, йду на закупи.

Неділя, 19 березня

56 кг,
алкоголь: 3 одиниці,
цигарки: 10,
калорії: 2465 (але здебільшого шоколад).

Ура! Цілком новий «позитивний погляд» на уродини. Джуд розповіла мені про книжку, яку вона зараз читає; там ідеться про свята й ритуали «переходу» у примітивних культурах, отож тепер я щаслива та спокійна.

Усвідомила, як дріб'язково й хибно — переживати, що квартира замала, аби вмістити дев'ятнадцять осіб, мучитися через потребу цілісінький день куховарити, коли воліла би причепуритися й піти до розкішного ресторану з богом сексу із золотою кредиткою. Натомість уявлятиму, що мої друзі — це величезна дружна африканська або, може, турецька сім'я.

У нашій культурі надто багато уваги надають зовнішності, віку та суспільному становищу. А головне ж — любов. Дев'ятнадцять гостей — моїх друзів — бажають завітати до мене, щоби в прихильній атмосфері з простим домашнім почастунком відсвяткувати моє свято, а не судити мене. Приготую їм пастушу запіканку — страву британської домашньої кухні. І вийде чудова затишна сімейна гостина в дусі народів третього світу.

Понеділок, 20 березня

57 кг,
алкоголь: 4 одиниці (входжу в настрій),
цигарки: 27 (востаннє, завтра кидаю),
калорії: 2455.

До запіканки вирішила подати запечений на вугіллі бельгійський ендивій, канапе з бекону й сиру рокфор і смажені ковбаски чорізо: додам вишукану нотку (раніше нічого такого не робила, але впевнена, що це легко). А на десерт будуть суфле з лікером «Ґран Марньє». Не дочекаюся дня народження. Сподіваюся, всі дізнаються, яка я блискуча куховарка й господиня.

Вівторок, 21 березня: день народження

57 кг,
алкоголь: 9 одиниць,
цигарки: 42,
калорії: 4295.
[Коли ж гульнути, як не в день народження?]

18:30. Усе, більше не витримую. Тільки-но стала в банячок із картопляним пюре в новеньких замшевих чорних туфельках від «П'є а тер» (чи радше «П'є-а-пом-де-тер»)[47], забувши, що кухонні поверхні й підлогу заставлено жаровнями й каструлями з фаршем і пюре. Вже пів на сьому, тож пора вийти до магазину по інгредієнти для суфле та інші дрібниці, які забула купити. О Боже, раптом згадала, що на умивальнику, здається, лежить тюбик протизаплідного гелю. Ще треба сховати дурнуваті кухонні банки для зберігання з білочками й привітальну листівку від Джеймі із зображенням маленької овечки, яка каже: «З днем народження! Здогадайся, де тут ти?». А всередині фраза: «Ти — он та підтоптана». Гм.

План дій:

18:30. Піти до магазину.

18:45. Повернутися з продуктами, яких не вистачало.

18:45-19:00. Накласти запіканку і всадити її в духовку (Боженьку, сподіваюся, все вміститься).

19:00-19:05. Приготувати суфле з «Ґран Марньє». (Мабуть, спершу скуштую трохи «Ґран Марньє». Зрештою, в мене уродини.)

19:05-19:10. М-м-м. «Ґран Марньє» — делікатес! Перевірити, чи від недбалого миття немає розводів на тарілках і приборах, і

вишукано розкласти їх віялом. Ой, треба ще докупити тканих серветок (чи паперових? Постійно забуваю, які з них зазвичай використовують).

19:10-19:20. Прибрати і звільнити від меблів центр кімнати.

19:20-19:30. Приготувати ендивій-канапе-смажені чорізо. І так, у мене залишається вільних півгодини, щоби привести себе в порядок, тож не варто панікувати. Влаштую перекур. А-а-а-а-а. За чверть сьома. Як, як так вийшло? А-а-а-а-а!

19:15. Якраз повернулася з магазину і виявила, що забула про масло.

19:35. Чорт, чорт! Запіканка досі в посудинах по всій підлозі, а ще ж не помита голова.

19:40. О Боже, полізла по молоко і зрозуміла, що забула сумку з покупками в магазині, а в ній були яйця. Значить… Господи, й оливкова олія. отже, не вдасться зробити страву з салату.

19:40. Гм. Зараз, звісно, найкраще було би прийняти ванну з келихом шампанського, а потім причепуритися. Якщо матиму гарний вигляд, зможу доготовувати наїдки й тоді, коли всі вже зберуться. А ну ж умовлю Тома зганяти до магазину по те, чого бракує?!

19:55. Гр-р-р. Дзвінок. Я в трусиках і ліфчику, волосся мокре. Запіканка по цілій підлозі. Мене несподівано охоплює ненависть до гостей. Я два дні спини не розгинала, а вони зараз налетять і вимагатимуть їсти, наче голодні зозуленята. Хочеться відчинити двері й загорланити: «Йдіть всі до дупи!».

2:00. Дуже розчулена і схвильована. За дверима стояли Маґда, Том, Шез і Джуд із пляшкою шампанського. Наказали мені щодуху збиратися, а поки я сушила волосся й одягалася, поприбирали на кухні і викинули запіканку. Виявилося, що Маґда замовила великий стіл у «192» і всім сказала їхати туди, а не до мене, зараз вони сидять там із подарунками і збираються

поставити мені вечерю. Маґда пояснила, що в них виникло надприродне, а навіть страшнувате передчуття, наче зі суфле з «Ґран Марньє» й смаженого рулета, чи як там його, нічого не вийде. Обожнюю своїх друзів незрівнянно сильніше, ніж розрослу турецьку родину в чудернацьких тюрбанах.

Вирішила: у своєму наступному році повернуся до новорічних обіцянок, доповнивши їх такими:

Я постараюся

Припинити психувати й усього боятися.

Я перестану

Спати з Деніелом Клівером та звертати на нього увагу.

Квітень. Внутрішня постава

Неділя,2 квітня

57 кг,
алкоголь: 0 (чудово),
цигарки: 0,
калорії: 2250.

Якось прочитала в одній статті, що покійниця Кетлін Тайнен[48], дружина покійного Кеннета[49], мала «внутрішню поставу», і писала вона, бездоганно вбравшись, улаштувавшись за маленьким письмовим столом посеред кімнати й попиваючи з келиха охолоджене біле вино. Якби Кетлін Тайнен припізнилася з прес-релізом для Перпетуї, то не лежала б, боячись, в одязі під ковдрою, викурюючи цигарку за цигаркою, дудлячи зимне *саке* з пластикового стакана й роблячи макіяж (такий собі істеричний ерзац діяльності). Кетлін Тайнен не допустила б, аби Деніел Клівер спав із нею, коли йому заманеться, а проте не був її хлопцем. Ані не впивалася б до чортиків і не мучилася від похмілля. Хочеться бути такою, як Кетлін Тайнен (але, звісно, не мертвою).

Отож останнім часом, коли ситуація загрожує вийти з-під контролю, я повторюю фразу «внутрішня постава» й уявляю, як сиджу в білому батистовому вбранні за столиком, а на ньому — квіти. «Внутрішня постава». Ось уже шість днів без жодної цигарки. Щодо Деніела опанувала політику шляхетного гонору, відтак три тижні не переписуюся, не кокетую й не сплю з ним. Лише три одиниці алкоголю, випиті минулого тижня, стали вимушеною поступкою Томові, який нарікав, нібито проводити вечір із моєю оновленою версією без недоліків — те саме, що

вечеряти в товаристві молюска сурмача, морського гребінця чи іншої млявої морської істоти.

Моє тіло — храм. Цікаво, чи не пора йти спати? О ні, заледве пів на дев'яту. Внутрішня постава. О-ох. Телефон.

21:00. Дзвонив мій тато, говорив неприродним, механічним голосом, майже як далек:

— Бріджит. Переключи телевізор на BBC 1.

Я перемкнула канали й стрепенулася від потрясіння. Йшов анонс телешоу Енн та Ніка. Там, на дивані між Ні-ком і Енн у сліпучому світляному ореолі завмерла моя мама, причепурена й загримована, наче справжнісінька Кеті Бойл[50].

— Ніку, — приємним тоном звернулася Енн.

— ...ми представимо вам нашу нову весняну рубрику, — промовив Нік, — «Несподівано самотня» — дилема, з якою стикаються щораз більше жінок. Енн.

— І познайомтеся — свіжоспечена ведуча Пем Джонс, — підхопила Енн. — Вона знає про цю проблему не зі слів і ось тепер дебютує на телебаченні.

Поки Енн говорила, мама всередині сяйливого кола ожила, і воно почало стрімко переміщатися на передній план, заслоняючи Енн та Ніка. Виявилося, що мама тицяє мікрофон під ніс якійсь мишоподібній тітоньці.

— Ви думали про самогубство? — пробубоніла мама.

— Так, — відповіла «миша» й зайшлася сльозами. Цієї миті зображення застигло, а потім закрутилося вихором і шмигнуло в куток екрана, знову показавши глядачам Ніка та Енн, які похнюплено сиділи на дивані.

Тато був у відчаї. Мама навіть не розповіла йому про роботу телеведучої. Виглядає, що він на стадії заперечення й переконав себе, начебто в мами просто криза похилого віку і вона вже

збагнула свою помилку, але соромиться просити його повернутися.

Назагал я повністю підтримую заперечення. Можна запевнити себе в чому завгодно і далі жити щасливо як слон, аж поки твоя колишня супутниця раптом не з’явиться на екрані телевізора й не почне будувати собі нову кар’єру на руїнах вашого шлюбу. Я постаралася вдати, що це не означає цілковитої безнадії; можливо, за маминим планом, їхнє примирення справді захопливо завершить серію передач, однак утішання мої не допомогли. Бідолашний тато. Напевно, він нічого не знає ні про Джуліу, ні про кавалера з податкової. Я запропонувала завтра до нього заїхати: у суботу можна було б сходити кудись і насолодитися приємною вечерею удвох, а в неділю — вибратися на прогулянку, але він відповів, що все гаразд. Цієї суботи Алконбері влаштовують староанглійську вечерю для членів товариства порятунку на воді.

Вівторок,4 квітня

Твердо вирішила покласти край систематичним запізненням на роботу й розгребти лоток для вхідної пошти, напхом напханий погрозливими листами від судових виконавців, тощо. Програму самовдосконалення розпочинаю з аналізу ефективності роботи.

7:00. Важуся.

7:03. Засмучена результатами, повертаюся до ліжка. Голова затуманена. Вставати? Ще поспати? Ні про те, ні про інше не може бути й мови. Думаю про Деніела.

7:30. Жорстокий приступ голоду виганяє з ліжка. Готуючи каву, міркую, чи не з'їсти грейпфрут. Розморожую шоколадний круасан.

7:35-7:50. Дивлюсь у вікно.

7:55. Відчиняю шафу. Пильно розглядаю свій гардероб.

8:00. Вибираю блузку. Намагаюся надибати чорну лайкрову міні-спідницю. У її пошуках вивалюю манатки з нижньої частини шафи на підлогу. Риюся в шухлядах і за кріслом у спальні. Порпаюся в кошику з речами для прасування. Нишпорю в білизнярці. Спідниця випарувалася. Щоб підбадьоритися, закурюю.

8:20. Тру сухе тіло щіткою (борюся з целюлітом), приймаю ванну, мию голову.

8:35. Починаю вибирати білизну. Криза: все в білизнярці, єдиний варіант — величезні білі труси з бавовни. Занадто неестетично, навіть для роботи (буде психологічна травма). Повертаюся до кошика з непрасованими речами. Знаходжу вкрай тісні з чорного мережива — кусючі, проте все-таки кращі, ніж бабусині майтки.

8:45. Беруся до чорних непрозорих матових колгот. Перша пара, мабуть, збіглася, бо натягується лише до стегон. Переходжу до другої і виявляю ззаду на нозі діру. Викидаю. Зненацька згадую, що востаннє була в лайкровій міні, коли повернулася додому з Деніелом. Іду до вітальні. Перемога! Спідничка заникалася між диванними подушками.

8:55. Знову колготки. У парі № 3 дірка лише на великому пальці. Натягую. Тепер від дірки пішла стрілка, і її явно не прикриє взуття.

Лізу в кошик із речами для прасування. Знаходжу останню пару чорних непрозорих колгот, скручених майже в канат і розцяцькованих клаптиками паперового носовичка. Розплутую їх і чищу.

9:05. Колготки вже на мені. Одягаю спідницю. Починаю прасувати блузку.

9:10. Раптом згадую, що волосся висихає так безладно, наче в ньому чорти горох молотили. Шукаю щітку для волосся. Натрапляю на неї в сумочці. Сушу волосся феном. Ні, так не годиться. Пшикаю голову водою з розпилювача для вазонків і ще трохи досушую.

9:40. Продовжую прасувати і спереду на блузці виявляю не-виведену пляму. Всі інші пристойні блузки брудні. Панікую: час біжить.

Намагаюся запрати пляму. Тепер блузка мокра, хоч викручуй. Сушу праскою.

9:55. Дуже спізнююся. У відчаї запалюю цигарку і вирішую п’ять хвилин почитати буклет туристичного агентства, аби заспокоїтися.

10:00. Силкуюся знайти сумочку. Вона пропала. Йду подивитися, чи є щось добре в поштовій скриньці.

10:07. Тільки лист із банку про несплату мінімального платежу. Намагаюся згадати, що шукала. Поновлюю пошуки

торбинки.

10:15. Усі допустимі часові ліміти вичерпано. Раптом мені сяйнуло, що, коли я шукала щітку для волосся, сумочка була в спальні. Але тепер її там нема. Врешті-решт помічаю згубу під купою одягу. Запихаю його назад у шафу. Вбираю куртку. Готова до виходу. Не можу знайти ключі. Люто обшарюю квартиру.

10:25. Знаходжу ключі в торбинці. Виявляється, забула щітку.

10:35. Виходжу з дому.

Збиратися після прокидання три години тридцять п’ять хвилин — це задовго. Надалі треба вставати з ліжка відразу після пробудження та зреформувати систему прання. Розгорнула газету й прочитала: якийсь американець, засуджений за вбивство, переконаний, наче влада вживила йому в сідницю мікрочіп, щоб, так би мовити, стежити за його переміщеннями. Зі страхом уявила, що було б, якби такий мікрочіп був у моїй дулі, особливо зранку.

Середа,5 квітня

56,6 кг,

алкоголь: 5 одиниць (провина Джуд),

цигарки: 2 (з кожним може трапитися — це ще не означає, що я знову почала курити),

калорії: 1765,

миттєві лотереї: 2 білети.

Сьогодні розповіла Джуд про внутрішню поставу, а вона — от цікаво! — що саме читає порадник про дзен. За її словами, коли придивитися до життя, дзен можна застосувати до всіх його сфер: дзен і мистецтво робити покупки, дзен і мистецтво купувати квартиру тощо. Суть учення в тому, щоб зануритися в потік, а не боротися. Скажімо, якщо в тебе виникають якісь труднощі або щось не вдається, замість злитися й напружуватися, варто просто розслабитися і відчути, як увійти в стан потоку — тоді все вийде. Для прикладу, умовно, Джуд навела ситуацію, коли замок чомусь не відчиняється ключем.

Якщо роздратовано повертатимеш його силоміць, погіршиш ситуацію, а ось коли виймеш, нанесеш на ключ крапельку блиску для губ, тоді лише влови свій керунок — і еврика! Не прохопитися би про ці погляди при Шерон, бо вона вважає їх дурницями.

Четвер,6 квітня

Прийшла до кав'ярні, щоб зустрітися з Джуд та за келишком іще побалакати про потік, і зауважила за столиком у тихому кутку знайому фігуру в костюмі й гарні темні очі: та це ж Маґдин Джеремі! Помахала йому рукою — і його обличчя на мить спотворила гримаса жаху. Тому я відразу перевела погляд на його супутницю. Виявилося, що: а) це не Маґда, б) їй нема ще й тридцяти, в) вона в костюмі, який я двічі приміряла у «Вислз»[51], проте так і не наважилась купити через ціну. От відьма.

Як я зрозуміла, Джеремі волів обмежитися швидким вітальним поглядом (на кшталт «Привіт, але не зараз»), який наче промовляв: попри те, що ми близькі і віддані друзі, тепер не найкращий момент підтверджувати це поцілунками в обидві щічки й душевною бесідою. Я вже збиралася піді-грати Джеремі, але потім подумала: «Хвилинку! Сестринство! Влізь у її шкіру! Маґда! Якщо чоловікові Маґди нітрохи не соромно вечеряти з цією нікчемною лахудрою в *моєму* костюмі, він мене з нею познайомить».

Тому я змінила курс і рушила до його столика. Він одразу ж заглибився в бесіду з тією розпусницею і, коли я пропливала повз, швидко глянув на мене з упевненою усмішкою, яка в перекладі означала: «Ділова зустріч».

У відповідь я кинула на нього промовистий погляд «Мене не обдуриш» і продефілювала далі.

Що ж тепер робити? Господи, Господи. Розповісти Маґді? Не розповідати Маґді? Зателефонувати їй і запитати, чи все гаразд? Подзвонити Джеремі й запитати, чи все гаразд? Набрати

Джеремі й пригрозити, що про все розкажу Маґді, як він не кине тієї дівулі у моєму костюмі? Чи не пхати носа до чужого проса?

Згадавши про дзен, Кетлін Тайнен і внутрішню поставу, я постаралася прибрати позу «привітання Сонцю», яку пам'ятала з давніх занять із йоги, поринула в себе та сконцентрувалася на серцевій чакрі, поки з'явилося відчуття потоку. Опісля я спокійно й смиренно вирішила нічого нікому не говорити, бо нема гіршої отрути, ніж плітки. Натомість буду уважною до Маґди, часто їй дзвонитиму, тож тільки-но щось піде не так (а вона обов'язково відчує це завдяки жіночій інтуїції) — Маґда мені пожаліється. І тоді, якщо потік підкаже, переповім їй усе побачене. Боротьба й напруження ні до чого не приведуть, головне — потік. Дзен і мистецтво життя. Дзен. Потік. Гм-м-м, а проте, хіба до кав'ярні, де я зіткнулася з Джеремі та нікчемною лахудрою, мене спрямував не потік? Як це все розуміти?

Вівторок,11 квітня

55,6 кг,
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 0,
миттєві лотереї: 9 білетів (цьому треба покласти край).

Скидається на те, що в Маґди з Джеремі все гаразд. Тож, мабуть, це справді була ділова зустріч. Напевно, концепція дзену й потоку слушна, адже, безсумнівно, розслабляючись і піддаючись вібраціям, я прийняла правильне рішення. Наступного тижня мене запросили в «Плющ»[52] на презентацію «Мотоцикла Кафки» — блискучий раут світських інтелектуалів. Постановила, що замість тремтіти напередодні грізного заходу й панікувати на ньому до самісінького кінця, а потім повертатися додому п'яною й нещасною, розвину свої навики спілкування, стану впевненішою й постараюся, аби «вечірки пішли мені на користь»: дослухаюся до щойно прочитаної журнальної статті.

Видно, Тіна Браун[53] із «Нью-Йоркера» дуже незле почувається на фуршетах. Як лебідка, плаває від однієї групки до іншої і вигукує: «Мартіне Еймсе! Нельсоне Мандело! Річарде Ґіре!» — таким тоном, наче хоче сказати: «Боже! Найбільше щастя в моєму житті — це зустріч із вами! Тут немає чарівнішої людини, ніж ви! Говоріть зі мною! Розповідайте! Налагоджуймо контакти! Бувайте!». Як би мені хотілося бути схожою на Тіну Браун (але, звісно, не так багато працювати).

У статті повно корисних порад. По-перше, на фуршеті не варто ні з ким розмовляти більше ніж дві хвилини. Коли час закінчується, просто кажеш: «Упевнена, що ви хочете поспілкуватися й з іншими гостями! Приємно було

познайомитися!» — і відходиш. Якщо питаєш когось, де він працює, і не знаєш, як зреагувати на відповідь: «У похоронному бюро», — або: «В Агентстві з питань підтримки дітей»[54], — треба запитати: «Вам подобається ваша робота?». Коли знайомиш людей, додай одну-дві важливі деталі про кожного з них, аби співрозмовники мали за що зачепитися й почати розмову. Наприклад: «Це Джон, він із Нової Зеландії й захоплюється серфінгом». Або: «Джина стрибає з парашутом і живе на баржі».

І найголовніше: ніколи не варто приходити на фуршет без чітко визначеної мети: чи то встановити контакти, забезпечивши собі в такий спосіб нові кар'єрні перспективи, чи ближче запізнатися з кимось конкретним, чи укласти найкращу угоду. Тепер розумію, у чому полягала моя помилка. Я завжди ходила на фуршети з єдиною метою: не занадто напитися.

Понеділок, 17 квітня

56 кг,

алкоголь: 0 одиниць (дуже добре),

цигарки: 0 (прекрасно),

лотерейні білети: 5 (але виграла 2 фунти, тому загалом витратила лише 3).

Отож. Завтра «Мотоцикл Кафки». Треба розробити чіткий перелік цілей. Хвилинку. Лише подивлюсь рекламу й дзенькну Джуд. Отож.

1. Не надто сильно сп’яніти.

2. Спробувати з кимось познайомитися, щоб налагодити потрібні контакти.

Гм-м-м. Добре, потім іще щось придумаю.

23:00. Отже.

3. Застосувати на практиці поради зі статті про соціальні навики.

~~4. Домогтися, щоб Деніел помітив мою внутрішню поставу й запрагнув знову затягти мене в ліжко. Ні. У жодному разі.~~

~~4. Підчепити бога сексу й переспати з ним.~~

4. Зав’язати корисні знайомства у видавничих колах, а по змозі й у інших середовищах, аби знайти нову роботу.

Господи, не хочу йти на той кошмарний фуршет. Волію лишитися вдома з пляшкою вина й дивитися «Жителів Іст-Енду».

Вівторок, 18 квітня

57 кг,
алкоголь: 7 одиниць (о Боже!),
цигарки: 30, калорії: (навіть подумати страшно),
миттєві лотереї: 1 білет (чудово).

На фуршеті все відразу пішло шкереберть, бо я не побачила жодних знайомих, яких могла би представити одне одному. Зорганізувала собі щось випити й помітила Перпетую, яка бесідувала з Джеймсом із газети «Телеграф». Я впевнено підступила до неї, готова жваво перейти до дій, однак замість того, щоб сказати: «Джеймсе, це Бріджит, вона родом із Нортгемптонширу й захоплюється гімнастикою» (незабаром я знову почну ходити в зал), Перпетуя продовжувала розмову набагато довше, ніж приписані дві хвилини, наче я порожнє місце.

Я ще трохи покрутилася поруч, почуваючись повною ідіоткою, а тоді зауважила Саймона з маркетингу. Майстерно вдавши, що зовсім не мала наміру долучитися до бесіди, яку провадила Перпетуя, жваво кинулася до Саймона, готуючись покликати в стилі Тіни Браун: «Саймоне Барнетте!». Однак за кілька кроків від нього я помітила, що Саймон із маркетингу, на жаль, балакає з Джуліаном Барнзом[55].

Підозрюючи, що не зумію вигукнути: «Саймоне Барнетте! Джуліане Барнзе!» — саме так радісно, як треба, і відповідним *тоном,* я нерішуче зупинилась, а далі нишком почала відходити. Цієї миті Саймон роздратовано і зверхньо спитав (кумедно: коли він намагається клеїтися до тебе біля ксерокса, голос у нього геть не такий):

— Ти щось хотіла, Бріджит?

— А-а! Так! — я гарячково міркувала, чого могла б хотіти. — Е-е…

— Та-а-ак? — Саймон і Джуліан Барнз очікувально поглядали на мене.

— Ви знаєте, де туалети? — випалила я, мов з кілочка.

Чорт! Ото дурепа. Чому? Навіщо я це сказала? Тонкими, але гарними устами Джуліана Барнза пробігла ледь помітна посмішка.

— Ой, здається, вони там. Чудово. Дякую! — пробубоніла я й метнулася до виходу.

Одразу за поворотними дверима важко сперлася на стіну, намагаючись віддихатися й подумки повторюючи: «Внутрішня постава, внутрішня постава». Поки що мені не надто вдається, ніде правди діти.

Я скрушно глянула на сходи. Думка про те, аби поїхати додому, одягти нічну сорочку й увімкнути телевізор, починала здаватися неймовірно спокусливою. Але я вчасно згадала про «Цілі приходу на фуршет», глибоко вдихнула носом повітря, пробурмотіла: «Внутрішня постава», — і знову штовхнула двері до залу. Перпетуя й далі стояла біля входу, зараз вона розмовляла зі своїми жахливими подружками Піїті й Арабеллою.

— А, Бріджит, — зупинила вона мене. — Ідеш по випивку? — і простягнула свій келих.

Коли я повернулася з трьома келихами вина й пляшкою «Пер’є»[56], вони лопотіли язиками, мов заведені.

— Мушу вам сказати, на мою думку, це ганебно. Отже, у наш час ціле покоління знайомиться з класикою нашої літератури — Остін, Еліот, Діккенсом, Шекспіром — тільки за телеверсіями!

— Цілком погоджуюся. Це абсурд. Кримінал.

— Саме так. «Цикають» із каналу на канал, із «Домашньої вечірки Ноула»[57] на «Побачення наосліп»[58], і думають, ніби те, що вони бачать, і є Остін чи Еліот!

— «Побачення наосліп» іде в суботу, — відзначила я.

— Прошу? — звернулася до мене Перпетуя.

— У суботу. «Побачення наосліп» показують у суботу п'ятнадцять по сьомій, після «Гладіаторів»[59].

— І що з того? — єхидно спитала Перпетуя, перезирнув-шись із Арабеллою й Піґґі.

— Фільми, поставлені за літературною класикою, зазвичай не йдуть у суботу ввечері.

— Гляньте — Марк! — перебила мене Піґґі.

— Боже мій! Ага! — Арабеллині очі округлилися. — Він покинув жінку, правда?

— Я мала на увазі, що, доки йдуть екранізації літературних шедеврів, на інших каналах немає таких хороших передач, як «Побачення наосліп», отож не думаю, ніби багато глядачів «цикають».

— О-о, то «Побачення наосліп» — «хороша передача»? — глузливо пирснула Перпетуя.

— Так, дуже хороша.

— Але ти хоча б розумієш, що «Міддлмарч»[60] початково був книжкою, а не милом?

Ненавиджу Перпетую, коли вона так поводиться. Стара порхавка.

— О, думала, що то мило або шампунь, — кинула я, хвацько хапаючи з таці, яку саме проносили повз, жменю сате й запихаючи його до рота. Піднявши очі, я побачила перед собою темноволосого чоловіка в костюмі.

— Привіт, Бріджит, — привітався він. Усі шашлички ледь не повипадали геть. Це був Марк Дарсі. Але без светра в ромби а ля

Арнольд Палмер.

— Привіт, — пробелькотіла з повним ротом, намагаючись не розхвилюватися. Далі пригадала статтю й повернулася до Перпетуї.

— Марку, це Перпетуя, вона… — почала я, і мене зрадив дар мови. Що говорити? Перпетуя дуже товста й цілими днями шарпає мене на роботі? Марк дуже багатий і розлучився з дружиною-мучителькою?

— Так? — озвався Марк.

— …моя шефиня. Зараз вона купує квартиру у Фулемі. А Марк, — відчайдушно звернулася я до Перпетуї, — провідний адвокат-правозахисник.

— О, вітаю, Марку. Звісно, я чула *про* вас, — захоплено загалайкала Перпетуя, наче вона Прунелла Скейлз у «Готелі "Фолті Тауерс"», а перед нею — герцог Единбурзький.

— Привіт, Марку! — прощебетала Арабелла, якомога ширше розплющивши очі й кліпаючи повіками: так вона почувалася особливо звабливою. — Скільки літ, скільки зим. Як було у Великому Яблуку?

— Ми якраз розмовляли про різні рівні культури, — заквакала Перпетуя. — Бріджит належить до тих, для кого початок «Побачення наосліп» після реклами не менш важливий, аніж слова з останнього монологу Отелло: «Коли на суд ми з'явимось з тобою — мою твій погляд скине з неба душу», — бовкнула вона, надриваючись від реготу.

— Ах! Отже, Бріджит — велика постмодерністка, — відповів Марк Дарсі. — А це Наташа, — додав він, показуючи на високу тендітну ефектну дівчину поруч зі собою. — Вона знаний адвокат, фахівець із сімейного права.

Збагнула, що він дере з мене лаха. Курвий син.

— Зізнаюся, — зі змовницькою усмішкою сказала Наташа, — стосовно класики завжди вважала: людей треба зобов'язати

довести, що вони читали книжку, перш ніж дозволяти їм дивитися телеверсію.

— О, я *цілковито* згодна, — вигукнула Перпетуя, вкотре вибухнувши сміхом. — Чудова ідея!

Подумки вона вже підшуковувала місця для Марка Дарсі й Наташі за своїм бенкетним столом серед «Пухів» та «Піґґі»-в[61].

— Варто заборонити їм слухати музичну заставку перед чемпіонатом світу з футболу, аж поки не підтвердять, що від початку до кінця прослухали «Турандот»[62]! — гримнула Арабелла.

— Хоча, звичайно, з багатьох оглядів, — заявила Наташа несподівано серйозно, наче побоюючись, що розмова йде кудись не туди, — демократизація нашої культури — *позитивне явище*...

— Окрім містера Блоббі[63], його належало задусити в колисці! — верескнула Перпетуя.

Я мимоволі глянула на її зад, подумавши: «Яке їхало, таке здибало», — і помітила, що Марк Дарсі зробив те саме.

— Однак мене *обурює,* — Наташа смикалася й нервува-лася, наче в дискусійному клубі Оксфорду чи Кембриджу, — той пихатий індивідуалізм, завдяки якому уявляють, наче кожне нове покоління створює світ наново.

— Але ж так воно і є, — спокійно зауважив Марк Дарсі.

— О, якщо ти хочеш розглядати це на такому банальному рівні. — набурмосилась Наташа.

— На якому рівні? — не втримався Марк Дарсі. — Це не рівень, а слушний аргумент.

— Ні. Ні. Пробач, але ти *навмисно* гальмуєш, — дорікнула вона, густо зачервонівшись. — Я не кажу про деконструкти-вістську свіжість бачення, тобто вентиляцію. Мені йдеться про повну *вандалізацію* підвалин культури!

Мені здалося, що Марк Дарсі зараз розрегочеться.

— Маю на увазі, якщо ти обираєш глупувату манірно-релятивістську позицію на зразок: «"Побачення наосліп" — це чудово»... — правила своєї Наташа, ображено поглядаючи в мій бік.

— Я не стою на жодній позиції, просто мені справді подобається «Побачення наосліп», — втрутилася я. — Хоча, на мою думку, було б краще, якби учасники самі відповідали на питання, а не читали з карток дурнуваті готові відповіді, сповнені каламбурів і вульгарних натяків.

— Цілком підтримую, — вставив Марк.

— А ось «Гладіатори» нестерпні. Через них видаюся собі гладкою, — докинула я. — Ну гаразд, приємно було зустрітися. Бувайте!

Чекаючи в гардеробі на пальто, я розмірковувала над тим, як сильно впливає на привабливість людини наявність або відсутність светра в ромби, і раптом відчула легенький дотик чиїхось долонь до талії.

Я обернулася.

— Деніеле!

— Джонс! Чому це ти так рано вшиваєшся? — він нахилився до мене й поцілував. — М-м-м... приємно пахнеш, — і запропонував цигарку.

— Ні, дякую. Я виявила в себе внутрішню поставу й кинула курити, — сказала заздалегідь підготованим голосом, щиро бажаючи, щоб Деніел не був аж таким притягальним, коли залишаюся з ним наодинці.

— Зрозуміло, — усміхнувся він. — Внутрішня постава, ага?

— Так, — холодно відповіла я. — А ти був на фуршеті? Я тебе не бачила.

— Знаю, що не бачила. Зате я тебе бачив. Розмовляла з Марком Дарсі.

— Звідки ти знаєш Марка Дарсі? — здивовано запитала я.

— З Кембриджу. Ненавиджу цього вузьколобого ботана. А ти, стара, звідки ти його знаєш?

— Він син Малкольма й Елейн Дарсі, — вимовила я й ледь утрималася, аби не продовжити: «Ти ж пам'ятаєш Малкольма і *Елейн,* люба. Вони приїжджали до нас, коли ми жили в Бакінгемі…».

— Яких, до дідька.

— Це друзі моїх батьків. Колись я з ним бавилася в дитячому басейнику.

— Навіть не сумніваюся, що бавилася, мала безсоромнице, — пробубнів Деніел. — Хочеш, повечеряємо разом?

«Внутрішня постава, — повторювала я подумки, — внутрішня постава».

— Ну ж бо, Брідж, — муркотів він, звабливо схиляючись до мене. — Нам треба серйозно обговорити твою блузку. Страшенно тоненька, якщо її оглянути, витончилася аж до прозорості. Тобі не спадало на гадку, що твоя блузка може страждати на. *булімію?*

— У мене сьогодні зустріч, — у відчаї прошепотіла я.

— Не викаблучуйся, Брідж.

— Ні, — твердо відмовила я й сама собі здивувалася.

— Шкода, — ніжно промовив він. — Тоді до понеділка, — і ковзнув по мені таким поглядом, що закортіло кинутися всід за ним і закричати: «Трахни, трахни мене!».

23:00. Подзвонила Джуд, і я розповіла їй про інцидент із Деніелом, а також про сина Малкольма й Елейн Дарсі, якому мама та Уна вішали мене на шию на новорічному фуршеті з карі: з'явившись на прийомі, мав досить симпатичний вигляд.

— Почекай-но, — промовила Джуд, — це той *Марк* Дарсі? Адвокат?

— Так. А що, і ти його знаєш?

— Атож. Наша фірма співпрацювала з ним. Надзвичайно приємний і цікавий чоловік. Мені здавалося, ти говорила, що той хлопець на індичці був справжнім ґіком[64].

Гр-р. Чортова Джуд.

Субота, 22 квітня

54 кг,
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 0,
калорії: 1800.

Сьогодні історичний і радісний день. Вісімнадцять років я намагалася схуднути до 54 кг, й ось — нарешті! І це не жарти моєї ваги, адже джинси підтверджують. Я струнка.

Не маю жодного достовірного пояснення. Минулого тижня двічі була в спортзалі, але таке, хоч і відбувається рідко, не є для мене чимось екстраординарним. Їла, як зазвичай. Диво. Подзвонила Томові, і він припустив, що в мене глисти. А щоб їх позбутися, треба піднести до рота чашку з молоком і олівець. (Мабуть, стрічкові глисти люблять тепле молоко. Воно їм смакує.) Відкрити рота. А коли глист вигляне назовні, акуратно намотати його на олівець.

— Слухай, — відповіла я, — цей солітер залишиться. Я люблю свого нового солітера. Я не лише схудла, а й не маю бажання курити й дудлити вино.

— Ти що, закохалася? — підозріло й ревниво спитав Том.

Він завжди так. Ні, Том аж ніяк не претендує на стосунки зі мною, адже він гей. Проте, коли ти самотній, зовсім не хочеться, щоб твоя найкраща подруга почала серйозні стосунки з кимось іншим. Я сушила собі мозок, аж раптом завмерла, збентежена раптовим приголомшливим відкриттям. Я вже не кохаю Деніела. Я вільна.

Вівторок, 25 квітня

54 кг,

алкоголь: 0 одиниць (чудово), цигарки: 0 (дуже-дуже добре), калорії: 995 (не зупиняюся на досягнутому).

Гм. Дуже пишаючись собою, на нинішню вечірку до Джуд одягла обтислу маленьку чорну сукню, аби всім продемонструвати фігуру.

— Господи, з тобою все гаразд? — розхвилювалася Джуд, коли я увійшла. — У тебе такий втомлений вигляд.

— Усе прекрасно, — відповіла я, повісивши ніс. — Скинула три кілограми. А в чому річ?

— Та ні в чому. Ні, просто мені здалося…

— Що? Що таке?

— Може, вони трохи зарізко спали з твого. обличчя, — вона замовкла, поглядаючи на мої груди, які, ніде правди діти, таки дещо обвисли.

І Саймон тієї самої.

— Брі-і-і-і-іджит! Папіроска є?

— Ні, я кинула.

— Та йди! Не дивно, що видаєшся такою.

— Якою?

— Та ні, нічого особливого. Просто дрібку. змарнілою. І так цілий вечір. Нема нічого гіршого, ніж чути від усіх і кожного зокрема, ніби справляєш враження змученої.

Нехай би вже відверто сказали, що я як кікімора. На початку вечора мене тішило те, що не п’ю ні грама спиртного, але ближче до кінця, коли всі залили очі, я стала такою спокійною й самовдоволеною, що врешті почала дратувати навіть саму себе. Беручи участь у розмовах, я не трудилася тим, аби сказати

бодай слово, просто дивилася на співрозмовника й мудро та відсторонено кивала.

— Маєш ромашковий чай? — спитала я в Джуд, коли вона, радісно гикаючи й похитуючись, проповзла повз мене. Цієї миті її аж скрутило від сміху, вона спробувала мене обійняти й упала на підлогу. Я вирішила, що краще піти додому.

Там відразу лягла в ліжко, поклала голову на подушку, але так і не стулила очей. Крутилася на всі боки, проте заснути не вдавалося. За звичних обставин я б уже похропувала й бачила черговий сон-маячню. Увімкнула світло. Лише пів на дванадцяту. Може, чимось зайнятися… наприклад, е-е… щось зашити? Внутрішня постава. Задзвонив телефон. Том.

— У тебе все гаразд?

— Так. Чудово. А що?

— Ти сьогодні здавалася якоюсь. осунутою. Усі казали, що сама на себе не схожа.

— Та ні, я прекрасно почувалася. Ти помітив, як я схудла?

Мовчанка.

— Томе?

— На мою думку, зайчику, раніше ти мала кращий вигляд.

Я спустошена і спантеличена, мовби мені вибили ґрунт з-під ніг. Вісімнадцять років змарновано. Вісімнадцять років я підраховувала калорії й жири. Вісімнадцять років

купувала довгі блузки і светри, а в інтимних ситуаціях задкувала з кімнати, щоби приховати свою дупу. Не з’їла мільйони сирників і тірамісу, десятки мільйонів скибок сиру ементаль. Вісімнадцять років боротьби, жертв і зусиль — навіщо? Вісімнадцять років — і ось результат: «втомлена і змарніла». Почуваюся, як учений, що зрозумів абсолютну помилковість роботи всього свого життя.

Четвер, 27 квітня

Алкоголь: 0 одиниць,

цигарки: 0,

миттєві лотереї: 12 білетів (дуже-дуже погано, зате цілісінький день не важилася й не думала про дієту; дуже добре).

Час покласти край миттєвим лотереям, але проблема в тому, що я досить часто виграю. Миттєві лотереї куди кращі від звичайної «Національної», виграшні номери якої більше не вигулькують на екрані під час «Побачення наосліп» (його зараз не транслюють).

Окрім того, переважно жодного твого номера в списку не виявляється, тож почуваєшся безпорадною й обдуреною. Залишається хіба зіжмакати білет і демонстративно жбурнути його на підлогу.

Зовсім інша справа з миттєвими лотереями. У них є елемент співучасті: треба відшкрябати на білеті шість комбінацій цифр, які позначають певні суми, — це часто-густо непроста робота, що потребує великого вміння, — і в тебе ніколи не залишається відчуття, наче жодних шансів не було. Три пари збіжаться — ось ти й виграв. Судячи з мого досвіду, мета завжди майже поруч, нерідко маю цілі дві відповідні пари на суми до 50000 фунтів.

Хай там як, не можна собі відмовляти геть у всіх життєвих задоволеннях. Я ж купую лише чотири-п’ять білетів на день, а поза тим, незабаром перестану зовсім.

П’ятниця, 28 квітня

Алкоголь: 14 одиниць,

цигарки: 64,

калорії: 8400 (дуже добре, але кепсько, що підрахувала; поганюча зацикленість на схудненні),

миттєві лотереї: 0.

Учора ввечері, за чверть дев’ята, коли я напускала собі води для заспокійливої ванни з ароматичною олійкою й попивала чай з ромашки, за вікном спрацювала автомобільна сигналізація. Уже давно проваджу на нашій вулиці кампанію проти сигналізацій. Цей виск нестерпний, і його результати абсолютно протилежні до очікуваних: набагато більша ймовірність, що в автомобіль залізе не крадій, а розлючений сусід, який намагатиметься вгамувати сигналізацію.

Одначе цього разу, замість лютувати та викликати поліцію, я лише вдихнула, роздувши ніздрі, і пробурмотіла: «Внутрішня постава». У квартиру подзвонили. Я підняла слухавку домофона. Звідтіля розкішний овечий голос заблеяв: «От скотиняка! У нього *довбана* інтрижка…». А далі істеричні ридання. Я стрімголов кинулась униз. На вулиці стояв кабріолет сааб Джеремі, під кермом якого, заливаючись сльозами, вовтузилася Маґда. Машина видавала невимовно гучне «віу-віу-віу», усі фари блимали, а немовля в автокріслі вищало, наче його загризає домашній кіт.

— Та вимкни її нарешті! — зарепетував хтось із вікна вгорі.

— Не можу, дідько забирай! — вереснула у відповідь Маґ-да, смикаючи за капот.

— Джеррерсе! — кричала вона по мобільнику. — Джер-рерсе, гуляко, сволото чортова! Як ти в саабі відкриваєш капот?

Маґда завжди така шикарна, а наша вулиця — не надто. Вона з тих вулиць, де у вікнах будинків досі висять плакати з написами «Свободу Нельсону Манделі!».

— Нікуди я не повернуся, засранцю! — лементувала Маґда. — Просто скажи мені, як відкрити цей клятий капот!

Ми з Маґдою вже удвох сиділи в машині, смикаючи всі можливі важелі, і вона час від часу потягувала з пляшки шампанське «Лоран-Пер'є»[65]. Довкола почав збиратися сердитий натовп. Далі з ревом на своєму «Харлей-Девідсоні» підтягнувся Джеремі. Але замість того, щоб вимкнути сигналізацію, він поліз у сааб і почав витягати із заднього сидіння дитину. Тим часом Маґда щодуху на нього гримала. Аж от відчинилося вікно австралійського хлопаки Дена, який мешкає піді мною.

— Гей, Бфідфіт, — крикнув він. — У мене фі стелі тефе фода!

— Зараза! Ванна!

Я метнулася догори, але, дістався до дверей помешкання, виявила, що заклацнула їх за собою, залишивши ключі всередині. Почала гупати головою об двері, репетуючи: «Зараза, зараза!».

У коридорі з'явився Ден.

— Бофе, — сказав він. — Ось фшо тобі фафас не фафадить.

— Дякую, — відповіла я, ледь не ковтнувши простягнену цигарку.

Ще кілька цигарок, довге колупання кредиткою — і ми опинилися у квартирі, де все заливала вода. Нам не вдалося закрутити крани. Ден поквапився вниз і повернувся з гайковим ключем та пляшкою віскі. Він зумів перекрити крани й почав допомагати мені збирати воду. Тут сигналізація замовкла, і ми припали до вікна саме вчасно, аби побачити, як сааб із риком зривається з місця, а на хвості в нього висить харлей.

Нас обох розібрав сміх: доти ми вже добряче нахлебталися віскі. І раптом — не знаю навіть, як це сталося, — він почав мене цілувати. З етичного погляду, ситуація була доволі незручна, адже я щойно затопила його квартиру й зіпсувала йому вечір, тому не хотіла видатися невдячною. Звісно, це не давало йому права клеїтися до мене, але, правду кажучи, те ускладнення було цілком приємним — після всіх душевних потрясінь, внутрішньої постави й решти пе-рипетій. Зненацька у відчинених дверях з'явився хлопець у мотоциклетному шкіряному костюмі з коробкою для піци в руках.

— Тю, — сказав Ден. — Я й фабуф, фо фамофиф піцу.

Тож ми з'їли піцу, запили її пляшкою вина, викурили ще пару цигарок і знову взялися за віскі. Потім він поновив спроби мене поцілувати, і я зашамкотіла неслухняним ротом:

— Ні, ні, ми не пофинні…

Тоді він став якимось дивним і почав бурмотіти:

— Бофе, о Бофе!

— Що таке? — запитала я.

— Я одфуфений, — відповів він. — Але, Бфідфіт, мені фдається, фо я тебе люблю.

Коли він нарешті пішов, я сповзла на підлогу і, вся трясучись, підпираючи спиною вхідні двері, почала один за одним докурювати недопалки. «Внутрішня постава», — промовила без особливого ентузіазму. Задзвонив дзвінок. Я не звертала уваги. Знову дзвінок. Відтак почали дзвонити безперестанку. Я взяла слухавку домофона.

— Люба, — почувся інший п'яний, добре мені знайомий, голос.

— Згинь, Деніеле, — прошипіла я.

— Ні. Дай-ені пояснити.

— Ні.

— Брідж… Впусти-ине.

Тиша. О Боже. Чому Деніел досі мені так подобається?

— Я люблю тебе, Брідж.

— Іди геть. Ти п’яний, — відповіла я впевненіше, ніж почувалася насправді.

— Джонс?

— Що?

— Можна скористатися твоїм туалетом?

Субота, 29 квітня

Алкоголь: 12 одиниць,
цигарки: 57,
калорії: 8489 (чудово).

Двадцять дві години, чотири піци, одна замовлена додому індійська страва, три пачки цигарок і пізніше три пляшки шампанського; Деніел усе ще в мене. Я закохана. Крім того, мене можна схарактеризувати за допомогою одного або й усіх цих пунктів:

а) тридцяти днів як і не бувало;

б) я заручена;

в) я цілковита дурепа;

г) я вагітна.

23:45. Мене щойно знудило, і коли схилилася над унітазом, намагаючись не шуміти, щоби Деніел нічого не почув, той раптом гукнув зі спальні: «Позбуваєшся своєї внутрішньої постави, моя пампушечко. Як на мене, це місце для неї найкраще».

Травень. Майбутня мама

Понеділок, 1 травня

Алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 0,
калорії: 4200 (їм за двох).

Я майже не сумніваюся, що вагітна. Як можна було поводитися так безголово?

Нас із Деніелом опанувала така ейфорія від того, що ми знову разом, аж реальність пішла гуляти, а варто лише… все, не хочу про це писати. Сьогодні я виразно відчула симптоми ранкового токсикозу, але причина може критися ось у чому: вчора після того, як Деніел нарешті пішов, у мене настало страшне похмілля, тож намагаючись підняти собі настрій, я проковтнула:

2 упаковки сиру ементаль, порізаного на скибки;

1 літр свіжовичавленого апельсинового соку;

1 холодну картоплину в мундирі;

2 шматки лимонного чізкейка (дуже легкого; та й, можливо, їм за двох);

1 «Мілкі вей» (усього 125 калорій; позитивна реакція організму на чізкейк свідчить про те, що дитина потребує солодкого);

1 шоколадний десерт по-віденськи з вершками (ненаситний малюк — страшенний ласун);

броколі на пару (спроба нагодувати дитину здоровою їжею, щоб не росла розпещеною);

4 холодні франкфуртські сосиски (єдина консерва в шафці, а я надто виснажена вагітністю, аби знову йти в магазин).

Боже мій! Почала носитися з уявними кадрами: я матуся в стилі «Келвіна Кляйна» (скажімо, в топі) або ось я, радісно сміючись, підкидаю вгору немовля в рекламі дизайнерської газової плитки, в анонсі легкого фільму чи ще чомусь такому.

Перпетуя сьогодні на роботі була в ударі. Сорок п’ять хвилин висіла на телефоні, обговорюючи з Дездемоною питання, чи до жовтих стін підійдуть рожево-сірі ролети, а чи їм із Х’юґо варто підібрати криваво-червоні з квітковим орнаментом. Упродовж якихось 15-ти хвилин вона вимовляла тільки: «Саме так… ні, саме так… безперечно, — а врешті підсумувала: — Але, безсумнівно, у певному сенсі ті самі аргументи можна навести й на користь червоного».

Замість пориватися запустити їй чимось у голову, я лише блаженно усміхалася, думаючи про те, як скоро всі ці епізоди стануть для мене далекими й незначними, тому що піклуватимусь про іншу крихітну людську істоту. Тут переді мною відкрився цілий світ нових фантазій про Дені-ела: Деніел несе в слінгу немовля; Деніел поспішає з роботи додому й із захватом застає нас обох, рожевих і розпашілих, у ванні; а за кілька років Деніел робить фурор на шкільних батьківських зборах.

Проте невдовзі з’явився сам Деніел. Ніколи в житті не бачила його в гіршому стані. Напрошувалося єдине можливе пояснення: вчора, пішовши від мене, він продовжив пиятику. Деніел мигцем поглянув на мене, як кат на жертву. Попередні мрії негайно змінилися на уривки з фільму «П’янота»[66], де двоє персонажів, постійно п’яних, як чіп, верещать і жбурляють одне в одного пляшки; або кадри з подружжям Нечупар із шоу[67] Гаррі Енфілда, коли один із них голосом Деніела кричить: «Брідж! Дитина заходиться… Довбешка скоро відпаде». А я відповідаю: «Деніел, не бачиш: я *фіґ-ґарю*».

Середа, 3 травня

58 кг (Ґи! Малюк росте стрімко, як монстр),
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 0,
калорії: 3100 (о Боже, але ж переважно картопля).
[Задля дитини треба знову стежити за вагою.]

Ґвалт! Упродовж понеділка й більшої частини вівторка я хоч і думала, що вагітна, але була впевнена: насправді це не так — майже як тоді, коли пізнього вечора повертаєшся додому і здається, наче тебе хтось переслідує, проте водночас розумієш, що то дурниці. Та враз хтось хапає за горло — і ось маєш: два дні затримки. Деніел ігнорував мене цілий понеділок, а відтак зловив о шостій вечора і сказав: «Слухай, я до кінця тижня буду в Манчестері. Побачимось у суботу ввечері, добре?». Він не подзвонив. Я мати-одиначка.

Четвер, 4 травня

58,5 кг,
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 0,
картопля: 12 штук.

Пішла в аптеку тайкома купити тест на вагітність. Саме підсовувала пакет дівчинці на касі, потупившись і шкодуючи, що не здогадалася натягнути свій перстень на безіменний палець, аж тут аптекар як гарикне:

— Вам потрібен тест на вагітність?

— Тсс, — засичала я, озираючись через плече.

— Наскільки у вас затримались місячні? — затрубів він. — Краще візьміть не цей, а синенький! Він показує результат *першого ж дня* затримки!

Я схопила той синенький, заплатила вісім фунтів і клятих дев'яносто п'ять пенсів та вилетіла геть.

На роботі протягом перших двох годин не зводила очей зі своєї сумочки, наче з нерозірваної бомби. О пів на дванадцяту не витримала, хватонула торбинку та спустилася ліфтом у туалет двома поверхами нижче, аби уникнути небезпеки, що хтось зі знайомих почує підозрілий шурхіт. Хтозна-чому вся ця історія викликала в мене раптовий напад люті на Деніела. Він також за це відповідав, але не мусив витрачати вісім фунтів дев'яносто п'ять пенсів і ховатися по вбиральнях, намагаючись попісяти на паличку. Зла, як пантера, я розірвала пакет, запхала коробочку й решту упакування в смітник, зробила свою справу, а далі, не дивлячись, поклала тест на бачок, перевернувши його лицем донизу. Три хвилини. Нізащо не збиралася спостерігати, як поступово вимальовується голуба смужка, виносячи мені

пожиттєвий вирок. Якось перечекала ті сто вісімдесят секунд — останні сто вісімдесят секунд власної свободи, — взяла в руки тест і ледь не завила. З віконечка на мене нахабно дивилася тонка блакитна смужка. А-а-а! А-а-а!

Сорок п'ять хвилин я тупо вдивлялася в екран комп'ютера, і коли Перпетуя питала, що трапилось, робила вигляд, наче вона кімнатна монстера в діжці. Потім зірвалася й кинулася надвір до телефонної будки — подзвонити Шерон. Довбана Перпетуя. Якби вона злякалася, що залетіла, то з такою підтримкою англійського істеблішменту хвилин за десять уже стояла б перед вівтарем у шлюбній сукні від Аманди Вейклі[68]. На вулиці було так шумно, що Шерон не відразу мене зрозуміла.

— Що-що? Бріджит? Нічого не чую. Маєш клопіт із поліцією?

— Ні, — пхинькаючи, прогугнявіла я. — У мене голуба смужка в *тесті на вагітність*.

— Господи Ісусе! Зустрічаємось у кафе «Руж» через п'ятнадцять хвилин.

Хоча була тільки за чверть перша, я вирішила, що в нинішній критичній ситуації не зашкодить горілка з апельсиновим соком, але потім згадала: дитині не варто пити горілку. Очікуючи на Шерон, я занурилась у стан якогось химерного гермафродита чи Тягни-Штовхая[69]: мене охопили найсуперечливіші почуття до малюка — жіночі й чоловічі нараз. З одного боку, думаючи про Деніела, я була просто-таки сентиментальною квочкою й пишалася тим, що є справжньою жінкою, — плідна, як кролиця! — та уявляла оксамитно-рожеву шкіру малюка, цілу крихітну істотку для голублення, а ще лашки для немовлят від Ральфа Лорена. З іншого боку, міркувала: Боже мій, життя скінчилося, Деніел — придуркуватий алкоголік, коли він довідається, роздере мене на шматки, а тоді покине. Більше жодних гулянок із дівчатами, походів по магазинах, фліртів, сексу, вина й

цигарок. Я перетворюся на відразливий нікому не цікавий гібрид інкубатора з молочарнею й не влізу в жодні штани, особливо в ті фірмові новісінькі джинси від «Аґ-нес Б»[70] — яскраво-зелені, аж очі вбирають. Мабуть, ці метання і є ціною, яку мені доводиться платити за те, що стала сучасною жінкою, замість вчинити згідно з природнім покликанням — у вісімнадцять років вийти заміж за Абнора Ріммінґтона, водія автобуса з Нортгемптона.

Коли прийшла Шерон, я похмуро передала їй під столом тест зі зрадницькою блакитною лінією.

— Це воно? — спитала Шез.

— Звісно, воно, — буркнула я. — А ти думала що? Мобільний телефон?

— Цирк на дроті, Бріджит! — сказала вона. — Ти інструкції не читала? Треба, щоб було дві смужки! Ця лише показує, що тест діє. Одна смужка означає, що ти *не* вагітна, дурненька.

Вдома на автовідповідачі мене чекало повідомлення від мами: «Люба, негайно зателефонуй мені. У мене *здали* нерви!».

У *неї* здали нерви!

П’ятниця, 5 травня

57 кг (чорт, годі позбутися хронічної звички зважуватися, надто після страждань через вагітність — треба буде якось принагідно від цього полікуватися),

алкоголь: 6 одиниць (ура!),

цигарки: 25,

калорії: 1895,

миттєві лотереї: 3 білети.

Цілісінький ранок тинялася квартирою, оплакуючи втрачену дитину, але трохи повеселішала, коли подзвонив Том і запропонував випити по «Кривавій Мері» під час ланчу — закласти здорову основу для вихідних. Повернувшись додому, виявила повідомлення від мами. Роздратованим голосом вона поінформувала: від’їжджає до санаторію й зателефонує пізніше. Цікаво, що трапилося. Мабуть, дістала стрес: сохнучи за нею, кавалери засипали пасію коробочками «Тіффані», а телекомпанії-конкуренти навперебій пропонували їй роботу телеведучої.

23:45. Щойно подзвонив із Манчестера Деніел.

— У тебе був вдалий тиждень? — запитав він.

— Дякую, чудовий! — бадьоро відповіла я.

Дякую, чудовий. Ха! Десь вичитала, мовби найкращий подарунок, який жінка може піднести чоловікові, — це спокій, тому на самісінькому початку нашого справжнього роману я не могла признатися, що, не встигли за ним зачинитися двері, як у мене почалась істерія через хибну вагітність.

Менше з тим. Яка різниця. Завтра ввечері ми побачимося. Ура! Ля-ля-ля-ля-ля.

Субота,6 травня:

святкування Дня Перемоги в Європі

57,6 кг,

алкоголь: 6 одиниць, цигарки: 25,

калорії: 3800 (але ж відзначала річницю скасування продуктових карток[71]),

вгадані лотерейні номери: 0 (жалюгідно).

Невесняно спекотний ранок почався для мене зі спроби розпалити в собі шалену пристрасть із нагоди закінчення війни, звільнення Європи: дивовижно, чудово тощо. Але, правду кажучи, мої емоції, пов'язані з цією подією, украй скупі. Якщо підібрати точніші слова, почуваюся «викинутою за борт». Дідусів у мене немає. Тато поринув у думки про прийом, який влаштовують у себе в саду Алконбері: там він, невідь чому, перекидатиме в повітрі млинці. Мама їде до рідного Челтнема святкувати перемогу китовим[72] м'ясом у фритюрі на своїй вулиці; напевно, Джуліу разом з нею (Богу дякувати, вона не закрутила роману з німцем).

Ніхто з моїх друзів нічого не влаштовує. Це здавалося б недоречним і неправильним, так ніби ми пропагуємо позитивний підхід до життя чи намагаємося підступно присвоїти те, що не має до нас жодного стосунку. Тобто, коли закінчилася війна, я, мабуть, не існувала ще навіть як яйцеклітина. Була нічим, коли вони там воювали, готували варення з моркви і ще що завгодно. Неприємно це усвідомлювати, тож задля розваги думаю подзвонити мамі й запитати, чи місячні почались у неї ще під час війни. Цікаво: яйцеклітини утворюються по одній чи всі вони в мікроскопічному вигляді зберігаються в організмі від

народження, аж поки не почнуть функціонувати? А як законсервована яйцеклітина я б у якийсь спосіб відчула кінець війни? Якби в мене був дід, я могла би примазатися до свята під приводом турботи про нього. А, ну його, піду по магазинах.

19:00. Від спеки моє тіло рознесло до слонячих розмірів, чесне слово. Більше зроду-віку не поткнуся в загальні примірочні. У «Веагаусі» я спробувала зняти сукенку через голову, а вона зупинилася в мене під пахвами, і вивернута тканина стирчала замість голови, поки я виконувала якийсь африканський танець, смикаючи її туди-сюди. Складки на животі й товсті стегна було виставлено на всезагальне посміховисько п'ятнадцятирічним дівулям. Коли ж я вирішила стягнути те дурне дрантя через низ, воно застрягло на дупі.

Ненавиджу спільні примірочні. Всі крадькома витріщаються на чужі тіла, але ніхто не дивиться прямо у вічі. Там завжди знайдуться дівчата, які знають, що прекрасні в будь-якому одязі, тож крутяться на всі боки, стріпують волоссям, прибирають перед дзеркалом модельні пози й питають у подруги: «А ця сукня мене не повнить?» — причім їхні приятельки — конче товстунки, схожі на водяних буйволиць, як би не вбралися.

Зрештою, увесь мій вояж — це повне фіаско. Відомо, що секрет успішного оновлення гардеробу в тому, аби купити декілька вишуканих речей від «Ніколь Фарі», «Вислз» і «Джозефа», але їхні ціни так мене жахають, що драпаю назад до «Веагауса» або «Міс Селфрідж» і стрибаю від радості, угледівши купу сукенок по тридцять чотири дев'яносто дев'ять, не даючи ради, нацуплюю їх собі на голову, а тоді беру якісь одяганки в «Маркс енд Спенсер», бо там можна обійтися без примірки, і ставлю галочку: бодай щось придбала.

Додому я повернулася з чотирма покупками не свого розміру, жодна з яких мені не личить. Одна два роки пролежить

у фірмовому пакеті за кріслом у спальні. Решту речей обміняю на квитанції для покупок у магазинах «Боулес», «Ве-агаус» тощо, а потім їх загублю. Отже, я викинула на вітер 119 фунтів — їх власне й вистачило б на щось достоту симпатичне від Ніколь Фарі, наприклад, на крихітну футболочку.

Звісно, це моя розплата за суєтну й бездуховну гонитву по крамницях, за те, що я не готова ходити всеньке літо в одному-єдиному старомодному платтячку з віскози й малювати ззаду на литках смужки; як і за те, що не прилучилася до святкування Дня Перемоги. Може, варто подзвонити Томові й зорганізувати в понеділок приємні посиденьки (буде офіційний вихідний)? А чи не влаштувати кітчеву іронічну вечірку на честь Дня Перемоги, як ми зробили на річницю королівського весілля? Ні, бач, негоже іронізувати над полеглими. Крім цього, виникли б труднощі через прапори. Половина Томових друзів раніше були членами Ан-тинацистської ліги[73], й, угледівши британські стяги, вони б подумали, що ми чекаємо в гості скінхедів. Цікаво, що було б, якби нашому поколінню випала війна? А, менше з тим, саме час трохи випити. Незабаром прийде Деніел. Треба братися до приготувань.

23:59. Щоб я провалилася! Сховалася на кухні покурити. Деніел спить. Підозрюю, він лише вдає, ніби спить. *Украй* курйозний вечір. Виявляється, всі наші стосунки будувалися на тому, що один із нас повинен був відштовхувати іншого, не погоджуючись переспати. Провести вечір удвох, *налаштувавшись* на секс у фіналі — чудасія, та й годі. Сіли дивитися по телевізору святкові передачі, і Деніел незграбно обійняв мене за плечі, наче ми два підлітки в кінотеатрі. Його рука ледь не протерла мені в шиї дірку, але я не наважилася попросити, щоб він її перемістив. Коли уникати теми ліжка стало вже неможливо, ми раптом почали поводитися дуже

офіційно й по-англійськи. Замість здирати одне з одного одяг, як бестії, продовжували тупцяти на місці:

— Ванна вільна, будь ласка, ти перший.

— О ні, лише після тебе.

— Ні, ні! Спершу ти.

— Але я наполягаю.

— Ні, ні, навіть слухати не хочу. От тільки знайду тобі рушник для гостей і мило у формі мушлі.

Врешті-решт ми лежали поруч, не торкаючись одне одного, ніби в будинку Моркамба і Вайса[74] чи Джона Ноукса та Валері Сінглтон[75] із «Блакитного Пітера». Якщо Бог існує, я б хотіла смиренно Його попросити (попередньо висловивши глибоку вдячність за те, що Він у дивовижний спосіб зробив Деніела звичною й невід'ємною частиною мого життя після такого тривалого мозкограю): нехай Деніел більше не лягає в ліжко в піжамі й окулярах, не втуплюється на двадцять п'ять хвилин у книжку, а потім не вимикає світла, відвертаючись від мене до стіни; хай він знову стане голим, схибленим на сексі звіром, якого я колись знала й любила. Дякую Тобі, Господи, за увагу до моєї скромної просьби.

Субота,13 травня

57,75 кг,

цигарки: 7,

калорії: 1145,

миттєві лотереї: 5 білетів (виграла 2 фунти, тому загальні витрати — лише 3 фунти, дуже добре),

«Національна лотерея»: 2 фунти, кількість вгаданих номерів: 1 (незле).

Як так могло вийти, що після вчорашнього розгульного жеровиська на ніч я набрала лише 150 грамів?

Мабуть, із їжею та вагою так само, як із часником і смородом із рота: якщо з'їсти не один зубчик, а відразу кілька головок, то з рота зовсім не смердітиме; очевидно, й надмірна кількість їжі не призводить до збільшення ваги. Теорія дуже обнадійлива, але в голові від неї повний хаос. Не відмовилася б, якби хто заніс мене до ванни й ретельно промив. Хай там як, а неперевершений вечір за п'яними феміністичними балачками з Шерон і Джуд був того вартий.

З'їли і випили неймовірно багато, бо щедрі дівчата не лише принесли по пляшці вина, а й додали лакоминок з «Маркс енд Спенсер». Тож, окрім двох пляшок вина (одного ігристого й одного білого) і вечері з трьох страв, які я встигла купити в тому-таки «Маркс енд Спенсер» (тобто приготувала власноруч, гаруючи весь день біля розпеченої плити), ми мали:

1 невеличкий контейнер хумусу й пакетик міні-піт,

12 канапе з вудженого лосося та м'якого сиру,

12 маленьких піц,

1 тортик «Павлова» з малиною,

1 тірамісу (велетенське),

2 плитки швейцарського шоколаду «Маунтін бар».

Шерон була в ударі. Вже о 20:35 вона горлала: «Виродки!» — вливаючи прямо в горлянку три чверті келиха коктейлю «Кір Рояль».

— Тупі, самовдоволені, зарозумілі, маніпулятивні, егоїстичні виродки! Для них «культура права» не має меж! Подай мені одну міні-піцу, будь ласка!

Джуд була засмучена через Поганця Річарда. Вони тепер нарізно, але, щоб вона не зірвалася з гачка, він увесь час надзвонює й натякає, наче не проти поновити стосунки, одначе прикривається при цьому словом «дружба» (шахрайське, отруйне слівце!). А вчора увечері він зателефонував, аби спитати, чи йде вона на вечірку до їхнього спільного друга, і, почувши відповідь, сказав украй самозакохано та зверхньо:

— Ну що ж, тоді я не прийду… Щодо тебе це було б некоректно. Розумієш, я збирався привести туди, ну, типу дівчину. Та ні, нічого серйозного. Просто дівуля, настільки не обтя-жена мізками, що дозволяє мені грати її вже кілька тижнів.

— Що?! — вибухнула Шерон, починаючи червоніти. — Зроду-віку не чула мерзенніших слів про жінку! Напринджений *засранець!* Як він сміє під гаслом дружби поводитися з тобою як заманеться та ще й знущатися, розповідаючи про свою нову дурепу! Коли б і справді не хотів зранити твоїх почуттів, мовчав би, як миш під мітлою, і на вечірку прийшов би сам, а не розмахував тобі попід носом своєю тупою дівулею!

— «Друзі»? Та невже! Радше вороги! — радісно вигукнула я, запихаючи до рота чергову цигарку «Сілк кат» і вминаючи пару канапе з лососем. — Наволоч!

До половини дванадцятої Шерон розійшлася в повну силу і вже без підмоги гордо штовхала промову:

— Ще десять років тому всі сміялися над тими, хто турбується про довкілля! «Звихнуті бородані в сандалях»! А

сьогодні, куди не кинь оком, народ купує лише екологічні товари! — гарячкувала вона, запускаючи пальці в тірамісу та відправляючи шматок прямісінько до рота. — І найближчим часом те саме відбудеться з фемінізмом! Чоловіки не кидатимуть сімей і дружин після клімаксу заради молодих коханок! Не будуть пудрити жінці мізки, нахваляючись, що всі особи протилежної статі бігом кидаються в їхні обійми! У них і гадки не буде про секс без зобов'язань! Тому що молоді коханки й усі жінки пошлють їх у синю даль, і в них ні з ким не буде жодного сексу, поки не навчаться пристойно поводитися й не припинять паскудити наш жіночий світ своїми ГІВНЯНИМИ, ПИХАТИМИ, САМОЛЮБНИМИ ВЧИНКАМИ!

— Виродки! — вереснула Джуд, цмулячи «Піно Ґріджіо».

— Виродки! — криконула і я з повним ротом каші з малинового торта-безе й тірамісу.

— Бісові виродки! — дерлася Джуд, запалюючи наступну «Сілк кат» від недопалка попередньої.

Саме тоді пролунав дзвінок.

— Б'юсь об заклад, це Деніел, чортів виродок, — кинула я, перш ніж гавкнути в домофон: — Чого треба?

— Привіт, зайчику, — відповів Деніел якнайлагідніше та якнайчемніше. — Вибач, будь ласка, що тебе відволікаю. Я телефонував і залишив повідомлення на автовідповідачі.

Цілий вечір не міг вирватися з такої нудної наради, яку лиш можна собі уявити, і несказанно хотів тебе побачити! Я лише заскочу дати тобі цьомчик і піду, тільки-но скажеш. Можна піднятися?

— Ти ба! Ну що ж, давай, — сварливо буркнула я, натисла на кнопку й, заточуючись, посунула назад до столу. — Чортів виродок.

— Культура догоджання! — прогарчала Шерон. — Для них готують їжу, їх підтримують у тяжку хвилину. Молоді гарні

дівочі тіла завжди до їхніх послуг — навіть коли вони самі старі й пузаті! Вони гадають, наче покликання жінок — давати те, що їм, курча, належиться… О, а що, вино закінчилось?

У дверях якраз появився Деніел із ніжною усмішкою на устах. Він втомився, але був чисто поголений і підтягнутий, костюм сидів бездоганно. У руках — три коробочки цукерок «Мілк трей».

— Ось кожній по подаруночку, — сказав, сексуально здійнявши брову, — з'їсте за кавою. Не буду вам заважати. Я тут накупив дечого на вихідні.

Він заніс на кухню вісім пакетів «Кулленс» із продуктами й почав їх розбирати.

Цієї миті задзвонив телефон. То виявився диспетчер із фірми таксі, яку мої подруги набирали півгодини тому. Він повідомив, що на Ледброк-Ґроув сталася жахлива масштабна аварія, та ще й усі їхні машини несподівано як вітром здуло, тож раніше, ніж за три години, ніхто не приїде.

— А куди ви їдете? — запитав Деніел. — Я відвезу. Не варто в такий час тинятися вулицями й ловити таксі.

Дівчата заметушилися по квартирі в пошуках своїх сумок, тупо шкірячись до Деніела, а я взялася одну за одною поглинати цукерки зі своєї коробки асорті — з горіхом, праліне, вершковою помадкою й карамеллю. Мене охопили змішані почуття: з одного боку, розпирала гордість за ново-спеченого зразкового бойфренда, з яким мої подруги явно не відмовились би перепихнутися, з іншого — я лютувала, бо зазвичай огидний сексист-пияк зіпсував нам феміністичні посиденьки дурнуватим спектаклем, вдаючи зі себе ідеального чоловіка. Гм, побачимо, чи надовго його вистачить, розмірковувала я, очікуючи на Деніела.

Повернувшись, він вилетів нагору, підхопив мене на руки й заніс до спальні.

— Отримаєш іще одну цукерку за те, що ти чарівна навіть напідпитку, — промовив Деніел, дістаючи з кишені шоколадне сердечко, загорнуте у фольгу.

А потім… М-м-м-м-м-м…

Неділя, 14 травня

19:00. Ненавиджу недільні вечори. Таке враження, ніби завтра перевірятимуть домашнє завдання. Мушу скласти для Перпетуї каталог. Однак зателефоную-но спершу Джуд.

19:05. Ніхто не бере слухавки. Гм-м-м. Все, до роботи.

19:10. Мабуть, дзенькну на хвилинку Шерон.

19:45. Шез розсердилася, що я її потурбувала: вона тільки-тільки прийшла й саме збиралася набрати «1471». Хотіла довідатися, чи хлопець, із яким зустрічається, телефонував, поки її не було; а тепер там записався мій номер.

Послуга «1471» — чудовий винахід: негайно дізнаєшся, з якого номера на твій телефон було здійснено останній дзвінок. Кумедно: коли ми втрьох почули про «1471», Шерон різко виступила проти інновації, заявляючи, що «Брітіш телеком» наживається на людях зі слабкою волею й на епідемічному поширенні серед населення розпаду взаємин. Напевно, дехто дзвонить на цей номер по двадцять разів на день.

Натомість Джуд — відверта прихильниця сервісу «1471», хоч і визнає, що коли ти тільки-но почала з кимось спати або, навпаки, розійшлася, він подвоює ризик зазнати *страждань,* повернувшись додому: до нещастя від «на авто-відповідачі немає нових повідомлень» може додатися горе «на “1471” збережених номерів немає» чи біда «збережений номер виявляється маминим».

Очевидно, в Америці відповідник «1471» подає тобі *всі* номери, з яких до тебе телефонували від останньої перевірки, та повідомляє про *кількість* дзвінків із кожного з них! Перелякано здригаюся від думки, що було б, якби в такий спосіб Деніел довідався, як нав’язливо я намагалася йому

зателефонувати на ранньому етапі наших стосунків. У нас є така хороша штука: якщо перед дзвінком набрати «141», твій номер не запишеться в іншому телефоні. Проте, за словами Джуд, із цією функцією варто бути обережними, адже коли через когось божеволітимеш і, випадково заставши його вдома, кинеш слухавку, а збережених номерів не виявиться — він може здогадатися, що це була ти. Мушу з'ясувати, чи Деніел нічого не знає.

21:30. Вирішила збігати по цигарки. Уже піднімаючись по сходах, почула, як дзвонить телефон. Згадавши, що після Томового дзвінка забула знову увімкнути автовідповідач, помчала догори, витрусила на підлогу вміст сумки, аби знайти ключі, проте якраз тієї миті, коли рвонула через усю кімнату до телефону, дзвінки припинилися. Тільки пішла в «одне місце», як телефон затріщав удруге. Лишень добігла — замовк. Кудись відійшла — і він знову ожив. Нарешті встигла.

— О, привіт, люба! Знаєш що?

— Що? — стримано спитала я.

— Веду тебе підбирати кольори одягу й макіяжу! І, будь ласка, сонечко, перестань «щокати». «Мій чарівний вигляд»[76].

Мені смертельно набридло дивитися, як ти тиняєшся туди-сюди в цих тьмяних шматах брудних глиняно-туманно-димових відтінків! Немов персонаж книжки про Мао Цзедуна[77].

— Мамо, я дійсно зараз не можу говорити, я чекаю…

— Годі, Бріджит. Не викаблучуйся, — перервала вона голосом Чингісхана на полі бою. — Ось Мейвіс Ендербі! Ходила ціле життя в блідих кольорах дитячої несподіванки, а тепер їй підібрали тони до лиця — і носить усі ці чудові крикливо-рожеві та пляшково-зелені. Помолодшала на двадцять років!

— Але я не хочу вбиратися в крикливо-рожеві й пляшково-зелені відтінки, — процідила крізь зуби.

— Розумієш, люба, Мейвіс — зимовий типаж. Я теж «зима». А ось ти, можливо, «літо», як Уна, і, коли це так, одержиш свої пастелі. Неможливо сказати, поки не замотають голову рушником.

— Мамо, я не піду в «Мій чарівний вигляд», — прошипіла відчайдушно.

— Все, Бріджит, навіть слухати цього не хочу. Тітка Уна нещодавно зауважила: якби ти хоч трішечки яскравіше і веселіше одяглася на той новорічний фуршет з індичкою, можливо, Марк Дарсі виявив би й більше цікавості. Нікому не потрібна дівчина, яка снує по кімнаті, наче вчорашній в'язень Аушвіца, дорогенька.

Я замислилася, чи не краще похвалитися їй, що, незважаючи на болотяне лахміття, яке огортає мене з ніг до голови, таки маю хлопця. Та уявивши, якою гарячою темою для обговорення станемо ми з Деніелом і наскільки нестримно фонтануватиме народною мудрістю мама, я передумала. Нарешті змусила її припинити тираду про «Мій чарівний вигляд», давши слово поміркувати про їхні послуги.

Вівторок,17 травня

58 кг (ура!),
цигарки: 7 (дуже добре),
алкоголь: 6 одиниць (дуже добре: не мішала).

З Деніелом усе ще ніхто не може зрівнятися. Невже всі могли так у ньому помилятись? Голова наповнена казковими фантазіями про те, як ми живемо в одній квартирі й бігаємо по пляжу з крихітним нащадком, немов у рекламі «Келвіна Кляйна», як із сором'язливої «вільної пташки» я перетворююсь на шикарну «самовпевнену заміжню даму». Зараз іду на зустріч із Маґдою.

23:00. Гм-м-м. Після вечері з Маґдою є над чим задуматися. Вона дуже пригнічена через Джеремі. Скандал на моїй вулиці під акомпанемент сигналізації спровокувала фраза «слоунімки» Боні про те, що вона зустріла Джеремі з якоюсь дівчиною в клубі «Гарбор»[78].

За описом дівчина підозріло нагадувала ту клізму, яку я бачила з ним кілька тижнів тому. Маґда відверто спитала мене, чи не доходили до мене якісь чутки та чи не помічала я чогось сама, тому я розповіла їй про мантелепу в костюмі з «Вислз».

Як з'ясувалося, Джеремі зізнався, що фліртував і дівчина йому дуже подобалась, однак запевнив: сексу не було. Проте Маґду це задерло за живе.

— Бріджит, поки ти не вийшла заміж, варто брати від життя все можливе, — говорила вона мені. — Як тільки з'являються діти й жінка залишає роботу, їй не позаздриш. Звісно, Джеремі вважає, що моє існування — це одне велике свято, але на практиці займатися цілісінький день немовлям і малюком ясельного віку — украй важка робота, і то без вихідних. Коли

Джеремі ввечері приходить додому, він хоче задерти ноги, отримати смачну вечерю і, — як мені тепер безперервно ввижається, — мріяти про дівчат в обтислих трико з «Гарбор клаб». Раніше я мала пристойну роботу. І знаю напевне, що набагато радісніше щодня чепуритися до офісу, кокетувати там із чоловіками і влаштовувати собі приємні ланчі, ніж тягтися в довбаний супермаркет і забирати Гаррі з яселець. Але в повітрі постійно висить образа, наче я примхлива пані, яка має пунктик на «Гарвей Ніколс» і тільки те й робить, що серед дня ходить по ресторанах, поки він напружено заробляє гроші.

Вона, Маґда, дуже гарна. Я дивилася, як вона сумно бавиться фужером для шампанського, і питала себе, що ж нам, дівчатам, усе-таки потрібно. У сусіда, дідько б його вхопив, хата біла. Скільки разів я у відчаї думала про свою нещасну долю, страждала, бо щосуботи напиваюся до напівпритомного стану і хникаю перед Джуд, Шез або Томом, що не маю хлопця. Я заледве зводжу кінці з кінцями, і з мене насміхаються як із незаміжньої дивачки, тим часом Маґда мешкає у великому будинку, має на кухні вісім різних видів макаронів у спеціальних баночках і може цілий день ходити по магазинах. А проте ось вона сидить переді мною нещасна, невпевнена в собі, змучена й говорить, що мені повезло…

— О-о, до речі, — раптом сказала вона, ясніючи й перемикаючись на тему «Гарвей Нікс», — я сьогодні купила таку чудову сукеночку без рукавів від «Джозефа»! Червону, з двома ґудзичками по один бік від горловини, дуже гарно скроєну, за 280 фунтів. Господи, як би я хотіла опинитися на твоєму місці, Брідж, і мати змогу закрутити роман! Або дві години мокнути в пінистій ванні недільного ранку. Чи, нікому не звітуючи, піти кудись на цілу ніч. Часом не хочеш завтра вранці пробігтися по магазинах?

— Е-е. Взагалі-то, мушу йти на роботу, — відповіла я.

— А. — на Маґдиному обличчі промайнув здивований вираз. — Знаєш, — продовжувала вона, обертаючи пальцями фужер, — коли починаєш підозрювати, що твій чоловік віддає перевагу іншій жінці, досить марудно сидіти вдома й уявляти собі всі «моделі» жінок її типу, яких він може зустріти в зовнішньому світі. Почуваєшся геть безпорадною.

Я подумала про маму й сказала:

— Ти могла би здобути владу, здійснивши безкровний переворот. Повертайся на роботу. Заведи коханця. Обійди Джеремі.

— Тільки не з двома дітьми на руках, — покірно промимрила вона. — Сама каші наварила, сама мушу й з'їсти.

О Боже! Як нерідко говорить Том траурним голосом, кладучи руку на мою й тривожно заглядаючи мені в очі, — «Тільки жінки страждають»[79].

П’ятниця, 19 травня

56,25 кг (скинула 1,75 кг практично за ніч — мабуть, з’їла продукти, на перетравлення яких витрачається більше калорій, ніж потрапляє в *організм, зокрема листя салату, що його треба дуже довго жувати), алкоголь: 4 одиниці (цілком пристойно), цигарки: 21 (зле), миттєві лотереї: 4 (не надто добре).*

16:30. Саме тієї миті, коли Перпетуя стояла в мене над душею, побоюючись, що вчасно не виїде на вихідні у Ґлостершир до Трехернів, задзвонив телефон.

— Привіт, люба! — це була мама. — Уявляєш? Такого шансу в тебе ще не було!

— Що ще? — похмуро буркнула я.

— Тебе покажуть по телевізору! — випалила вона, а я впала головою на стіл. — Завтра о десятій ранку ми зі знімальною групою будемо в тебе. Люба, хіба ти не *в захваті?*

— Мамо, якщо ти приїдеш до мене з телевізійною бригадою, мене не буде вдома.

— Ох, але ти повинна, — промовила вона крижаним тоном.

— Ні, — не здавалася я. Однак марнославство вже почало брати наді мною гору. — А в чому, власне, справа? Що таке?

— Ох, люба, — зацвірінькала мама. — Вони хочуть, аби я в «Несподівано самотній» узяла інтерв’ю у когось *молодшого.* У жінки, що переживає передклімактеричний період і зненацька залишилась сама, і яка може розповісти, ну, ти ж розумієш, про страх перед невідворотною бездітністю і т. д.

— У мене *не* передклімактеричний період, мам! — вибухнула я. — Та й «несподівано самотня» — не про мене. Я раптом зав’язала серйозні стосунки!

— Не верзи дурниць, люба, — засичала вона. Зі слухавки долинав офісний гамір.

— У мене є хлопець.

— І хто це?

— Не твоє діло, — кинула я, озираючись через плече на Перпетую, яка єхидно посміхалася.

— Люба, я тебе прошу. Я ж уже сказала, що знайшла героїню.

— Ні.

— Ну будь ла-а-аска! У мене ніколи не було роботи, кар'єри, і тепер, коли настала осінь моїх днів[80], волію зробити щось для себе, — заторохтіла вона, мовби читала з папірця готовий текст.

— Мене можуть побачити знайомі. Та й узагалі, хіба вони не помітять, що я твоя донька?

Запала мовчанка. Я чула, як мама з кимось перемовляється. Потім вона знову взяла слухавку і сказала:

— Твоє обличчя можна приховати.

— Як? Мішок на голову натягти? Щиро дякую.

— Силует, люба; буде видно лише твій силует. Ну будь ласка, Бріджит. Не забувай: я подарувала тобі життя. Де б ти була без мене? Ніде. Нічим. Мертвою яйцеклітиною. Порожнім місцем. Діркою від бублика, дорогенька.

Річ у тім, що потайки я завжди мріяла потрапити на телебачення.

Субота, 20 травня

58,5 кг (чому?Як?звідки?),
алкоголь: 7 одиниць (субота),
цигарки: 17 (як подумати, не так уже й багато),
вгадані номери «Національної лотереї»: 0 (дуже відвертало увагу фільмування).

Не минуло й півхвилини, як члени знімальної групи втоптали в мій килим кілька келихів, але я не надто переймаюся такими дрібницями. Аж коли один із них, кричачи: «Обережно!» — й похитуючись, увіпхався у квартиру з гігантським прожектором зі шторками, а потім, проревівши: «Треворе, куди це чудовисько поставити?» — не втримав рівноваги, розтовк скляні дверцята кухонної шафки й перекинув відкриту пляшку найкращої оливкової олії холодного віджиму на мою куховарську книгу від кав'ярні «Рівер»[81], до мене дійшло, що я наробила.

Минуло три години, а фільмувати й не починали. Досі вони видурнювалися, примовляючи: «Можна попросити тебе трішечки повернутися, солоденька?». Коли ми з мамою нарешті всілися одна навпроти одної й процес пішов, було десь півдругої.

— А скажіть, — почала вона таким турботливим і співчутливим голосом, якого я ніколи раніше не чула, — після того, як чоловік вас покинув, у вас були… — мама майже перейшла на шепіт, — думки про самогубство?

Я приголомшено витріщилася на неї.

— Розумію, вам боляче про це говорити. Якщо вас душать сльози, ми перервемося на хвильку, — з надією додала вона.

Від злості я втратила дар мови. Який ще чоловік?

— Мабуть, ви переживаєте жахливий період: підходящої пари на горизонті нема, а біологічний годинник цокає й цокає, — продовжувала мама, копаючи мене під столом.

Я віддала копняка, аж вона підскочила й тихенько заскімлила.

— Вам не хочеться дітей? — правила своєї мама, простягаючи мені хустинку.

Тут у віддаленому кутку кімнати вибухнув регіт. Я вирішила, що цілком можу залишити Деніела в спальні додивлятися сни, бо в суботу він ніколи не прокидається до закінчення ланчу, і поклала цигарки йому на подушку.

— Якби у Бріджит була дитина, вона б забула, куди її поклала, — пирснув од сміху Деніел. — Приємно познайомитися, місіс Джонс. Бріджит, чому б тобі не причепурюватися в суботу, як твоя мама?

Неділя, 21 травня

Мама не розмовляє ні зі мною, ні з ним: ми осоромили і виставили її брехункою перед усією знімальною групою. Але принаймні є надія, що вона хоч на трішки залишить нас у спокої. Хай там як, чекаю не дочекаюся літа. Так чудово, коли тепло, а в тебе роман. Зможемо вибиратися в романтичні тури вихідного дня. Дуже щаслива.

Червень. Ха! Хлопець

Субота,3 червня

56,7 кг,
алкоголь: 5 одиниць,
цигарки: 25,
калорії: 600,
перегляд рекламних проспектів: тривалі подорожі — 45 хв., тури вихідного дня — 1 год. 27 хв.; дзвінки на номер «1471»: 7 (добре).

Спека така, що не можу зосередитися ні на чому, крім фантазій про поїздки кудись на вихідні з Деніелом. Уяву переповнюють видива: ось ми лежимо на луках біля річок, я в довгій білій повітряно-легкій сукні; ми з Деніелом у Корнуолі, сидимо на терасі старовинного прибережного пабу, в однакових футболочках у смужку потягуємо з кухлів пивце й милуємося заходом сонця над морем; а ось ми вечеряємо при свічках у внутрішньому дворику заміського готелю, розташованого в колишньому палацику, а потім покрадаємося до своєї кімнати, аби цілісіньку спекотну ніч займатися сексом.

Гаразд. Сьогодні йдемо з Деніелом на вечірку до його друга Віксі, а завтра, сподіваюся, виберемося в парк або поїдемо на ланч у приємний сільський паб. Як прекрасно мати хлопця!

Неділя,4 червня

57,2 кг,
алкоголь: 3 одиниці (добре),
цигарки: 13 (добре),
перегляд проспектів: тривалі подорожі — 30 хв.,
тури вихідного дня — 52 хв.,
дзвінки на номер «1471»: 3 (добре).

19:00. Гм! Деніел щойно пішов додому. Я, чесно кажучи, злегка накручена. Випала справді чудова гаряча неділя, але Деніел нікуди не захотів вийти і відмовився обговорювати виїзди на вихідні. Вмовив мене цілісінький день сидіти за запнутими шторами й дивитися по телевізору крикет. Вечірка вчора пройшла чудово, якщо не брати до уваги одного інциденту. Ми підійшли до Віксі, який розмовляв із дуже гарною дівчиною. Наближаючись, я помітила, що вона дещо напружилася.

— Деніеле! — вигукнув Віксі. — Ти знайомий із Ванессою?

— Ні, — відповів Деніел, начепивши одну зі своїх най-кокетливіших і найзвабливіших усмішок та простягаючи руку, — приємно познайомитися.

— Деніеле, — процідила Ванесса, явно спересердя склавши руки на грудях. — Ми ж із тобою *спали!*

Господи, як спекотно. Приємно вихилитися через вікно. Хтось грає на саксофоні, намагаючись навіяти, ніби всі ми у фільмі, дія якого розгортається в Нью-Йорку. Звідусіль лунають голоси, тому що всі вікна відчинені; з ресторанів линуть пахощі їжі. М-м-м. Мабуть, добре було б переїхати до Нью-Йорка, хоча, якщо подумати, там не найкласніша місцина для турів

вихідного дня. Хіба поїздка до самого Нью-Йорка, а в цьому нема жодного сенсу, коли ти й так уже в Нью-Йорку.

Зараз дзенькну Томові — і відразу беруся до роботи.

20:00. Заскочу до Тома нашвидкуруч вихилити по келишку. Всього на півгодинки.

Вівторок,6 червня

58,1 кг,
алкоголь: 4 одиниці,
цигарки: 3 (дуже добре),
калорії: 1326,
миттєві лотереї: 0 (чудово),
дзвінки на номер «1471»: 12 (зле),
сон: 15 год. (кепсько, але в цьому винна спека).

Умовила Перпетую дозволити мені попрацювати сьогодні вдома. Безсумнівно, вона погодилася лише тому, що й сама не проти позасмагати. М-м-м. Маю прегарний новий буклет турів вихідного дня. «Гордість Великобританії: провідні заміські готелі Британських островів»[82]. Дивовижно. Гортаю сторінку за сторінкою, уявляючи нас із Деніелом — то еротичних, то романтичних — у кожній спальні й у кожній обідній залі.

11:00. Усе: треба зосередитися.

11:25. Гм, трохи задирається ніготь.

11:35. Боже, щойно як грім серед ясного неба вдарила думка про те, що Деніел мені зраджує, і я почала придумувати сповнені гідності й гострі, мов бритва, фрази, якими притисну його до стіни й примушу покаятися. Звідки це взялося? Невже жіноча інтуїція підказує мені, що Деніел закрутив інтрижку?

Коли старшаєш і намагаєшся почати з кимось зустрічатися, проблема в тому, що все стає надто вагомим. Коли ти самотня після тридцятки, звичні неприємності, пов’язані з відсутністю особистого життя, — брак сексу, н з ким проводити неділі, постійно доводиться самій повертатися з вечірок, — доповнює параноїдальне уявлення, начебто причина, через яку в тебе немає хлопця, — твій вік, тож останній роман і останній

сексуальний досвід уже позаду, і все це — твоя провина, бо надмірна дикість чи впертість завадили тобі створити сім'ю молодою-зеленою.

Зовсім забуваєш, що коли тобі було двадцять два, і ти так само майже два роки не мала хлопця чи ніяк не вдавалося познайомитися з тим, хто подобався віддалік, це здавалося просто прикрою невдачею, не більше.

Нині клопіт набув неймовірних масштабів, і ось уже наявність чоловіка починає здаватися недосяжною метою, якимось дивом, а коли нарешті починаєш із кимось зустрічатися, ці стосунки, звісно, не цілком відповідають твоїм очікуванням.

То йдеться про це? Чи між мною й Деніелом дійсно щось не так? Він мені зраджує?

11:50. Гм. Ніготь і справді *зачіпається*. Терміново треба щось зробити, інакше почну його гризти, й невдовзі від нігтя нічого не залишиться. Піду-но пошукаю пилочку. Правду кажучи, і лак обліз… треба його зняти й намалювати нігті наново. Власне, варто зайнятися цим відразу, поки не забула.

Полудень. Як на зло: вкрай спекотна погода, а один *так званий* бойфренд відмовляється вибратися з тобою в якесь гарне місце. Наче я його силоміць жену в цей тур вихідного дня.

Можна подумати, що йдеться не про невеличку мандрівку, а про одруження, трійко дітей і щоденне миття унітаза в будинку у Стоук-Ньюїнґтоні, обставленому меблями з натуральної сосни. Мабуть, це зачатки психологічної кризи. Зателефоную Томові (тим каталогом для Перпетуї можна зайнятися й увечері).

12:30. Гм. Том говорить, що мандри з коханцем завжди призводять до безконечних переживань про те, чи добре у вас все складається, тому краще їхати просто із другом.

— Якщо не зважати на секс, — зазначаю я.

— Якщо не зважати на секс, — вторує він.

Сьогодні ввечері йду до Тома з рекламними проспектами — розпланується омріяний або примарний тур вихідного дня. Отже, вдень треба дуже інтенсивно попрацювати.

12:40. У цих шортах і футболці в таку духоту геть незручно. Переберуся в довгу легесеньку сукню.

Мамо рідна, крізь неї просвічують труси. Треба вдягти якісь тілесні, а то раптом хтось прийде. Ну ж бо, ті мої гладенькі безшовні «Ґоссарди» були б ідеальні. Цікаво, куди вони ділися?

12:45. До речі, пасувало би вбрати до комплекту й ліфчик «Ґлоссіс», якщо знайду.

12:55. Ось так краще.

13:00. Перерва на ланч! Нарешті можна трохи перепочити.

14:00. Добре, зараз візьмуся до роботи, щоб до вечора все закінчити і спокійно піти. Проте дуже хочеться спати. Така спекота. Може, просто на п’ять хвилин заплющу очі? Кажуть, дрімота — прекрасний спосіб відновити сили. Це блискуче довели Марґарет Тетчер і Вінстон Черчилль. Хороша думка. Мабуть, приляжу.

19:30. Ох, чорт візьми!

П’ятниця, 9 червня

58,1 кг,
алкоголь: 7 одиниць,
цигарки: 22,
калорії: 2145,
хвилини, витрачені на пошуки зморщок на обличчі: 3 год. 50 хв.

9:00. Ура! Сьогодні ввечері зустріч із дівчатами!

19:00. Тільки не це. Виявляється, буде й Ребекка. Провести вечір із Ребеккою наче плавати в морі серед медуз: усе буде просто чудово, поки тебе нагло боляче не діткнуть — і нараз від упевненості в собі навіть сліду не залишиться. Біда в тому, що отруйне жальце Ребекки так влучно спрямоване на ахіллесові п’яти супротивника, як ракети під час війни в Перській затоці (ті зі своїм «фз-з-з-з вуш-ш-ш-ш» миттєво пролітали коридорами багдадського готелю) — воно завжди заскакує зненацька! Шерон каже, що мені вже давно не двадцять чотири, тож час подорослішати й навчитися давати собі раду з Ребеккою. Має слушність.

Північ. Пхмілл жхлив… Я старайнепотріб… Обличжх.

Субота, 10 червня

Тьху. Прокинулася безтурботною (досі п’яна після вчорашнього), а потім раптом згадала, на який жах перетворилися дівочі посиденьки.

Після першої пляшки шардоне я саме хотіла порушити тему постійних розчарувань через тури вихідного дня, аж тут Ребекка нежданo-негаданo спитала:

— А як поживає Маґда?

— Добре поживає, — відповіла я.

— Вона неймовірно гарна, еге ж?

— Угу, — проронила я.

— І видається набагато молодшою, просто дивовижно! Їй заввиграшки можна дати двадцять чотири-двадцять п’ять. Ви ж разом ходили до школи, правда, Бріджит? Вона закінчила за три чи чотири роки перед тобою?

— Це Маґда на півроку старша, — спростувала я, відчувши, як заворушилися перші щупальця ляку.

— Невже? — проскрипіла Ребекка і витримала довгу багатозначну паузу. — То Маґді пощастило. Від природи має справді хорошу шкіру.

Кров зійшла з мого обличчя, коли я усвідомила страшний зміст її слів.

— Тобто вона не так часто сміється, як ти. Напевно, тому й зморщок менше.

Я схопилася за край столу, намагаючись прийти до тями. Передчасно старію, он воно що. Наче прискорено перемотують плівку — і сливка на очах перетворюється на чорнослив.

— Як там твоя дієта, Ребекко? — змінила тему Шез.

А-а-а-а… Замість заперечити, Джуд і Шерон сприйняли

моє передчасне старіння як даність і тактовно почали говорити про щось інше, аби не зранити моїх почуттів! Жах пройняв усе моє єство, я обхопила долонями обличчя, яке дедалі більше обвисало.

— Мені треба в дамську кімнату, — процідила я, зціпивши зуби, мов черевомовець: непорушне обличчя мало запобігати появі нових зморщок.

— З тобою все гаразд? — запитала Джуд.

— Вс дбре.

Ставши перед дзеркалом, я похитнулася: при різкому верхньому освітленні переді мною постало огрубіле від часу, обвисле, товсте обличчя. Спало на думку: зараз подруги, мабуть, докоряють Ребецці, бо вона вибовкала те, про що всі віддавна говорять у мене за спиною, тимчасом як мені не варто було знати. Раптово мене охопило нестримне бажання кинутися в зал і спитати всіх відвідувачів, скільки років вони б мені дали. Колись щось таке втнула у школі, коли дійшла висновку, наче в мене розумове відхилення. Бігала спортивним майданчиком, запитуючи в кожного: «Я ненормальна?». І двадцять вісім людей відповіли: «Так».

Якщо тебе накрили думки про старіння, нема спасу. Життя вмить починає скидатися на відпустку, яка від півдороги стрімко добігає кінця. Треба терміново чимось зарадити, аби зупинити процес старіння, але чим? На підтяжку обличчя нема грошей. Я опинилася між молотом і ковадлом: і зайва вага, і дієти додають віку. Чому я пристаркувата на вигляд? Ну чому? Вдивляюся в обличчя бабусь на вулиці, намагаючись вловити ті непомітні процеси, через які обличчя старіє, а не молодшає. Поспіхом проглядаю газети, вишукуючи, кому скільки років, і намагаючись визначити, чи не здаються вони застарими для свого віку.

11:00. Тільки-но задзвонив телефон. Це Саймон хотів розповісти про дівчину, на яку поклав око останнім часом.

— І скільки їй років? — підозріливо поцікавилася я.

— Двадцять чотири.

А-а-а, о Боже. Я досягла того віку, коли однолітки-чолові-ки вже не вважають своїх ровесниць привабливими.

16:00. Йду з Томом у кав'ярню на чайок. Вирішила витратити більше часу на голлівудський макіяж, тож цілу вічність накладала під очі тональний крем, рум'янила щоки й підкреслювала розмитий контур обличчя.

— Боже мій! — завваживши мене, ахнув Том.

— Що? — захвилювалася я. — Що таке?

— Твоє обличчя. Нагадуєш Барбару Картленд[83].

Я швидко й часто закліпала повіками, намагаючись внутрішньо змиритися з фактом, що враз вибухнула огидна підшкірна бомба з годинниковим механізмом — і моє обличчя зморщилося без вороття.

— Видаюся набагато старшою, так? — жалісливо спитала я.

— Ні, маєш вигляд п'ятирічної дівчинки, яка вимастила собі фізіономію маминою косметикою, — відповів він. — Подивися на себе.

Я глянула в псевдовікторіанське дзеркало на стіні пабу. На мене зиркав крикливо розмальований клоун: яскраво-рожеві щоки, дві здохлі ворони замість очей, а під ними — білі скелі Дувра[84]. Несподівано збагнула, як так стається, що літні жінки часто переборщують із косметикою й усі хихотять у них за спиною. Постановила більше не хихотіти.

— Що ж таке трапилося? — запитав Том.

— Мене спіткала передчасна старість, — пробелькотіла я.

— Боже мій! Це та зараза Ребекка, правда? — вигукнув він. — Шез переповіла мені розмову про Маґду. Божевільна маячня.

Тобі даси не більш ніж шістнадцять.

Обожнюю Тома. Хоча й підозрюю, що він був не зовсім чесним, усе-таки я підбадьорилася, бо навіть Том, напевно, не сказав би, що мені на вигляд шістнадцять, якби насправді все вказувало на сорок п’ять.

Неділя, 11 червня

56,7 кг (дуже добре, заспекотно, щоб їсти),
алкоголь: 3 одиниці,
цигарки: 0 (дуже добре, загарячо для курива),
калорії: 759 (тільки морозиво).

Ще одну неділю безславно змарновано. Мабуть, я приречена всеньке літо дивитися крикет за запнутими шторами. І взагалі відчуваю якесь невиразне невдоволення літом — не лише через зашторені вікна й табу на мандрівки. Коли один довгий спекотний день як дві краплі води подібний на інший, і так без кінця, чим би я не займалася, дедалі частіше думаю, що треба ці дні проводити якось інакше. Це відчуття *споріднене* з тим, яке періодично наштовхує на думку, наче просто тому, що живеш у середмісті Лондона, мусиш ходити в Королівську шекспірівську компанію / Альберт-хол / Лондонський Тауер / Королівську академію Мистецтв / Музей мадам Тюссо, а не швендяти для розваги по барах.

Чим яскравіше сяє сонце, тим очевидніше, що всі навколо користають із гарної погоди куди *краще* й повніше, ніж я: може, влаштовують матч із софтболу (причому покликали всіх, окрім мене); чи усамітнилися з коханими на сільській галявинці біля водоспаду, де пасуться Бембі; або йдуть на грандіозний урочистий прийом чи не за участі самої королеви-матері й одного або декількох футбольних тенорів[85] — завдяки імпрезі це літо запам’ятається як вишукане; і лише мені не вдається осягнути максимальні переваги. Ймовірно, у цьому винне наше кліматичне минуле. Очевидно, психологічно ми ще не готові до сонячних і безхмарних днів, що не є вибриками природи. Тому все ще надто сильний інстинктивний порух запанікувати,

вирватися з офісу на волю, стягнути з себе майже весь одяг і, засапавшись, відпочивати на пожежній драбині.

Але й тут не все так просто. Не штука вийти і викохувати злоякісні пухлини. То чим тоді зайнятися? Може, влаштувати десь у затінку барбекю? Морити друзів голодом, кілька годин чаклуючи над вогнем, а потім труїти їх обвугленими, проте не просмаженими всередині шматками молочного поросяти? Чи кликати всіх на пікніки в парк, де врешті-решт жінки зішкрябуватимуть із фольги розтоплену мо-царелу та кричатимуть на астматичних дітей? Тим часом чоловіки під палючим полудневим сонцем хлебтатимуть тепле біле вино й, мов неприкаяні, дивитимуться, як поруч грають у софтбол.

Заздрю тим, хто влітку живе на континенті. Чоловіки в елегантних легких костюмах і фірмових темних окулярах спокійнісінько пропливають то туди, то сюди в розкішних авто з кондиціонерами, інколи зупиняються, аби випити *лимонаду,* сидячи під маркізою у вуличному кафе на старовинній площі. Їм цілком байдуже до сонця, вони його просто не помічають, адже знають напевне: сонце буде так само сяяти й у вихідні, коли вони вийдуть на яхті в море й засмагатимуть.

Певна річ, саме відтоді, як ми почали подорожувати й зауважувати ці особливості, наша національна самовпевненість пішла на спад. Але, гадаю, ситуація може змінитися. На тротуарах щораз більше кав'ярняних столиків. Відвідувачам вдається безтурботно посидіти за ними, лише зрідка вони згадують про сонце й, примруживши очі, повертаються до нього обличчям і захоплено усміхаються перехожим: «Гляньте, погляньте, ми насолоджуємося прохолодним напоєм у вуличному кафе, ми теж це вміємо!». Тільки їхні миттєві й перелітні вирази тривоги промовляють: «Мабуть, таки варто піти на виставу "Сну літньої ночі" під відкритим небом?».

Із закутка підсвідомості закрадається нова, трепетна думка: а можливо, Деніел має слушність, і, коли душно, треба просто спати під деревом чи дивитися крикет за запнутими шторами? Та, як на мене, щоб насправді отак заснути, конче знати, що й завтра, і післязавтра настануть такі самі гарячі дні, і загалом у житті тебе чекає цілий вагон спекотних днів, аби розмірено віддаватися найрізноманітнішим літнім заняттям — без потреби квапитися й метушитися. Ет, дохлий номер.

Понеділок,12 червня

57,6 кг,

алкоголь: 3 одиниці (дуже добре), цигарки: 13 (добре),

спроби запрограмувати відеомагнітофон: 3 год. 30 хв. (зле).

19:00. Щойно зателефонувала мама.

— Привіт, люба. Знаєш що? Пенні Газбендз-Бозворт будуть показувати в «Новинах дня»!!!

— Кого?

— Ти ж пам'ятаєш Газбендз-Бозвортів, *люба.* Урсула разом з тобою вчилася в середній школі, на рік старша. Герберт помер від лейкемії…

— Що?

— Не щокай, Бріджит, кажи «прошу». Йдеться про те, що мене не буде вдома, бо Уна хоче сходити на показ слайдів із видами Нілу, тому ми з Пенні подумали, може б, ти записала відео… Ой, мушу бігти: прийшов м'ясник!

20:00. До справи. Просто смішно — два роки мати відеомагнітофон і жодного разу не спромогтися поставити його на запис. Тим паче, що в мене чудовий «БУ 67 НУ VideoPlus». Напевно, завдання просте: дотримуватися інструкції, вибирати потрібні кнопки і т. д.

20:15. Гм. Інструкція кудись поділася.

20:35. Ха! Знайшла! Вона лежала під «Гелло!». Так. «Запрограмувати ваш відеомагнітофон так само легко, як і зателефонувати». Прекрасно.

20:40. Спрямуйте пульт дистанційного керування на відеомагнітофон. Заввиграшки. Зайдіть у «Меню». А-а-а! Страхітливий список: «Синхронний Ні-Рі звукозапис із програмуванням таймера», «Декодер для закодованих програм»

тощо. Хочу просто записати базікання Пенні Газбендз-Бозворт, а не марнувати цілий вечір, читаючи науковий трактат про шпигунські технології.

20:50. Ага. Схема. «Кнопки для функцій IMC». Але що таке функції IMC?

20:55. Вирішила пропустити ту сторінку. Переходжу до «Записів за допомогою VideoPlus із програмуванням таймера»: «1. Виконайте вимоги, що стосуються VideoPlus». Які вимоги? Ненавиджу це дурнувате відео. Почуваюся точнісінько так само, як тоді, коли намагаюся стежити за дорожніми знаками. У глибині душі я здогадуюся: інструкції з обслуговування та дороговкази не мають сенсу, але все-таки якось не віриться, що різні інстанції могли б виявитися такими жорстокими, аби навмисне робити з нас дурнів! Здається, наче я некмітлива дурепа, а решті світу відомо щось таке, що для мене — загадка за сімома печатями.

21:00. «Щоб здійснити запис із програмуванням таймера, увімкнувши відеомагнітофон, встановіть дату й час (для автоматичного переходу з літнього часу на зимовий і навпаки користуйтеся функцією швидкого налаштування).

Щоб викликати меню годинника, оберіть червону кнопку й цифру 6».

Натискаю червону кнопку — жодного ефекту. Тисну на кнопки з цифрами — нічого. Якого милого взагалі вигадали ці магнітофони!

21:25. Ах, раптом на екрані висвітилося головне меню й напис: «Натисніть 6». О Боже, виявляється, я помилково використовувала пульт від телевізора. Тепер з’явилися новини.

Подзвонила Томові й запитала, чи міг би він записати для мене Пенні Газбендз-Бозворт, але з’ясувалося, що він також не знає, як користуватися відео.

Несподівано у відеомагнітофоні щось клацнуло — і замість новин хтозна-чому вискочило «Побачення наосліп».

Я щойно дзенькнула Джуд, але вона теж не дає ради зі своїм відео. А-а-а! А-а-а! Чверть на одинадцяту. До «Новин дня» п’ятнадцять хвилин.

22:17. Годі вставити касету.

22:18. А, та ж там «Тельма і Луїза»[86]!

22:19. Не вийму «Тельми і Луїзи».

22:21. Несамовито тицяю всі кнопки. Касета виїжджає і знову заїжджає назад.

22:25. Фу, всередині вже чиста касета. Добре. Перегортаю до розділу «Запис».

«Якщо відеомагнітофон перебуває в режимі "Приймач”, запис розпочнеться після натискання будь-якої кнопки (окрім “Запам’ятати”)». А що це за режим «Приймач»? «Записуючи з відеокамери чи аналогічного пристрою, тричі натисніть кнопку вибору джерела "AV Prog”. У разі двомовної звукової доріжки втисніть і утримуйте впродовж трьох секунд "Уг”, щоб вибрати мову».

Господи! Ця тупа інструкція пригадала мені нашого професора лінгвістики з Банґорського університету, якого так поглинули мовні тонкощі, що, говорячи, безперестанку відволікався й аналізував кожне вимовлене слово: «Сьогодні я хотів би… Ага, “би”… Знаєте, 1570 року…»

А-а-а, а-а-а-а… Починаються «Новини дня».

22:31. Спокійно, тільки спокійно. Репортаж про бозвортівську азбестову лейкемію ще не почався.

22:33. Та-а-ак! Ур-ра! «Відбувається запис програми». Вдалося!!!

А-а-ах. Дурдом «Веселка». Касета ні сіло ні впало почала перемотуватися, а потім зупинилась і виїхала. Що таке? Зараза,

от зараза! Це я на радощах присіла пульт.

22:35. У мене їде дах. Подзвонила Шез, Ребецці, Саймонові й Маґді. Ніхто не в курсі, як запрограмувати її чи його відак. Єдина знайома людина, яка в цьому тямить, — Деніел.

22:45. О Боже, Деніел мало не впав зі сміху, довідавшись, що я не вмію налаштувати відео. Пообіцяв усе мені записати. Хай там як, а я зробила для мами все, що могла. Друзі по телевізору — це так захопливо — ціла подія.

23:15. Гр-р. Зателефонувала мама: «Люба, вибач, виявляється, це не в "Новинах дня", а в завтрашніх "Ранкових новинах". Можеш наставити магнітофон на сьому ранку — BBC 1?»

23:30. Дзвінок від Деніела: «Е-е, Брідж, перепрошую. Ніяк не докумекаю, що сталося. У мене записався Баррі Норман[87]».

Неділя, 18 червня

56,2 кг,
алкоголь: 3 одиниці,
цигарки: 17.

Ми просиджували в сутінках треті вихідні поспіль: Деніел, засунувши руку мені в ліфчик, теребив сосок, так наче це кулька для зняття стресу, а я час від часу апатично перепитувала: «То була перебіжка[88]?». І нараз вибухнула:

— *Чому* ми не можемо поїхати в тур вихідного дня? Чому? *Чому? Чому?*

— Гарна ідея, — лагідно відповів він, виймаючи руку з вирізу моєї сукенки. — От забронюй якесь місце на наступні вихідні. Вибери приємний заміський готель. Я заплачу.

Середа, 21 червня

55,8 кг (пречудово),
алкоголь: 1 одиниця,
цигарки: 2,
миттєві лотереї: 2 (дуже добре),
перегляд проспектів із турами вихідного дня: 3 год. 57 хв. (кепсько).

Деніел відмовився далі обговорювати тему вихідних, як і дивитися проспекти, і взагалі заборонив мені згадувати про все це до самого нашого від'їзду в суботу. Як він може не розуміти мого хвилювання, я ж так довго цього чекала! Чому чоловіки досі не навчилися мріяти про поїздки, вибирати їх за буклетами, планувати й уявляти, як усе відбудеться, адже опанували вони (принаймні дехто) куховарство й шиття? Цілковита й одноосібна відповідальність за міні-подорож мене лякає. Ідеальний варіант, мабуть, «Вовінгем-хол»: елегантно й без надмірностей, ліжка з балдахінами, озеро, ба навіть спортзал (туди йти ніхто, зрозуміло, не збирається), та що коли Деніелу там не сподобається?

Неділя, 25 червня

55,8 кг,
алкоголь: 7 одиниць, цигарки: 2,
калорії: 4587 (ось тобі й на).

О Боже, не встигли ми приїхати, як Деніел виніс вердикт, що це готель для багатіїв, бо біля нього припарковано три роллс-ройси, і зокрема один жовтий. Я посилено намагалася не помічати, що погода стрімко змінюється, тож промерзаю до кісток, а в моїй валізі одяг для тридцятиградусної спеки. Ось що я спакувала:

закриті купальники — 2 шт. бікіні — 1 шт.

довга легесенька біла сукенка — 1 шт. пляжний сарафанчик — 1 шт.

дешевенькі рожеві шльопанці з желеподібного пластику — 1 пара

коротка велюрова сукня кольору чайної троянди — 1 шт. чорне шовкове боді

трусики, ліфчики, панчохи, підв'язки (розмаїті).

Коли під супровід громовиць я, ловлячи дрижаки, потрюхикала вслід за Деніелом у хол, там роїлися дружки й чоловіки в кремових костюмах.

Виявилося, що ми єдині в цьому готелі не є весільними гістьми.

— Ух! Події у Сребрениці — це просто жах, — як заведена, затарахкотіла я, намагаючись продемонструвати: масштаб наших неприємностей не такий уже й великий. — Чесно кажучи, ніколи не відчувала, наче *з'ясувала* для себе, що саме коїться в Боснії. Думала, боснійці — це ті, хто в Сараєві, а серби на них нападають, але хто тоді боснійські серби?

— Якби ти трохи менше часу читала рекламні проспекти й більше — газети, можливо, і втямила б, — єхидно посміхнувся Деніел.

— То що ж там відбувається?

— Боже, глянь-но на цицьки тієї дружки.

— А хто такі боснійські мусульмани?

— Які величезні лацкани в того хлопця!

Нараз до мене дійшло, що Деніел намагається змінити тему.

— Боснійські серби — це ті, хто бомбив Сараєво? — запитала я.

Мовчанка.

— На чиїй території тоді Сребреница?

— Сребреница — *демілітаризована зона,* — вкрай пихатим тоном промовив Деніел.

— Тоді чому люди з демілітаризованої зони атакували першими?

— Замовкни.

— Просто скажи: боснійці зі Сребрениці нічим не відрізняються від жителів Сараєва?

— То мусульмани, — тріумфально заявив він.

— Сербські чи боснійські?

— Слухай, ти нарешті замовкнеш?

— Ти теж не знаєш, що твориться в Боснії.

— Знаю.

— Ні, не знаєш.

— Знаю.

— *Не знаєш.*

Цієї миті до нас нахилився швейцар у бриджах, білих гольфах, лакованих шкіряних черевиках із пряжками, сюр-туці й припудреній перуці:

— Гадаю, сер, ви погодитеся, що й Сребреницю, і Сараєво колись населяли боснійські мусульмани, — а далі в'їдливо

додав: — Зволите ранкову газету, сер?

Я подумала, що Деніел зараз дасть йому по зубах. Почала гладити його руку, примовляючи: «Ну-ну, тихо, тихо», — наче він біговий кінь, якого сполохала вантажівка.

17:30. Бр-р-р. Замість ніжитися на сонці поруч із Деніелом на березі озера в довгій повітряній сукні, я, синіючи від холоду й кутаючись в один із готельних рушників, опинилася у весловому човні. Зрештою ми відмовилися від затії й повернулися в номер, аби прийняти гарячу ванну і проковтнути «Кодіс»[89], а по дорозі виявили, що ввечері ділитимемо їдальню, не призначену для весільних гулянок, ще з однією парою. З її жіночою половиною, дівчиною на ймення Ейлін, Деніел двічі займався сексом, ненавмисно засильно куснув її за груди, і відтоді вони не спілкувалися.

Коли я вийшла з ванної, Деніел валявся на ліжку й посміювався.

— Я придумав для тебе нову дієту, — повідомив він.

— Отже, ти *все-таки* вважаєш, що я товста.

— Дивися, це дуже просто. Слід їсти тільки тоді, коли за їжу не треба самій платити. На початку дієти ти пухкенька й ніхто не запрошує тебе вечеряти. Нічого не їси, худнеш, перетворюєшся на тонюсіньку сексі з ногами від вух — і чоловіки навперебій водять тебе по ресторанах. Коли набираєш кілька кілограмів, запрошення припиняються — і знову починаєш скидати вагу.

— Деніеле! — вибухнула я. — В житті не чула більш сексистських, грубіших і цинічніших слів!

— Ну що ти, Брідж, — продовжував він. — Це лиш логічний розвиток твого ходу думок. Я повсякчас повторюю, що ніжки, як у паличника, нікому не потрібні. І дупа повинна бути такою,

щоб на неї сміливо можна було поставити галь-бу пива, а всередині припаркувати мотоцикл.

Я збентежилася, уявивши на своїй дупі гальбу пива і припаркований усередині мотоцикл. Одночасно в мені закипала лють на Деніела через його відверто провокативний сексизм. Поза тим, раптом виникло питання: а що, коли він має слушність і я саме так розумію зв'язок між чоловіками та власним тілом. Може, у такому разі варто просто зараз піти й з'їсти щось смачненьке? Що б це могло бути?

— Увімкну-но я телевізор, — кинув Деніел, скориставшись тим, що мене ненадовго заціпило.

Він натиснув кнопку на пульті й рушив до штор — таких товстих готельних штор із підкладкою, яка не пропускає світла. Через кілька секунд кімната занурилась у повну темряву, не беручи до уваги мерехтіння крикету на екрані. Деніел запалив цигарку, потягнувся до телефону й замовив шість банок «Фостерс».

— Ти чогось хочеш, Брідж? — спитав він, усміхаючись. — Може, чайочку з вершками? За мій кошт.

Липень. Еге

Неділя, 2 липня

55,3 кг (так тримати),
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 0,
калорії: 995,
миттєві лотереї: 0 (ідеально).

7:45. Тільки-но подзвонила мама:

— Привіт, люба, знаєш що?

— Хвильку почекай, лиш заберу телефон в іншу кімнату, — сказала я, тривожно глянувши на Деніела, тоді витягла шнур із розетки, прокралася за двері й знову вставила вилку в розетку.

Як з'ясувалося, мама за дві з половиною хвилини так і не помітила моєї відсутності й говорила не вгаваючи.

— …то що ти про це думаєш, серденько?

— М-м, навіть не знаю. Я переносила телефон до сусідньої кімнати, як і казала.

— Ах, то ти нічого не чула?

— Ні.

Запала секундна пауза.

— Привіт, люба, знаєш що?

Іноді мені здається, що моя мама — нормальна сучасна людина, а часом таке відчуття, наче вона з неба впала. Наприклад, коли залишає мені на автовідповідачі повідомлення з однієї дуже голосно викарбуваної фрази: «Мати Бріджит Джонс!».

— Алло? О, привіт, люба, знаєш що? — повторила вона.

— Що? — покірно спитала я.

— Двадцять дев’ятого липня Уна й Джеффрі влаштовують у своєму саду костюмовану вечірку «Розпусниці і вікарії»[90]. Весело, правда? «Розпусниці і вікарії»! Тільки уяви!

Саме цього я намагалась не робити, відганяючи від себе образ Уни Алконбері в чоботях-ботфортах, панчохах у сіточку й ліфчику з дірочками для сосків. Те, що організатори цієї події — шістдесятирічна публіка, видалося мені неприродним і недоречним.

— І от ми подумали, що було б суперово, якби ти і… — вона кокетливо й багатозначно замовкла, — …Деніел змогли прийти. Нам усім так кортить із ним познайомитись, аж жижки трусяться.

Серце тенькнуло від самої гадки, що наші з Деніелом стосунки будуть розжовувати до найінтимніших подробиць на нортгемптонширських ланчах для членів товариства порятунку на воді.

— Не думаю, що Деніел справді. — почала я, і тут крісло, на якому, підігнувши під себе ноги, якогось біса гойдалася, з гуркотом перевернулося.

Коли я знову піднесла слухавку до вуха, мама й далі говорила:

— Це супер! Марк Дарсі теж там буде, очевидно, з якоюсь дівчиною, отож.

— Що відбувається? — у дверях стояв Деніел, голий-голісінький. — З ким ти розмовляєш?

— З мамою, — самими губами безпорадно прошепотіла я.

— Дай-но мені, — наказав він, забираючи телефон.

Мені подобається, коли Деніел рішучий, але не такий нервовий, як цього разу.

— Місіс Джонс, — вимовив він якомога приязніше, — говорить Деніел.

Я фізично відчула, як вона затремтіла від хвилювання.

— Зараз надто рано для недільної телефонної бесіди. Так, день просто неймовірний. Чим ми можемо вам допомогти?

Поки мама тараторила, він кілька секунд дивився на мене, а потім знову відвернувся до слухавки.

— Чудово, із задоволенням. Я внесу у щоденник на двадцять дев'яте й пошукаю свій комірець-колоратку. А зараз ми б пішли ще трохи подрімати. Бережіть себе. Бувайте. Так. Бувайте, — упевнено промовив він і поклав телефон.

— Бачиш, — задоволено припечатав він, — тверда рука — ось що потрібно.

Субота, 22 липня

55,8 кг (гм, півкіло варто було б скинути), алкоголь:
2 одиниці,
цигарки: 7, калорії: 1562.

Якщо відверто, я неймовірно рада, що наступної суботи Деніел поїде зі мною на свято «Розпусниці і вікарії». Так прекрасно хоч раз не мусити самотужки сидіти за кермом, не самій з'явитися біля порога й не зазнати шквального допиту інквізиції про відсутність хлопця. Буде неперевершена гаряча днина. Може, пощастить перетворити все це на тур вихідного дня, заночувати в пабі (або в якомусь готелі без телевізорів у спальнях). Страшенно хочеться познайомити Деніела з татом. Сподіваюся, він йому сподобається.

2:00. Прокинулася вся в сльозах. Наснився жах, який повторюється вже не вперше: я сиджу на випускному іспиті з французької, перегортаю аркуш і розумію, що зовсім не повторила матеріалу; а крім цього, на мені лише фартух для занять із домоводства, тож гарячково намагаюся загорнутися в нього, аби міс Чіґнелл не помітила, що я без трусів.

Сподівалася, Деніел хоча б поспівчуває. Здогадуюся: усе це пов'язано з моїми тривогами через непевний кар'єрний ріст. А він спокійнісінько запалив цигарку й попросив іще раз повторити фрагмент про фартух.

— Тобі добре з твоїм довбаним «Першим кембриджським»[91], — фиркнула обурено. — А я ніколи не забуду, як побачила на дошці оголошень, що маю з французької «Б», а отже, шлях у Манчестер мені закрито. Це змінило моє життя.

— Подякуй Господу Богу, Брідж, — сказав він, лежачи горілиць і випускаючи кільце диму в стелю. — Вийшла б заміж за якогось буйного фрукта з репутацією Джеффрі Бойкотта[92] й решту життя вичищала би клітку для гончака. Та й узагалі… — Деніел захихотів, — що такого поганого в дипломі з… з. — його просто душив сміх, — Банґору?

— Все, досить. Спатиму на дивані! — гримнула я, вистрибуючи з ліжка.

— Та перестань, Брідж, — потягнув він мене назад. — Ти ж знаєш, як на мене, у плані інтелекту ти. просто монстр! Треба тільки правильно інтерпретувати сни.

— І що ж означає мій сон? — насуплено поцікавилась я. — Що не вповні використала свій інтелектуальний потенціал?

— Не зовсім.

— Тоді що?

— Ну, фартух без трусів — доволі виразний символ, хіба ні?

— Символ чого?

— Того, що марні потуги провадити життя інтелекту-алки лише перешкоджають тобі здійснювати справжнє покликання.

— І в чому воно полягає?

— Само собою зрозуміло, кохана: готувати мені їжу, — відповів він, не знаючи стриму від власної дотепності, — і ходити без трусиків по моїй квартирі.

П’ятниця, 28 липня

56,2 кг (на завтра конче схуднути),
алкоголь: 1 одиниця (дуже добре),
цигарки: 8,
калорії: 345.

М-м-м-м, нині ввечері Деніел був дуже уважний і витратив цілу вічність, допомагаючи мені вибирати вбрання для «Розпусниць і вікаріїв»! Пропонував різні варіанти і просив крутитися на всі боки, коли я приміряла. Спочатку йому припали до вподоби колоратка, чорна маєчка й чорні панчохи з мереживом (тут було щось і від вікарія, і від розпусниці), але після того, як я деякий час походила туди-сюди в обох костюмах, Деніел вирішив, що найкраще підійдуть чорне мережане боді від «Маркс енд Спенсер», панчохи на підв’язках, фартушок а ля французька покоївка, який ми самі скомбінували з двох носовичків і кавалка стрічки, кра-ватка-метелик і заячий хвостик із вати. Як мило з його боку присвятити мені стільки часу! Інколи він здається таким турботливим. І до сексу сьогодні мав особливу охоту.

О-ох, чекаю не дочекаюся завтрашнього дня!

Неділя, 29 липня

55,8 кг (дуже добре),
алкоголь: 7 одиниць,
цигарки: 8,
калорії: 6245 (дідько б ухопив Уну Алконбері, Марка Дарсі, Деніела, маму — усіх!)

14:00. Те, що сталося, не вкладається в голову. Коли до першої дня Деніел не підвівся з ліжка, я почала хвилюватися, бо свято починається о 14:30. Врешті-решт принесла йому каву й розбудила зі словами:

— Час прокидатися, адже нам треба встигнути туди до пів на третю.

— Куди?

— На «Розпусниць і вікаріїв».

— О Господи! Крихітко, я щойно тепер згадав: маю роботи по вуха. Кров з носа мушу залишитися вдома й узятися до справ.

Я не вірю. Він *обіцяв* поїхати! Усім відомо: друга половинка просто зобов'язана морально тебе підтримувати на дурнуватих родинних оказіях; а він вважає, що варто лише сказати «робота» — і від усього можна відмазатися! Тепер алконберівські гості дух із мене виб'ють, допитуючись, чи маю хлопця, і тільки посміються у відповідь.

22:00. Аж не віриться, через які випробування мені довелося пройти. Після двох годин їзди припаркувалася біля

Алконбері і, сподіваючись, що у прикиді дівчини-кролика маю цілком непоганий вигляд, посунула в напрямку тієї частини саду, звідки долинали веселі голоси. Коли почала перетинати газон, усі раптом притихли, і я з жахом виявила: замість розпусниць і вікаріїв переді мною — жінки у квітчастих

костюмах зі спідницями по коліно в стилі «Кантрі кежуелс» та чоловіки в широких штанях вільного крою й джемперах із V-подібним вирізом. Я завмерла, як… ну, так… як кролик перед удавом. Поки всі на мене витріщалися, Уна Алконбері у плісе кольору фуксії пурхнула в мій бік і підіпхала мені під ніс пластикову скляночку зі шматками яблук і якимось листям.

— Бріджит! Як я рада тебе бачити! Скуштуй пуншу! — вигукнула вона.

— То ж мала бути вечірка «Розпусниці і вікарії», — люто просичала я.

— Господи, хіба Джеф тобі не дзвонив? — запитала Уна.

Я не вірила власним вухам. Невже вона вважає, що я вирядилася, як дівчинка-кролик, просто так?

— Джефе! — покликала Уна. — Ти не зателефонував Бріджит?! Тут усі пориваються зазнайомитися з твоїм новим хлопцем, — продовжила вона, роззираючись навкруги. — Де ж він?

— У нього термінова робота, — промимрила я.

— Як-мається-моя-крихітка-Бріджит? — пробелькотів уже готовий дядечко Джеффрі, ледь тримаючись на ногах.

— Джеффрі, — холодно присадила його Уна.

— Слухаюсь! Усі до ваших послуг, накази виконано, лейтенанте! — відсалютував він, а потім, гигочучи, схилив голову їй на плече. — Але я натрапив на ту дурнувату штукенцію — автовідповідач!

— Джеффрі, — шикнула Уна. — Йди-но-глянь-до-барбекю! Бріджит, люба, мені дуже прикро. Просто після тутешніх скандалів зі священиками не було сенсу влаштовувати маскарад «Розпусниці і вікарії», бо… — вона затрусилася від сміху, — .бо всі й так переконані, що вікарії в нас і є розпусницями!.. Ой, не можу. — вона витерла очі. — Ну а що твій новий хлопака? Чого ж

він у суботу працює? Бр-р-р! Не найкраща причина для відмовки! Коли такі справи, як ми видамо тебе заміж?

— Коли такі справи, стану дівчиною за викликом, — буркнула я, намагаючись відчепити від дупи заячий хвіст.

Відчувши на собі чийсь погляд, обернулася й побачила, що в мій хвостик уп'явся очима Марк Дарсі. Поруч, як струнка гламурна тополька, стояла крута спеціалістка із сімейного права у скромній бузковій сукні й жакеті під Жаклін Кеннеді-Онассіс та з сонячними окулярами на голові. Чванлива мегера глузливо хмикнула, перезирнувшись із Марком, і дуже нахабно та відверто оглянула мене з ніг до голови:

— Ви прийшли з іншої вечірки?

— Та ні, просто заїхала по дорозі на роботу, — відповіла я. Тієї миті кутики вуст Марка Дарсі поповзли догори, і він відвів очі.

— Привіт, люба, не маю часу. Знімаємо! — пролящала мама, поспішаючи повз нас у яскраво-бірюзовій сукні-плісе та вимахуючи режисерською хлопавкою. — Боже мій, ну ти й прибралася, дорогенька! Хоч зараз у бордель! Увага, будь ласка, повна тиша і-і-і-і. — закричала вона, повернувшись до Джуліу, який красувався з відеокамерою, — мотор!

Занепокоївшись, я гарячково почала шукати очима тата, але його ніде не було. Зате помітила, що Марк Дарсі підійшов до Уни й говорить із нею, показуючи в моєму керунку. Невдовзі Уна з рішучою міною поквапилася до мене.

— Бріджит, я *страшенно шкодую* через непорозуміння з костюмом, — сказала вона. — Марк саме припустив, що тобі, мабуть, украй незатишно поміж усіма цими старшими чоловіками… Може, підберемо щось?

Решту свята я провела, нап'явши на свій бордельний прикид сукню з пишними рукавами у квіти й гілочки від «Лаури

Ешлі», у якій Джанін Алконбері побувала в когось на весіллі як дружка нареченої.

Дарсівська Наташа знай підсміювалася, а мама час від часу пробігала повз мене зі словами: «Мила сукенка, люба! Стоп, знято!».

— Щось мені не дуже подобається та його дівчина, — гучно промовила Уна Алконбері, кивнувши на Наташу, як тільки застала мене саму. — Силкується мотузки з усіх вити — теж мені, принцеса! На думку Елейн, вона вилазить йому на голову. А, Марку, ось і ти! Ще скляночку пуншу? Як прикро, що Бріджит не вдалося привести свого хлопця. Йому з нею поталанило, хіба ні? — все це звучало так злісно, наче Уна вважає особистою образою той факт, що Марк обрав собі за дівчину: а) не мене і б) не ту, кого Уна представила йому на новорічній індичці-карі. — Як його звати, Бріджит? Здається, Деніел? Зі слів Пем, це один із тих суперових молодих видавців!

— Деніел Клівер?

— Авжеж, саме він, — підтвердила я, гордо задерши голову.

— Ти з ним товаришуєш, Марку? — спитала Уна.

— Аж ніяк, — різко заперечив він.

— О-о-о, сподіваюся, він гідна пара для нашої маленької Бріджит, — правила вона своєї, підморгуючи мені, наче все це базікання було неймовірне кумедне, а не паскудне.

— Боюся, що можу лише цілком упевнено повторити: аж ніяк, — відповів Марк.

— Ой, хвилинку, он прийшла Одрі. Одрі! — не слухаючи його, вигукнула Уна й утекла геть. Слава Богу.

— Ви, мабуть, вважаєте це дуже дотепним?! — люто сказала я, коли вона зникла.

— Що? — здивовано спитав Марк.

— Не щокайте мені, будь ласка, Марку Дарсі, — відгарк-нула я.

— Ви — вилита моя мама, — відповів він.

— По-вашому, це нормально: закидати багном чийогось хлопця при друзях батьків його дівчини, коли самого хлопця навіть немає поруч, лише тому, що ви йому заздрите?! — розійшлася я.

Він витріщився на мене, наче думав про щось інше.

— Вибачте, — зронив нарешті. — Не збагну, про що ви. Хіба я… Хочете сказати, що я заздрю Деніелу Кліверу? Через вас?

— Ні, я тут ні до чого, — відповіла сердито, бо мої слова дійсно так прозвучали. — Я лише припустила, що ви так обурливо відгукуєтеся про мого хлопця з якоїсь конкретної причини, а не через звичайну неприязнь.

— Марку, коханий, — заворкувала Наташа, витонченою ходою дрібуляючи до нас газоном. Вона така худа і висока, що не потребує шпильок, тож може спокійно, не грузнучи в землю, ходити по траві, наче спеціально для цього створена — як верблюд для пустелі. — Ходімо до твоєї мами — розповімо, які меблі для їдальні ми бачили в «Конрані».

— Просто бережіть себе, от і все, — тихо промовив Марк, — і вашій мамі я б теж порадив бути обачною, — промовисто кивнув він у бік Джуліу, а тим часом Наташа вже тягла його геть.

Промордувавшись іще сорок п’ять хвилин, я вирішила, що можу прикритися перед Уною роботою і з чистим сумлінням піти.

— Ох ви кар’єристки! Не можна відтягувати безкінечно, зрозумій: тік-так, тік-так, — сказала вона мені.

Сівши в машину, п’ять хвилин курила, щоб заспокоїтися і змогти кермувати. Коли виїхала на шосе, повз мене промчала татова машина. Поруч із ним спереду сиділа Пенні Газбендз-Бозворт із заячими вушками й у червоному мереживному бюстьє з ліфом пуш-ап.

Доїхавши до Лондона, я так і не оговталась, а позаяк повернулася куди раніше, ніж сподівалася, то вирішила не прямувати додому, а заскочити до Деніела, щоб він мене трішки розрадив.

Припаркувалася ніс до носа з його машиною. Подзвонила в домофон, але він не відповів. Почекала трохи — може, якраз напружений момент оборони ворітець[93] або ще щось таке — і подзвонила вдруге. Жодної реакції. Безсумнівно, Деніел удома, бо машина на місці, і він сам казав, що працюватиме й дивитиметься крикет. Я підняла голову і глянула на його вікно. Там стояв Деніел. На моєму обличчі засяяла усмішка, я помахала йому й показала на двері. Деніел зник: як я зрозуміла, щоб натиснути кнопку і впустити мене, тому знову подзвонила. Він відповів не одразу:

— Привіт, Брідж. Я якраз розмовляю по телефону з Америкою. Зустріньмося в пабі через десять хвилин?

— Добре, — не роздумуючи, весело погодилась я та бадьоро рушила до перехрестя. Але потім озирнулася й побачила, що Деніел знову біля вікна, проте не говорить по телефону, а спостерігає за мною.

Хитруючи, як лисиця, я вдала, що нічого не помітила, і пішла далі, хоч насправді мене охопило сум'яття. Чому він стежить за мною? Чому не відповів на перший дзвінок? Чому просто не натиснув на кнопку, щоб я відразу до нього піднялася? У голові блискавкою мигнув здогад: він там із якоюсь жінкою.

Моє серце закалатало. Звернувши за ріг, притиснулась до стіни й обережно виглянула перевірити, чи він відійшов од вікна? Його не стало. Я швиденько повернулась назад і навпочіпки причаїлася на сусідньому ґанку, не зводячи погляду з його дверей: якщо звідти вийде жінка, її буде видно між стовпчиками поручнів. Отак скулившись, я повартувала кілька

хвилин, але потім задумалася: хай навіть у дверях з'явиться якась жінка, як мені втямити, вийшла вона з квартири Деніела чи когось іншого? Що тоді робити? Вимагати від неї пояснень? Затримати як злочинницю? І взагалі, що йому заважає залишити її у квартирі й порадити, аби пішла після того, як він дістанеться до пабу?

Я подивилася на годинник. 18:30. Ха! Паб іще зачинений. Ідеальна зачіпка. Посміливішавши, знову підлетіла до дверей Деніела й натиснула кнопку.

— Бріджит, то знову ти? — гавкнув він.

— Паб ще не відчинився.

Запала тиша. Невже з глибини квартири до мене долинув якийсь голос? Удаючись до механізму заперечення, сказала собі, що він просто відмиває гроші або торгує наркотиками. Мабуть, зараз у компанії слизьких латиноамериканських пройдисвітів із зав'язаним у хвіст волоссям ховає під паркет поліетиленові пакети, набиті кокаїном.

— Впусти мене, — попросила я.

— Говорив тобі: у мене телефонна розмова.

— Дай зайти.

— Що-що? — закладаюся: він тягне час.

— Натисни на кнопку, Деніеле.

Здавалося б, сміх та й годі: як можна відчути чиюсь присутність, не бачачи, не чуючи й не розпізнаючи тієї людини в жоден інший спосіб! О, *звісно,* піднімаючись сходами, я перевірила всі стінні шафи, і там нікого не виявилося! Але я знала: у помешканні Деніела таки є жінка. Може, ледь вловимий запах… щось у Деніеловій поведінці… Хай там як, а я просто *знала.*

Ми наїжачено стояли у протилежних кутках вітальні. Я ледь стримувала бажання кинутись відчиняти усі шафи у квартирі, як

моя мама, і подзвонити на «1471», аби дізнатися, чи зберігся американський номер.

— Що це на тобі? — спитав він.

Від хвилювання я забула про диво-сукню Джанін.

— Сукенка дружки, — зверхньо відповіла я.

— Налити тобі чогось? — поцікавився Деніел.

Мій мозок гарячково працював. Треба відіслати його на кухню, тоді зможу перетрусити шафи.

— Чайочку, будь ласка.

— З тобою все добре? — не йшов він.

— Так! Усе чудово! — прощебетала я. — Прекрасно сьогодні повеселилися. Ніхто, крім мене, не перебрався на розпусницю, тому довелося вдягти сукню дружки. Марк Дарсі був там зі своєю Наташею. О, яка гарна в тебе сорочка… — мені забракло повітря, і я затнулася, раптом усвідомивши, що обернулася (так-так, «обернулася», а не «обертаюся») на свою маму.

Якусь хвилю він дивився на мене, а потім попрямував на кухню. Я миттєво метнулася в інший куток кімнати, аби заглянути за штори й за диван.

— Що ти робиш?

Деніел стояв у дверях.

— Нічого. Просто здалося, ніби минулого разу залишила за диваном спідницю, — відповіла я, навіжено збиваючи диванні подушки, як актриса у французькому фарсі.

Він підозріло зиркнув на мене і знову пошурував на кухню.

Вирішивши, що дзвонити на «1471» школи, я швидко обстежила шафу, де Деніел тримає пухову ковдру для ліжка-дивана, — жодної людської істоти, — а потім слідом за ним почимчикувала на кухню, по дорозі відчинивши шафу в передпокої, звідки з гуркотом випали дошка для прасування та картонна коробка зі старими платівками, які порозліталися по всій підлозі.

— Що ти робиш? — вдруге лагідно спитав Деніел, виходячи з кухні.

— Вибач, рукавом зачепила дверку. Я в одне місце.

Деніел витріщився на мене, як на божевільну, тому не вдалося піти й перевірити спальню. Закрившись у туалеті, я почала гарячково все оглядати, але не знала напевно, чого шукаю. Довга світла волосина, паперова серветка зі слідами помади, чужий гребінець — доказом могло стати все, що завгодно. Нічогісінько. Тоді я тихесенько відчинила двері, роззирнулася, навшпиньках прокралася по коридору і штовхнула двері в спальню. Серце ледь не вискочило з грудей. У кімнаті хтось був.

— Брідж, — Деніел прикрився парою джинсів. — Що ти тут робиш?

— Я почула, як ти увійшов, і… подумала… що це таємне побачення, — я грайливо наближалася до нього — сама сексуальність, якби не сукня з квітковим малюнком.

Схиливши голову йому на груди й обійнявши, я принюхувалася до сорочки: чи не залишилося запаху чужих парфумів? — і пильно придивлялася до ліжка, незастеленого, як і зазвичай.

— М-м-м, та в тебе під низом той костюмчик дівчини-кролика, правда? — промовив Деніел і почав розщіпати замочок на сукні дружки, так до мене притискаючись, що його наміри були як на долоні. Зненацька мені сяйнула думка, що це хитрий трюк, і поки він до мене залицяється, жінка втече геть.

— О-о-ох, там, мабуть, закипів чайник, — несподівано сказав Деніел, знову застібаючи сукенку, й поплескав мене по спині, щоб утішити, а це геть на нього не схоже. Переважно, якщо вже він узявся за справу, то доводить її до логічного завершення —

хоч землетрус, хоч цунамі, хоч гола Вірджинія Боттомлі[94] по телевізору.

— Так-так, запар чайочку, — підтакнула я, зрозумівши, що в мене з'явиться нагода як слід обнишпорити спальню і прочесати кабінет.

— Тільки після тебе! — сказав Деніел, виштовхуючи мене в коридор і зачиняючи двері, тож довелося під його наглядом плестися назад на кухню. Аж тут мені на очі потрапили двері, за якими були сходи на терасу.

— Може, присядемо? — запропонував Деніел.

То ось де вона. На довбаному даху.

— Що з тобою? — запитав він, помітивши моє підозріливе зиркання на двері.

— Ні-чо-го! — весело майже проспівала у відповідь, чалапаючи до вітальні. — Тільки трохи притомилася на святі.

Я безтурботно всілася на дивані, метикуючи, що краще: стрімголов кинутися вниз до кабінету як до останнього місця, де вона може бути, чи вдертися на дах. Якщо її немає на даху, отже, — в кабінеті або у спальні (в шафі для одягу чи під ліжком), у цій ситуації, коли ми підніземось на дах, вона може втекти. Але в такому разі Даніел уже давно запропонував би посидіти на даху.

Він приніс мені чай і засів за відкритий і увімкнений ноутбук. Лише тоді мені спало на думку, що, можливо, й нема тут жодної жінки. На екрані було розгорнуто якийсь файл — може, він і справді працював, може, й справді був дзвінок з Америки? А я виставила себе кінченою ідіоткою, поводячись так, ніби несповна розуму.

— Брідж, з тобою точно все гаразд?

— Так, прекрасно, а що?

— Ну, ти приходиш без попередження, одягнена як кролик, замаскований під дружку нареченої, і мало не риєш нори по всіх

кімнатах. Не хотів би видатися надокучливим, просто, найімовірніше, все це має якусь причину?

Я відчула себе цілковитою дурепою. Усе через чортового Марка Дарсі, який намагався зруйнувати наші стосунки, посіявши сумніви в моїй душі! Бідний Деніел, як негарно з мого боку було так у ньому сумніватися через слова якогось зарозумілого, дратівливого провідного адвоката з прав людини. Тієї миті я почула над нами на даху тихеньке скрипіння.

— Мабуть, мені просто трохи задушно, — промовила, уважно спостерігаючи за Деніелом. — Здається, варто піти посидіти на даху.

— Господи-Боже, та посиди хоч хвильку спокійно! — зарепетував він, силкуючись загородити мені дорогу, але я виявилася моторнішою. Прошмигнувши повз нього, розчахнула двері, вибігла сходами нагору і відкрила люк на залиту сонцем терасу.

Там у шезлонзі розляглася засмагла довгонога світловолоса й абсолютно гола жінка. Я прикипіла до місця, почуваючись у своїй сукні величезним пудингом. Білявка підняла голову, зсунула на чоло сонячні окуляри й подивилася на мене, примруживши одне око. Я почула, що Деніел услід за мною піднімається сходами.

— Сонечко, — з американським акцентом промовила жінка, дивлячись на нього поверх моєї голови, — здається, ти казав, що вона струнка.

Серпень. Розпад

Вівторок, 1 серпня

56,2 кг,
алкоголь: 3 одиниці,
цигарки: 40 (але, щоб викурити більше, я тепер не затягуюся),
калорії: 450 (нема апетиту), дзвінки на номер «1471»: 14,
миттєві лотереї: 7.

5:00. Я розвалююся на частини. Мій хлопець спить зі смаглявою велеткою. Моя мама спить із португальцем. Джеремі спить із гидкою хвойдою, принц Чарльз спить із Камілою Паркер-Боулз. Уже не знаю, у що вірити й на що опертися. Хочеться зателефонувати Деніелові: а раптом він заперечить усі звинувачення й правдоподібно пояснить, як у нього на даху опинилася гола валькірія (молодша сестра, сусідка-приятелька, яка вціліла після повені чи щось таке), — і все стане на свої місця. Але Том наклеїв на мій телефон папірець із написом: «Не дзвони Деніелу, бо пошкодуєш».

Треба було заночувати в Тома, як він і пропонував. Нема нічого гіршого, ніж глупої ночі тинятися самій по квартирі, викурюючи цигарку за цигаркою й заводити, мов безтямна психопатка. Боюся, знизу може почути Ден і викликати психбригаду. О Боже, що зі мною не так? Чому в мене ніколи нічого не виходить? Тому, що я затовста. Думаю, чи не набрати ще раз Тома, але розмовляла з ним лише сорок п’ять хвилин тому. Навіть не можу собі уявити, як піду на роботу.

Після сцени на даху я не сказала Деніелові жодного слова: тільки задерла догори носа, продефілювала повз нього, помаршируала надвір, сіла в машину й рушила геть. Негайно

поїхала до Тома. Він просто з пляшки влив мені до рота горілку, а потім додав томатний сік і вустерський соус. Доки повернулася додому, Деніел устиг залишити три повідомлення з проханням передзвонити. Якраз цього я не зробила, дослухаючись до Томової поради: він нагадав, що підкорити чоловіка можна лише тоді, коли ставишся до нього вкрай паскудно. Завжди здавалося, наче така позиція неправильна й цинічна, але тепер думаю: я була лагідною з Деніелом — і що з того?

Боже, вже почали щебетати птахи. За три з половиною години мені на роботу. Ні, я не можу. Допоможіть, хто-небудь, порятуйте. Зненацька мене осяяло: подзвоню мамі.

10:00. Мама — *просто диво.*

— Люба, — сказала вона мені, — ясна річ, ти мене не розбудила. Саме виходжу на студію. Не віриться, що ти дійшла до такого стану через якогось пришелепкуватого *чоловіка!* Всі вони егоїстичні, сексуально нестримані тварюки, і користі з них жодної! Так-так, Джуліу, це *й* тебе стосується. Досить, люба, охолонь. Зберися в кулак. Піди трохи доспи. А потім з'явись на роботу такою кралею, аби всі ахнули. Хай ні в кого, особливо в Деніела, не залишиться сумнівів, що ти викинула його, як сміття, і лише тепер виявила, як *прекрасно* жити без нього — набундюченого, розбещеного старого *пердуна, який крутив* тобою на всі боки. Ти впораєшся!

— А в тебе все добре, мамо? — спитала я, згадуючи, як тато приїхав на Унине свято з азбестовою вдовою Пенні Газбендз-Бозворт.

— Ти ж моя солодка! Я живу в жахливому стресі.

— Я можу якось допомогти?

— Взагалі-то, так, — відповіла вона дзвінкішим голосом. — Хтось із твоїх знайомих має номер Лізи Лісон? Ну, знаєш,

дружини Ніка Лісона[95]? Я відчайдушно намагаюся її знайти ось уже кілька днів. Вона б чудово підійшла для «Несподівано самотньої».

— Я мала на увазі тата, а не «Несподівано самотню», — прошипіла я.

— Тата? Мене напружує не тато. Не будь дурненька, серденько.

— Але те свято… й місіс Газбендз-Бозворт…

— А, звісно. Сміх та й годі! Виставив себе повним йолопом — думав привернути мою увагу! А вона? Як вона вивби-ралася? Під хом'яка чи що? Гаразд, мені час бігти, справ по вуха, але ти подумаєш, у кого може бути Лізин телефон? Запиши мій номер *прямої лінії*. І припиняй нити, гаразд?

— Ох, мамо, я ж мушу працювати з Деніелом, я.

— Неправильно ставиш питання, люба. Це він мусить із тобою працювати! Перетвори його життя на пекло, крихітко! — (Господи, з ким вона там водиться?). — Зрештою, я вже про це думала. Час тобі зав'язувати з цією дурнуватою безперспективною роботою, на якій тебе ніхто не цінує. Готуй заяву на звільнення, моя рибко. Саме так, люба, прилаштую тебе на телебаченні.

Щойно йду у видавництво в амплуа (от паскудство!) Іванни Трамп — у костюмі й з блиском на губах.

Середа,2 серпня

56,2 кг,
об'єм стегна: 46 см,
алкоголь: 3 одиниці (але вино дуже хорошого ґатунку),
цигарки: 7 (проте не затягувалася),
калорії: 1500 (чудово),
чай: 0,
кава: 3 філіжанки (та не розчинна, а заварна, тобто менше сприяє появі целюліту), всього кофеїну: 4 одиниці.

Все прекрасно. Знову схудну до 54 кг і повністю позбудуся целюліту на стегнах. Упевнена: отоді справді все налагодиться. Почала інтенсивну програму очищення організму: жодних чаїв, кави, спиртного, білого борошна, молока і чого там іще? Менше з тим. Мабуть, жодної риби. Щоранку треба п'ять хвилин насухо терти тіло щіткою, потім п'ятнадцять хвилин приймати ванну з антицелюлітними ефірними оліями, водночас мнучи свій целюліт, як тісто, після того втерти в целюліт ще тієї ефірної олії.

Останній пункт мене бентежить: невже антицелюлітна олія проникає прямо в целюліт під шкіру? Виходить, якщо мастишся лосьйоном для автозасмаги, целюліт усередині теж стає смаглявим? І кров? І лімфатична система? Фу. Так чи інакше… (Цигарки. Ось воно. Жодних цигарок. Ну добре. Пізно згадала, уже проштрафилася. Відкладу це до завтра).

Четвер,3 серпня

55,8 кг,
об'єм стегна: 46 см (якщо чесно, на біса все це потрібно),
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 25 (зважаючи на обставини, неймовірно),
негативні думки: приблизно 445 на годину,
позитивні думки: 0.

Душевний стан знову жахливий. Нестерпно думати, що Деніел з іншою. У голові рояться огидні картини того, чим вони вдвох займаються. Завдяки планам скинути вагу й повністю змінитися я трималася два дні, але врешті-решт усе пішло шкереберть. Виявилося, що то була лише складна форма заперечення.

Я вірила, ніби можу за кілька днів створити себе наново й у такий спосіб звести нанівець біль і приниження, які спричинила зрада Деніела. Це відійшло б у минуле, і нічого подібного ніколи б не спіткало мого вдосконаленого «я». Тепер, на жаль, розумію, що вся суть заморочки з байдужою розфарбованою сніговою королевою на антицелюлітній дієті зводилася лише до того, аби Деніел усвідомив свою помилку. Том попереджав мене про це: дев'яносто відсотків пластичних операцій припадають на жінок, чиї чоловіки пішли до молодих коханок. Я відповіла, що велетка з даху була не настільки молодшою, як вищою, але, з його слів, не в тому справа. Гм.

На роботі Деніел просто завалив мене повідомленнями на кшталт: «Нам треба поговорити», — які я старанно ігнорувала. Але чим більше їх надходило, тим далі мене заносили припущення, наче моє самооновлення подіяло і він зрозумів, як страшно-страшезно помилився, наче аж тепер усвідомив,

наскільки глибоко мене любить, і наче велетка з даху залишилася в минулому.

Сьогодні ввечері Деніел наздогнав мене вже за дверима офісу, коли я виходила з роботи:

— Будь ласка, золотко, нам справді конче побалакати.

Як дурепа, пішла з ним в «Американський бар» у готелі

«Савой» і дозволила розніжити себе шампанським і розчулити пустослівним: «Мені без тебе так зле, я дуже сумую за тобою, бла-бла-бла». Та ледве він домігся мого зізнання: «О, Деніеле, я теж сумую», — як одразу зробився зверхнім та діловим і зронив:

— Справа в тому, що Сюкі[96] і я…

— Сюкі? Радше Сукі, — зіронізувала я, упевнена, що він збирається сказати: «…брат і сестра», «…кузен і кузина», «…запеклі вороги» або «…забуте минуле».

Натомість Деніел мовби зніяковів.

— Коротко не поясниш, — зауважив роздратовано. — Це щось особливе.

Я сторопіло витріщилася на нього, заскочена тим, як різко він змінився.

— Пробач, кохана, — додав Деніел, виймаючи кредитку і відкидаючись назад, аби дати знак офіціантові, — але ми одружуємось.

П’ятниця, 4 серпня

Об’єм стегна: 46 см, негативні думки: 600 на хвилину, панічні атаки: 4, напади плачу: 2 (але обидва рази в *туалеті, і я не забувала взяти з собою туш), миттєві лотереї: 7.*

Офіс. Туалети на третьому поверсі. Це просто… просто… несила витримати. Заради всього святого, що мене підбило закрутити інтрижку з шефом? Тепер я взагалі не можу бути на роботі. Деніел оголосив про свої заручини з велеткою — і мені цілий час видзвонюють торгові представники, які, як я вважала, ні сном ні духом не відали про наш роман: мене вітають, а доводиться пояснювати, що вони помилились адресатом. Постійно згадую, як романтично в нас усе починалося: секретний обмін повідомленнями, побачення в ліфті. Чула, як Деніел по телефону домовлявся зі своєю Сукі про вечірню зустріч. Коли він голосочком потішного м’якого зайченяти прожебонів: «Не найгірше. наразі», — я зрозуміла, що йдеться про мою реакцію — так наче він покинув емоційно неврівноважену дружину. Серйозно думаю про ліфтинг обличчя.

Вівторок,8 серпня

57,2 кг,
алкоголь: 7 одиниць (га-га),
цигарки: 29 (хі-хі),
калорії: 5 мільйонів,
негативних думок: 0,
усього думок: 0.

Щойно телефонувала Джуд. Розповіла їй про катастрофу з Деніелом, вона вжахнулася, негайно оголосила надзвичайний стан і сказала, що подзвонить Шерон — домовитися про спільну зустріч о дев'ятій. Раніше вона не може, бо Поганець Річард нарешті погодився сходити на консультацію з питань взаємин.

2:00. Бож вспливе прдочим якклснпосиділи. Тьху! Задерла ноги.

Середа,9 серпня

58,1 кг (але воно того варте),

об'єм стегна: 41 см (або диво, або неточність через похмілля),

алкоголь: 0 одиниць (та організм досі живиться вчорашніми запасами),

цигарки: 0 (ух).

8:00. Ух. Фізичний стан щонайгірший, зате душевно почуваю себе після вчорашнього набагато краще. Джуд прийшла зла як мегера, тому що Поганець підвів її й не з'явився на прийом.

— Психотерапевтка вирішила, ніби я говорю про уявні стосунки й зі мною все геть зле.

— А ти що? — спитала я співчутливо, відганяючи підступне й негідне диявольське підшіптування: «Терапевтка мала рацію».

— Вона запропонувала мені розповісти про проблеми, не пов'язані з Річардом.

— Але ж у тебе нема проблем, не пов'язаних із Річардом! — зауважила Шерон.

— Звісно. Я їй так і сказала. Тоді вона заявила, наче маю проблему із встановленням особистих кордонів, і здерла з мене п'ятдесят п'ять фунтів.

— Чому ж він не з'явився? Сподіваюся, садистичний слимак придумав пристойну причину? — спитала Шерон.

— Він запевнив, що не міг вирватися з роботи, — відповіла Джуд. — І тоді я випалила: «Слухай, у тебе нема монополії на труднощі із взаємними зобов'язаннями. Так-так, у мене теж халепа з довірою. І якщо колись упораєшся зі своїми проблемами стосовно присяг, то, найімовірніше, тобі впоперек дороги стануть ще й мої труднощі з виконанням таких обіцянок. Але буде *запізно!*».

— *Маєш* проблему із зобов’язаннями в стосунках? — мене затопила цікавість, і я тут-таки подумала, чи немає її, часом, у мене.

— Звісно, відчуваю труднощі з тим, аби взяти на себе обов’язки, — відбуркнула Джуд. — Просто цього ніхто не помічає, бо все заступають психологічні проблеми Річарда. Насправді мій страх пов’язати з кимось життя набагато сильніший, ніж його!

— Атож, — підтакнула Шерон. — Але ти з цим страхом не носишся, мов дурень з писаною торбою, як робить нині кожнісінький паскудник-чоловік після двадцятки.

— Про це я й кажу! — сплюнула Джуд, намагаючись закурити нову «Сілк кат», але марно клацаючи запальничкою.

— Та увесь довбаний світ стикається з такими труднощами взаємних зобов’язань! — хрипко гарикнула Шерон, майже як Клінт Іствуд. — Це «трихвилинна культура»[97]! Глобальна нестача концентрації уваги! А чоловікам властиво присвоювати собі світові тенденції й робити з них інструмент для придушення жінок, аби почуватися на висоті! Це не що інше, як мозкограй.

— Виродки! — радісно завищала я. — Замовимо ще пляшчинку вина?

21:00. Хоч провалися. Щойно телефонувала мама.

— Серденько, — защебетала вона, — знаєш що? Для програми «Доброго дня!» шукають репортерів. Актуальні події, просто чудово. Я говорила з Річардом Фінчем, редактором, і розповіла все про тебе. Сказала, що маєш диплом політолога, люба. Не хвилюйся, у нього маса справ, перевіряти не буде. Він чекатиме тебе в понеділок на невимушену розмову.

У понеділок. О Боже! Всього п’ять днів, аби ознайомитися з актуальними подіями.

Субота, 12 серпня

58,5 кг (і все-таки дуже хороша динаміка),

алкоголь: 3 одиниці (дуже добре),

цигарки: 32 (дуже-дуже погано, зокрема тому, що відсьогодні обіцяла кинути),

калорії: 1800 (добре),

лотерейні білети: 4 (годиться),

к-сть перечитаних статей про актуальні події: 1,5,

дзвінки на номер «1471»: 22 (нормально),

час, витрачений на уявні перепалки з Деніелом: 2 год. (добре),

час, витрачений на фантазування про те, як Деніел просить мене повернутися: 1 год. 30 хв. (чудово).

Так. Вирішила на все дивитися з оптимізмом. Я кардинально зміню життя: стану знаним фахівцем з актуальних подій, остаточно кину курити й побудую ефективні стосунки зі зрілим представником чоловічої статі.

8:30. Досі не смалила. Дуже добре.

8:35. Цілий день без цигарок. Чудово.

8:40. Цікаво, чи нема чогось приємного в поштовій скриньці?

8:45. Ух, гидкий лист із Агентства соціального забезпечення. Вимагають від мене 1432 фунти. Що? З якої радості? Нема в мене 1432 фунтів. О Боже, треба покурити, щоб заспокоїтися. Ні, не можна. Не можна.

8:45. Щойно викурила цигарку. Але день без паління офіційно не розпочато, поки я не одяглась. Раптово згадую про свого колишнього хлопця Пітера: з ним у мене були міцні стосунки впродовж семи років, аж поки не покинула його з якихось важливих і болісних причин — уже не пам’ятаю, яких

саме. Час від часу — переважно, коли нема з ким поїхати у відпустку, — він намагається знову зі мною зійтися й каже, мовби хоче одружитися. Я й не зчулася, як захопилася ідеєю, що Пітер — це вихід. Навіщо залишатися нещасливою й самотньою, коли він хоче бути зі мною? Квапливо знаходжу телефон, набираю Пітера й залишаю йому повідомлення на автовідповідачі — лише прохання подзвонити, а не цілий план провести разом решту життя[98] і т. д.

13:15. Пітер не передзвонив. Викликаю відразу в усіх чоловіків, навіть у Пітера.

16:45. Акція «Ні цигаркам» з тріском провалилася. Пітер нарешті мені зателефонував.

— Привіт, Бджілко, — (Ми завжди називали одне одного Бджілкою і Джмеликом). — А я й сам збирався тобі дзвонити. У мене гарні новини. Я одружуюсь.

Фу, вкрай неприємне відчуття в районі підшлункової. Ваші колишні в жодному разі не повинні зустрічатися чи одружуватися з кимось іншим. Вони зобов'язані дотримуватися целібату до кінця своїх днів, аби у вас завжди було відчуття, що є запасний варіант.

— Бджілко? — обізвався Джмелик. — Дж-ж-ж-ж-ж?

— Вибач, — промимрила я. Все поплило у мене перед очима, і я сповзла по стіні. — Тільки-но… м-м… побачила через вікно автомобільну аварію.

Моя участь у подальшій розмові явно була зайвою, адже Джмелик десь із двадцять хвилин торочив про ціни весільних тортів, а тоді сказав:

— Мені час іти. Сьогодні ввечері готуємо ковбаски з оленини з ягодами ялівцю за рецептом Делії Сміт[99] і дивимося телевізор.

Ух! Щойно викурила цілу пачку «Сілк кат» (вияв самознищувального екзистенційного розпачу). Надіюся, вони обоє дістануть ожиріння — і їх доведеться спускати з вікна підйомним краном.

17:45. Старанно зубрю імена членів тіньового кабінету, щоб не впасти в безодню цілковитої невпевненості в собі. Звісно, я ніколи не бачила Нареченої Джмелика, але уявляю її як високу худорляву блондинку а ля велетка з даху, яка щоранку прокидається о п’ятій годині, йде в спортзал, розтирається сіллю, а потім цілий день керує міжнародним комерційним банком і при цьому не розтирає туші.

З гірким соромом усвідомила: протягом усіх цих років моє чванькувате почуття вищості над Пітером викликав той факт, що це я з ним порвала, а тепер він одним махом порве зі мною, оженившись на міс Валькірії[100] Каланчі з якогось задуп’я. Поринаю у хворобливо-цинічні розмірковування: сердечні трагедії пов’язані радше з ураженою гордістю й самолюбством, аніж із самою втратою. У цих роздумах народжується припущення, що причина нестерпної самовпевненості Ферґі[101] криється в бажанні принца Ендрю її повернути (поки він не одружиться з іншою, га-га).

18:45. Заледве я із записником напоготові увімкнула телевізор, аби подивитися випуск новин о шостій годині, як у квартиру увірвалася мама, обвішана магазинними пакетами.

— Люба, — сказала вона, летячи повз мене на кухню, — я принесла тобі смачненького супчику та кілька пристойних комплектів із мого гардеробу — на понеділок!

На ній були яскраво-зелений костюм, чорні колготки й туфлі-човники на високих підборах. Викапана Сілла Блек із «Побачення наосліп».

— Де ж у тебе є черпаки? — вигукнула вона, траскаючи дверцятами шафок. — Серйозно, серденько, тут такий безлад! Так, поки я грію суп, позазирай у ці мішечки.

Вирішивши не звертати уваги на те, що зараз: а) серпень, б) дика спека, в) 18:15 і г) мені зовсім не хочеться супу, я обережно заглянула в перший пакет і виявила якесь синтетичне плісе з теракотовим листяним мотивом на яскраво-жовтому тлі.

— Е-е… мам… — почала я, але тут у неї задзвонила сумочка.

— Ах, це, мабуть, Джуліу. Ага, ага, — тепер мама щось шкрябала на папері, притримуючи телефон підборіддям. — Так-так. Одягай, люба, — шикнула вона мені. — Угу, угу. Ага. Ага.

Ну ось, я пропустила новини, а мама побігла до когось у гості на сир і вино, покинувши мене в образі розповсюджувачки косметики: яскраво-голубий костюм, під яким зелена блузка зі слизької тканини, і сині тіні, розмазані до самісіньких брів.

— Не будь дурненька, серденько, — підколола мама на прощання, — якщо ти не вдієш *чогось* зі своїм виглядом, не бачити тобі ні нової роботи, ані нового хлопця!

Північ. Після того, як вона пішла, я подзвонила Томові, і він, аби я перестала зациклюватись, узяв мене на вечірку в Галерею Саатчі, яку влаштовував його приятель ще з часів художньої школи.

— Бріджит, — прошепотів мені Том, помітно нервую-чись, коли ми опинились у білому порожньому просторі й пірнули в море молодих ґранджерів[102], — ти розумієш, що сміятися над інсталяціями — старомодно?

— Добре, добре, — похмуро погодилась я, — обійдуся без хуліганських вихваток.

Якийсь хлопака на ймення Ґев сказав нам «Привіт»: на око років двадцять два, сексуальний, зім’ята футболка, з-під якої виднівся плоский, як дошка, живіт.

— Реально, реально, *реально* офігенно! — захлинався Ґев. — Це, типу, осквернена Утопія з такими справді, справді, *справді* класними відлуннями, типу, втраченої національної самобутності!

Він збуджено провів нас через великий білий зал до рулона туалетного паперу: картон був зовні, а папір усередині.

Вони вичікувально дивилися на мене. Раптом я відчула, що зараз розплачуся. Том уже пускав слюні над здоровенним бруском мила, на якому красувався відбиток пеніса. Ґев уп'явся в мене поглядом.

— Ого, це взагалі, взагалі, *взагалі,* ну, відпадна… — з повагою прошепотів він, поки я кліпала очима, стримуючи сльози, — реакція.

— Мені треба в одне місце, — випалила я й кинулася геть, ледь не зачепивши композицію з пачок із гігієнічними прокладками. Перед біотуалетом стояла черга, і я, тремтячи, прилаштувалася у хвості. Несподівано, коли вже майже доходила до дверей, хтось поклав руку мені на плече. То був Деніел.

— Брідж, що ти тут робиш?

— А ти як гадаєш? — гавкнула я. — Вибач, поспішаю.

Я увірвалася в кабінку й саме збиралася зробити свою справу, коли до мене дійшло, що це лише відливок внутрішнього наповнення туалету, вакуумно запакований у пластик. Усередину протиснулась голова Деніела.

— Брідж, не смій пісяти на інсталяцію, — сказав він і зачинив двері.

Доки я вийшла, за ним уже й слід пропав. Ніде не було видно ні Ґева, ні Тома, ані жодного знайомого. Нарешті мені вдалося знайти справжні туалети, я сіла на унітаз і вибухнула плачем, думаючи про те, що перестала вписуватися в суспільство, тож

краще кудись забратися, аж поки цей стан не мине. Ззовні чекав Том.

— Ходи поспілкуйся з Ґевом, — звернувся він до мене. — Здається, хлопець серйозно запав на тебе.

Тут він глянув на моє обличчя й пробурмотів:

— Ох чорт, відвезу тебе додому.

Нічого не вийде. Коли тебе хтось покидає, поза твоєю тугою за ним, поза тим, що валиться той маленький світ, який ви створили разом, і куди не повернись, усе нагадує тобі про ту людину, усе-таки найгірше — це думка, що тебе випробували й перевірили, і на кожній твоїй частині той, кого ти любиш, поставив штамп «НЕ ПРИДАТНО». Нічого дивного, що твоя впевненість у собі не більша, ніж у недоїденої канапки з державного вагону-ресторану[103].

— Ґевові ти сподобалася, — сказав Том.

— Ґев — дитина. Та й байдуже, бо сподобалась я йому тільки тому, що він вирішив, буцім я плачу над рулоном туалетного паперу.

— Ну, у певному сенсі так і було, — відповів Том. — От падлюка цей Деніел. Якщо з’ясується, що чувак сам-один винен у всій тій різанині в Боснії, я анітрохи не здивуюся.

Неділя, 13 серпня

У мене була вкрай погана ніч. До повного щастя, узявшись читати на сон останній випуск «Татлера», у статті про п’ятдесятьох найкращих женихів Лондона наткнулася на спокусливу фізіономію противного Марка Дарсі. У тексті розписувалося, який він багатий і чудовий на всі боки. Тьфу. Сама не знаю чого, та це увігнало мене в іще глибшу депресію. Так, досить.

Припиняю себе жаліти й цілий ранок вивчатиму напам’ять газети.

Полудень. Щойно подзвонила Ребекка й запитала, чи «зі мною все добре». Вирішивши, що її «добре» стосується Де-ніела, я відповіла:

— Хех, що тут скажеш, це мене дуже гнітить.

— Ой, бідолашка. Так, вчора ввечері я бачила Пітера… — (Де? Як? Чому мене не запросили?), — …усім розповідав, як ти засмутилася через його весілля. З Пітерових слів, це справді важко: з віком самотні жінки зазвичай починають впадати у відчай.

Дотягнувши до ланчу, не змогла далі займатися недільними справами і вдавати, що все окей. Зателефонувала до Джуд: розповіла їй про Джмелика, Ребекку, співбесіду, маму, Деніела й загалом про те, як усе кепсько — і ми домовилися зустрітися о другій в «Джиммі Біз» за скляночкою «Кривавої Мері».

18:00. Це ж треба, як поталанило. Джуд якраз читає блискучу книжку під назвою «Богині в кожній жінці»[104]. Нібито йдеться про те, що бувають у житті моменти, коли все летить шкереберть і ти не знаєш, як покласти цьому край: куди не поткнешся, всюди перед тобою ніби зачиняються двері з

нержавіючої сталі, мов у «Зоряному шляху». Але ти повинна поводитись по-геройськи й далі виявляти відвагу, ні не перетворитися в алкоголічку, ані не ув'язнути в трясовині жалю до себе. І тоді все вийде. Усі грецькі міфи й чимало касових фільмів розповідають про те, як людина, долаючи великі труднощі, не розкисає й не вішає носа, а щосили бореться і врешті перемагає.

Ще в книжці написано, що переживання важких часів можна порівняти з рухом по спіралі на кшталт конусоподібної мушлі. На кожному витку настає дуже болісний і складний момент. То даються взнаки твоя пекуча проблема або вразливе місце. У вузькому загостреному кінці спіралі дуже часто повертаєшся до тієї самої ситуації, тому що витки зовсім маленькі. Коли, підкоривши вершину, спускатимешся донизу, непрості періоди траплятимуться дедалі рідше, але все-таки мусиш перебувати їх знову і знову, отже, коли це відбуватиметься, хай не здається, ніби ти вкотре опинилася на самому початку дороги.

Заковика в тому, що зараз на тверезу голову я вже не впевнена, буцімто стовідсотково зрозуміла суть балаканини Джуд.

Подзвонила мама. Я спробувала заговорити про те, як важко бути жінкою й, на відміну від чоловіків, мати термін придатності для відтворення, але вона мене перебила:

— Ох, люба, якщо відверто, ви, сучасні дівчата, дуже норовливі й забагато витаєте в хмарах. У вас просто надто великий вибір. Не скажу, наче я не любила тата, але, знаєш, нас завжди вчили: замість сподіватися, що хтось тебе зачарує, «малого чекай, часто пробачай». І, правду кажучи, серденько, діти — це далеко не все. Тобто не ображайся й не прикладай цього до себе, але якби випала нагода повернути час назад, то не впевнена, що стала б…

О Боже. Навіть моя рідна мати шкодує, що я з'явилася на світ.

Понеділок, 14 серпня

59,4 кг (неймовірний здобуток: до співбесіди перетворилася на купу смальцю; та ще й вискочив прищ),

алкоголь: 0 одиниць,

цигарки: багато,

калорії: 1575 (але блювала, тож фактично десь так 400).

О Господи, аж тремчу перед співбесідою. Повідомила Перпетуї, що йду до гінеколога — звісно, треба було вигадати похід до зубного, але гріх не помучити найбільшу у світі причепу. Я майже готова до виходу, залишилося лише завершити макіяж, а тим часом потренуватися висловлювати фахові висновки про Тоні Блера як керівника Лейбористської партії. Боже мій, хто міністр оборони в тіньовому кабінеті? От лайно, фак! Якийсь бородань? Зараза: телефон. Повірити не можу. У слухавці — поблажливий монотонно-тягучий голос противної шмаркачки з Південного Лондона: «При-віт, Бріджит, телефоную за дорученням Річарда Фінча. Річард сьогодні в Блекпулі, тому він не зможе з вами зустрітися». Перенесли на середу. Доведеться симулювати гінекологічну хворобу, що періодично загострюється. Та непогано було б

І сьогодні використати решту свого ранкового відгулу.

Середа, 16 серпня

Ніч жахіть. Безперестанку прокидалася мокра як хлющ, судомно намагаючись згадати, у чому різниця між ольстерськими юніоністами[105] й СДЛП[106] і до кого з них належить Ієн Пейслі[107].

Замість одразу відвести в кабінет великого Річарда Фін-ча, щоб ми познайомилися, мене на сорок хвилин залишили стікати потом у приймальні й думати: «Боже, хто там міністр охорони здоров'я?». Потім по мене прийшла та занудна секретарка — Пачулі — у лайкрових велосипедних шортах і з «цвяшком» у носі, і так зблідла, побачивши мій строгий костюм від «Джиґсоу», наче я, прагнучи вбратись елегантно, несамовито перестаралася і з'явилася у вечірній шовковій сукні до підлоги від «Лаури Ешлі».

— Річард сказав іти на нараду, розумієш, про що я? — промурмотіла шмаркачка, женучи коридором, поки я поспішала слідом за нею. Відчинивши яскраво-рожеві двері, вона влетіла у просторий офіс із відкритим плануванням. Довкола валялися стоси папок зі сценаріями, зі стелі звисали телеекрани, на всіх стінах — графіки, а до столів по-спирано гірські велосипеди. У дальньому кутку за великим овальним столом відбувалася нарада. Коли ми наблизилися, всі учасники обернулись і витріщилися на нас.

На чолі столу туди-сюди дриґався якийсь немолодий опецькуватий чолов'яга з кучерявим світлим волоссям, у джинсовій сорочці й чималих окулярах у червоній оправі.

— Ну ж бо! Ворушіться! — наказував він, виставляючи перед собою кулаки, як боксер. — Думаю про Ґ'ю Ґранта. Думаю про Елізабет Герлі. Думаю собі: як так, що минуло вже два місяці, а

вони досі разом? Мені цікаво, як йому вдалося вийти сухим із води. Ось воно! Чому чоловік, маючи таку гарну дівчину, як Елізабет Герлі, у публічному місці займається оральним сексом із повією — і це йому сходить із рук? А куди поділася страшніша від пекла лють зневаженої жінки?[108]

Я не могла повірити власним вухам. А що з тіньовим кабінетом? І як щодо «Мирного процесу»[109]? Чоловічкові явно хотілося зрозуміти, як би то самому безкарно переспати з проституткою. Раптом він подивився просто на мене:

— А *ти* знаєш?

Усі юні ґранджери за столом обернулися в мій бік.

— Ти! Ти, певно, Бріджит?! — нетерпляче вигукнув він. — Як таке може бути: чоловік, зустрічаючись із красунею, примудрився переспати з повією, попастися на цьому і викрутитися?

Мене заціпило. Усі думки вивітрилися з голови.

— Ну? — підганяв він. — Ну ж бо? Мерщій, скажи хоч що-небудь!

Я бовкнула перше, що спало на думку:

— Мабуть, хтось проковтнув докази?

Запала мертва тиша, а потім Річард Фінч почав сміятися. То був найогидніший сміх, який мені доводилося чути. За мить дружно зареготали й ґранджери.

— Бріджит Джонс, — промовив нарешті Річард Фінч, витираючи заплакані очі, — ласкаво просимо до «Доброго дня!». Сідай, моя ластівко, — і підморгнув.

Вівторок, 22 серпня

58,1 кг,
алкоголь: 4 одиниці,
цигарки: 25,
миттєві лотереї: 5 білетів.

Результатів співбесіди досі нема. Не знаю, що робити зі святами, але не переживу, якщо доведеться сидіти самій у Лондоні. Шез намилюється на Единбурзький фестиваль[110], як і Том; мабуть, поїде також купа моїх колег із видавництва. І я б туди хотіла, але не впевнена, що зможу собі це дозволити, та й боюся зіткнутися з Деніелом. Крім того, як завжди, всі решта будуть проводити час набагато продуктивніше та веселіше, ніж я.

Середа, 23 серпня

Вирішила: їду до Единбурга. Деніел залишається в Лондоні працювати, тож нема небезпеки налетіти на нього десь на Королівській Милі[111]. Набагато корисніше змінити декорації, ніж зациклюватися й чекати листа від «Доброго дня!».

Четвер, 24 серпня

Залишаюся в Лондоні. Щоразу планую насолодитися поїздкою до Единбурга сповна, але зрештою потрапляю лише на пантоміму. Поза тим, одягаєшся по-літньому, а потім настає страшний дубак, і ти мусиш намотувати цілі милі, цокаючи зубами і шкутильгаючи крутими брукованими вуличками, а тим часом сумно думаєш про те, що всі решта зараз на якійсь великій гулянці.

П’ятниця, 25 серпня

19:00. *Їду* до Единбурга. Сьогодні Перпетуя запропонувала: — Бріджит, перепрошую, говорю про це *непристойно* пізно, але щойно спало на думку. Я зняла квартиру в Единбурзі, і мені було б дуже приємно, якби ти захотіла в ній зупинитися.

Як щиро й гостинно з її боку.

22:00. Тільки-но зателефонувала Перпетуї й сказала, що не поїду. Це все дурня. Мені не по кишені.

Субота, 26 серпня

8:30. Так, спокійно і з користю побуду вдома. Прекрасно. Може, дочитаю нарешті «Голодну дорогу».

9:00. Господи, навалює депресняк. Всі, крім мене, поїхали в Единбург.

9:15. Цікаво, Перпетуя вже виїхала?

Північ. Единбург. О Боже, завтра обов'язково треба щось подивитися. Перпетуя вважає мене ненормальною. Протягом усієї дороги в поїзді вона не відривала від вуха телефон і горлала до нас:

— На «Гамлета» Артура Сміта квитків уже нема, отож замість того можна піти о п'ятій годині на братів Коенів, але тоді ми запізнимось на Річарда Геррінга. Так, на Джен-ні Еклер радше не йдемо (хе! Мушу зізнатися: взагалі не розумію, як вона досі *тримається на плаву)*. Подивимось «Ланарк», а тоді спробуємо потрапити на Гаррі Гілла чи на «Пута» і Джуліана Клері. Хвильку. Зателефоную в «Позолочену кулю». Ні, на Гаррі Гілла квитків нема. Ну то що, зупинимося на братах Коенах?

Я домовилася зустрітися з ними о шостій в «Плезенсі», бо хотіла зайти в готель «Джордж» і залишити повідомлення для Тома, та в барі наткнулася на Тіну. Не розрахувавши, наскільки «Плезенс» далеко, я дісталася туди, коли вистава вже почалася і вільних місць не було. Відчувши таємне полегшення, поплелася чи, радше, подерлася назад до нашої квартири, прихопила по дорозі печеної картопельки з куркою-карі й подивилася «Катастрофу». Тепер я мала зустрітися з Перпетуєю о дев'ятій вечора в Залі зібрань[112]. Поки причепурилася, була за чверть дев'ята; несподівано виявилося, що вихідні дзвінки з телефону заблоковано, тому я не змогла викликати таксі, і коли

прибула на місце, геть запізнилася. Я знову пішла в «Джордж» — пошукати в тамтешньому барі Тіну й довідатися, де Шерон. Тільки-тільки замовила «Криваву Мері» й постаралася вдати, що чудово почуваюся на самоті, як зауважила в кутку метушню зі спалахами світла та камерами й ледь не скрикнула. Там моя мама, косячи під Маріанн Фейтфул[113], готувалася взяти інтерв'ю в Алана Єнтоба[114].

— Народ, повна тиша! — прокричала мама голосом, який буває в Уни Алконбері, коли та чаклує над букетами у вазах. — І-і-і-і-і мотор!!! Скажіть, Алане, — з трагічним виразом звернулася вона до нього, — навідували вас коли-небудь… думки про самогубство?

Справді, по телевізору сьогодні було немало цікавого.

Неділя, 27 серпня, Единбург

К-ть переглянутих спектаклів: 0.

2:00. Не можу заснути. Закладаюся, що всі на якійсь класній вечірці.

3:00. Почула, як до помешкання заходить Перпетуя, виносячи вирок альтернативним комікам: «Примітивно… дитячий садок якийсь. просто дурість». Думаю, вона могла десь чогось не зрозуміти під час перегляду.

5:00. У квартирі є чоловік. Це лише мої *здогади.*

6:00. Він у кімнаті Деббі з відділу маркетингу. Ти диви!

9:30. Розбудив мене репет Перпетуї: «Хто йде на поетичні читання?». Потім усе затихло, і я почула, як Деббі з чоловіком шепочуться, після чого він іде на кухню. Знову прогримів голос Перпетуї: «А ви що тут робите?!! Чітко було сказано: ЖОДНИХ ГОСТЕЙ У НІЧНИЙ ЧАС!».

14:00. Боже мій, проспала.

19:00. Поїзд до Лондона. О ні! О третій зустрілася в «Джорджі» з Джуд. Думали піти послухати відповіді на запитання, але потім випили по кілька «Кривавих Мері» і згадали, що ці зустрічі зазвичай погано на нас впливають. Спочатку перенапружуєшся, силкуючись придумати запитання, і то піднімаєш, то опускаєш руку. Врешті тобі вдається його поставити — зігнувшись у три погибелі й чужим писклявим голосом, а далі сидиш, закам’янівши від збентеження, і слухаєш двадцятихвилинну відповідь, яка тебе зовсім не цікавить, запопадливо киваючи головою, мов той собака на задньому сидінні авто. У будь-якому разі, поки ми спам’ятались, було вже пів на шосту. Цієї миті з’явилася Перпетуя, а з нею — ціла купа людей із видавництва.

— А, Бріджит! — гаркнула вона. — Ну, що тобі вдалося подивитися?

Запала мертва тиша.

— Та ось саме збираюся, — впевнено почала я, — …на вокзал.

— Ти справді так ніде й не була? — загула вона. — Менше з тим, із тебе сімдесят п’ять фунтів за кімнату.

— Що? — мені мало не відібрало мови.

— Так! — вигукнула вона. — Мало бути п’ятдесят, але за другу людину в кімнаті — п’ятдесят відсотків націнки.

— Але… але я не…

— Ох, *досить,* Бріджит, ми всі зрозуміли, що в тебе був чоловік, — захрюкала вона. — Не переймайся, любов тут ні до чого, це просто Единбург. Я постараюся, щоб це дійшло до Деніела: буде йому наука.

Понеділок, 28 серпня

59,9 кг (напхалася печеною картоплею з пивом),
алкоголь: 6 одиниць,
цигарки: 20,
калорії: 2846.

Повернувшись, виявила на автовідповідачі повідомлення від мами: вона питала, як мені ідея — отримати на Різдво міксер, а ще нагадала, що Різдво цьогоріч припадає на понеділок, і поцікавилася, коли я приїду — у п’ятницю ввечері чи в суботу.

Куди менш дражливим був лист від Річарда Фінча, редактора «Доброго дня!»: виглядає, мені запропонували роботу. Там говорилося:

«Окей, ластівко моя. Уперед».

Вівторок, 29 серпня

58,1 кг,
алкоголь: 0 одиниць (дуже добре),
цигарки: 3 (добре),
калорії: 1456 (здорова їжа перед виходом на нову роботу).

10:30. У видавництві. Подзвонила секретарці Фінча Пачулі. Мене прийняли, але робота почнеться за тиждень. Дідька лисого розуміюся на телебаченні, але ну його, тут однаково не видно світла в кінці тунелю, та й працювати з Деніелом тепер надто принизливо. Піду зараз-таки все йому розповім.

11:15. Аж не віриться. Деніел витріщився на мене і зблід, як стіна:

— Ти не можеш так вчинити, — процідив він. — Маєш хоч зелене поняття, які важкі були для мене ці останні тижні?

Тут у кімнату увірвалася Перпетуя. Напевно, підслуховувала під дверима.

— Деніеле! — вибухнула вона. — Ти — егоїстичний, розпещений маніпулятор і емоційний шантажист! То ж ти, саме ти — дідько б тебе вхопив, — її кинув. Доведеться, чорте-бісе, якось змиритися!

Мені відразу здалося, що люблю Перпетую. Не по-лесбійськи, звісно.

Вересень. Вгору по пожежній жердині

Понеділок, 4 вересня

57,2 кг,
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 27,
калорії: 15,
тривалість уявних розмов із Деніелом, у яких я висловлюю все, що про нього думаю: 2 год. 25 хв. (добре, є прогрес).

8:00. Перший день на новій роботі. Треба від самого початку зарекомендувати себе як спокійну відповідальну людину й триматися так надалі. І жодних цигарок. Куріння є ознакою слабкості й підриває особистий авторитет.

8:30. Подзвонила мама — як я вже було припустила, щоб побажати мені успіху на новій роботі.

— Знаєш що, люба? — почала вона.

— Що?

— Елейн запросила тебе на своє рубінове весілля! — мама замовкла, вичікувально затамувавши подих.

У мене все вилетіло з голови. Елейн? Браян — та — Елейн? Колін-та-Елейн? Елейн, жінка-Ґордона, колишнього-директора асфальтобетонного-заводу-в-Кеттерінзі?

— Вона вирішила, що було б непогано покликати когось із молоді для товариства Маркові.

Ага, *Малкольм* та Елейн! Винуватці появи нашого супер-ідеального Марка Дарсі!

— Мені здається, він говорив Елейн, що ти дуже симпатична.

— Аякже! Не бреши! — фиркнула я. Хоча було приємно.

— Ну добре, хай там як, але, безсумнівно, саме це він і мав на увазі.

— А що конкретно сказав? — глухо спитала я, відчуваючи підступ.

— Зауважив, ніби ти дуже…

— Мамо.

— Ну, буквально він ужив слово «дивна». Хіба не чудово? «Дивна»! У будь-якому разі, ти сама зможеш його розпитати на рубіновому весіллі.

— Я не збираюся пертись аж у Гантінгдон на святкування рубінового весілля двох людей, із якими, відколи мені виповнилося три роки, спілкувалася тільки раз упродовж восьми секунд. І то навіщо? Аби лише потрапити на очі багатому розлученому чоловікові, що вважає мене дивною.

— Не мели дурниць, люба.

— Все, мені треба йти, — перебила я справді немудро, бо вона за звичкою почала торохкотіти так швидко, наче я сиджу в камері смертників і оце наша остання телефонна розмова перед тим, як мені введуть отруту.

— Він заробляв тисяч фунтів за годину! З лічильником на столі: цок-цок, цок-цок! Я говорила, що бачила на пошті Мейвіс Ендербі?

— Мамо, у мене сьогодні перший день на новій роботі. Я дуже нервуюся. Мені зараз не до Мейвіс Ендербі.

— Святі заступники, люба! Що ти вбереш?

— Коротку чорну спідницю і футболку.

— Ох, ти ж не підеш, як *брудна обірванка* у тьмяному шматті! Одягни щось елегантне і яскраве. Пам’ятаєш, у тебе був такий симпатичний вишневий костюмчик? А, до речі, я розповідала, що Уна попливла у круїз по Нілу?

Гир-р-р. Коли вона поклала слухавку, мені було так кепсько, що я одну за одною викурила п’ять цигарок. Початок дня дуже

хорошим не назвеш.

21:00. Лягла в ліжко зовсім виснажена. Я й забула, який це жах — приходити на нову роботу, де нікого знайомого, і колеги оцінюють тебе як особистість за кожною випадковою ремаркою та недоречною фразою. Навіть не можеш піти підправити макіяж, не запитавши, де жіночий туалет.

Я запізнилася, але не з власної провини. Як виявилося, потрапити на студію без перепустки неможливо, а біля дверей стояли такі охоронці, які вважають, що їхня робота — не впускати працівників досередини. Коли я нарешті пробилася до стійки адміністратора, мені не дозволили піднятися в офіс, поки хтось по мене не прийде. Тим часом було вже 9:25, а нарада починалася о пів на десяту. Нарешті звідкись узялася Пачулі з двома величезними собаками, які несамовито гавкали; один із них тут-таки почав стрибати й лизати мені обличчя, а другий засунув морду прямо під спідницю.

— Це Річардові пси, — пояснила Пачулі. — Класні, скажи? Сходжу відведу їх до машини.

— А я не запізнюся на засідання? — спитала благальним тоном, обхопивши руками собачу голову й намагаючись випхати її з-поміж своїх колін.

Пачулі зміряла мене поглядом, наче промовляючи: «Ну то й що?» — і пішла, тягнучи собацюр за собою.

Отож, коли я потрапила в офіс, нарада вже почалася. Усі, крім Річарда, пропікали мене очима. Його огрядне тіло було запаковане в якийсь чудернацький робочий комбінезон із зеленої вовняної тканини.

— Ну ж бо! Ворушіться! — галайкав Річард, пританцьовуючи й заклично жестикулюючи обома руками. — Я собі думаю: Служба Божа о дев’ятій. Думаю про розбещених вікаріїв. Думаю далі: статеві акти в церкві. Мене цікавить, чому жінки так

западають на парафіяльних священиків? Ну ж бо! Я вам не за гарні очі плачу! В кого які ідеї?

— Чому б не взяти інтерв'ю в Джоанни Троллоп[115]? — запропонувала я.

— У троля? — перепитав він, оторопіло витріщившись на мене. — Якого троля?

— У Джоанни Троллоп — жінки, яка написала «Дружину пастора». Ще серіал такий був. «Дружина пастора». Вона точно знає.

Річардове лице розпливлося в лукавому усміху.

— Блискуче, — вимовив він, звертаючись до моїх грудей. — Просто кайф-і-блиск. У кого є номер Джоанни Троллоп?

Запала довга мовчанка.

— Е-е, ну, у мене, — нарешті сказала я, відчуваючи, як від юних ґранджерів на мене накочують хвилі ненависті.

Коли нарада закінчилася, я, аби отямитись, кинулася до туалету й там виявила Пачулі. Вона робила собі макіяж поруч із подружкою, що нап'ялила таку вузьку сукенку, як шкірка на вареній сосисці, а з-під неї виднілися не тільки труси, *а й* пупець.

— Як думаєш, не дуже розпусно, га? — питала діваха в Пачулі. — Бачила б ти міни тих стерв за тридцять, коли я увійшла… Ой!

Обидві дівулі збентежено глянули на мене, прикривши долонями роти.

— Ми це не про вас. — пробурмотіли вони.

Не впевнена, чи зможу таке витримувати.

Субота,9 вересня

56,2 кг (величезна перевага нової роботи й пов'язаного з нею нервового напруження),

алкоголь: 4 одиниці,

цигарки: 10,

калорії: 1876,

час, проведений в *уявних розмовах із Деніелом: 24 хв. (чудово), час, витрачений на повторне прокручування розмов із мамою, за якого таки моє зверху: 1 год. 34 хв.*

11:30. Навіщо, ну навіщо дала мамі ключі від своєї квартири? Вперше за п'ять тижнів я починала вихідні без охоти розплакатися й бездумно втупитися в стіну. Пережила робочий тиждень.

Уже почала думати, що все якось налагодиться і, може, ще не *факт,* що мене з'їсть ельзаська вівчарка, — аж тут, як ураган, вривається мама зі швейною машинкою в руках.

— Господи Боже, чим ти тут займаєшся, дурненька? — затріщала вона з порога.

Я за допомогою шоколадки зважувала сто грамів пластівців собі на сніданок (просто важки у мене в унціях, тому вони не годяться: таблиця калорій — у грамах).

— Знаєш що, люба? — мама взялася відкривати-закрива-ти всі дверцята буфета.

— Що таке? — я стояла перед нею в шкарпетках та нічній сорочці й намагалася витерти туш під очима.

— Те рубінове весілля Малкольма та Елейн відбудеться в Лондоні, двадцять третього, отож ти зможеш прийти й підтримати компанію Маркові!

— Не хочу я водити компанію з Марком, — вицідила крізь зуби.

— Ох, але він такий розумний. Кембридж закінчив. Напевно, нажив неабиякі статки в Америці…

— Нікуди я не піду.

— Серденько, заспокойся, будь-ласка, не починай, — мама розмовляла зі мною так, наче мені тринадцять. — Послухай, Марк закінчив ремонт будинку в Голланд-парку і влаштовує там для батьків цілий прийом — шість поверхів, обслуга і всяке таке. Що ти одягнеш?

— Ти підеш із Джуліу чи з татом? — запитала я, аби вона замовкла.

— Ой, люба, ще не знаю. Мабуть, з обома, — відповіла мама тим характерним млосним голосом, яким вона говорить, коли уявляє себе Діаною Дорс[116].

— Це неможливо.

— Але ж ми з татом і далі залишаємось друзями, люба. І з Джуліу я теж лише приятелюю.

Р-р-р. Р-р-р-р-р. Ненавиджу, коли вона така.

— Отже, я перекажу Елейн, що ти охоче прийдеш, домовились? — кинула вона, підхопила загадкову швейну машинку й рушила до дверей. — Я полетіла. Бува-ай!

Навіть не збираюся змарнувати ще один вечір на те, аби мене тицяли під ніс Маркові Дарсі, як тицяють немовляті ложку ріпового пюре. Доведеться виїхати з країни або придумати ще щось.

20:00. Йду в гості. Відколи я знову сама, «самовдоволені жонатики» наввипередки запрошують мене щосуботи на вечері й садять навпроти дедалі страшніших представників «виду» неодружених чоловіків. Звісно, приємно, що друзі турбуються про мене, і я дуже їм вдячна, але, здається, це лише підкреслює

мою нікчемність і самотність. Правда, Маґда переконує, що я повинна пам'ятати: краще бути самотньою, ніж мати невірного сексуально стурбованого чоловіка.

Північ. О Боже. Всі увивалися навколо нинішнього «запасного» чоловіка (тридцять сім років, допіру розлучився з дружиною, показове висловлювання: «Мушу зізнатися: на мою думку, критика, спрямована проти Майкла Говарда, не зовсім справедлива»[117]).

— Не збагну, на що тобі нарікати, — звертаючись до нього, розводився Джеремі. — Чоловіки з роками стають тільки привабливішими, а жінки — навпаки, тож усі ті двадцяти-дволітні дівулі, які навіть не глянули б на тебе у твої двадцять п'ять, тепер стрибатимуть до тебе в ліжко.

Я сиділа, опустивши голову й тремтячи від обурення. Мене бісили їхні висновки про жіночий термін придатності та про життя як музичну гру зі стільцями, де дівчата, які залишились без крісел / чоловіків на момент, коли урвалася музика / вони розміняли тридцятку, «вибувають». Ха! Нічого подібного!

— Так-так, цілком погоджуюся! Набагато ліпше зустрічатися з тим, хто молодший від тебе! — легковажно випалила я. — Чоловіки після тридцяти — *такі* зануди через ті свої комплекси й нав'язливі галюцинації, нібито кожна друга прагне їх на собі оженити. Останнім часом мене цікавлять лише молоді люди, яким трошки за двадцять. І вони куди кращі у… ну, ви розумієте…

— *Невже?* — підхопила Маґда, якось аж занадто жваво. — Наскільки.

— Звісно, *тебе* вони цікавлять, — втрутився Джеремі, спопеляючи Маґду поглядом. — Але фішка в тому, що *вони* не цікавляться *тобою.*

— Гм, вибачте, але моєму теперішньому хлопцеві двадцять три роки, — солодко відповіла я.

Усі приголомшено замовкли.

— Що ж, якщо так, — заявив Алекс із єхидною посмішечкою, — можеш привести його зі собою, коли наступного разу прийдеш на суботню вечерю, домовились?

Мудак. Де я знайду двадцятитрирічного ідіота, який піде зі мною на вечерю до «самовдоволених жонатиків» замість того, щоб напихатися в клубі таблетками екстазі?

П’ятниця, 15 вересня

57,2 кг,

алкоголь: 0 одиниць,

цигарки: 4 (дуже добре),

калорії: 3222 (від канапок у британських потягах огидно спухаєш),

час, витрачений на репетицію промови, яку виголошу, звільняючись із нової роботи: 3 год. 30 хв.

Ух! Ненависна нарада з шефом-тираном Річардом Фінчем.

— Так. Туалети в «Герродз» по фунту за попісяти. Я собі думаю: «Туалети мрії». Думаю: у студії Френк Скіннер і сер Річард Роджерс на пухнастих насадках для унітазів, підлокітники з телеекранами, тиснений багатошаровий туалетний папір. Бріджит, тобі — «Безробітна молодь: боротьба з халявщиками». Думаю: північ. Думаю про безробітну молодь, яка тиняється без діла; пряме включення відразу після попереднього епізоду.

— Але… але… — заїкнулася я.

— Пачулі! — гукнув Річард. Собаки, які лежали під столом, прокинулись і почали з гавкотом стрибати по офісі.

— Що? — вереснула Пачулі, перекрикуючи цей ґвалт.

На ній були солом’яний капелюх із м’якими обвислими крисами, в’язана гачком сукенка-міді, а поверх неї — нейлонова помаранчева блузка з декоративними строчками. Те, що я носила в підлітковому віці, може видатися дотепним жартом.

— Де ми знімаємо про безробітну молодь?

— У Ліверпулі.

— Ліверпуль. Добре, Бріджит. Знімальна група веде трансляцію з-під аптеки «Бутс» у торговому центрі, ефір о п’ятій

тридцять. Знайди мені шістьох молодих безробітних.

Пізніше, коли я вже виходила на потяг, Пачулі знічев'я прокричала мені вслід:

— Ага, Бріджит, це, ну, не Ліверпуль, а, типу, Манчестер, дійшло?

16:15. Манчестер

Кількість виявлених безробітних: 44,

кількість безробітних, які погодились на інтерв'ю: 0.

Потяг Манчестер — Лондон, 19:00. Фу. До 16:45 я на грані нервового зриву бігала серед квіткових клумб, цвенькаючи:

— Про-чте, у вас є робота? Нічого, дяк!

— То що ж ми там знімаємо? — спитав оператор, не пробуючи вдати бодай слабкий інтерес.

— Безробітну молодь, — бадьоро відповіла я. — Зараз буду!

Завернувши за ріг, стукнула себе по лобі. У навушнику прозвучав голос Річарда: «Бріджит… де ті *паразити*… безробітні?». І тут я помітила на стіні банкомат.

О 17:20 шестеро молодих людей, які запевняли, що не мають роботи, рівненько вишикувалися перед камерою; у кожного в кишені лежала нова двадцятифунтова банкнота. Я крутилася довкола, дещо підправляючи, аби приховати їхню належність до середнього класу. О 17:30 почулося булькання музичної заставки, а тоді вона обірвалася — і Рі-чард прогорлав у вухо:

— Пардон, Манчестер, ми вас скасовуємо!

— Е-е-е… — почала я, дивлячись на зацікавлені обличчя.

Хлопці, очевидно, вирішили, ніби я психічно хвора, яка вдає зі себе співробітницю телебачення. І ще гірше: працюючи цілий тиждень, як одержима, і поїхавши до Манчестера, я геть нічого не змогла зробити для того, щоб уникнути завтрашньої травми через брак бойфренда. Знову глянула на божественних юних шалапутів і на банкомат за їхніми спинами — і мені в голову закралася дуже підозріла з морального погляду ідейка.

Гм. Думаю, моє рішення — навіть не намагатися затягнути якогось безробітного хлопаку на вечерю в стилі «Космо»[118] — усе-таки було правильним. Вийшло б корисливо з мого боку й образливо для нього. Утім, не маю відповіді на питання, як собі зарадити в цій ситуації. Піду-но у вагон для курців затягтися цигаркою.

19:00. Фу. «Вагонові для курців» більше підійшла б назва «Хлів для знедолених»: зігнані докупи, вони тиснуться один до одного, жалюгідні, але нескорені. Я переконалася, що курці вже не можуть жити гідно, їх скидають на самісіньке дно існування. Анітрохи не здивувалася б, якби цей вагон нишком відчепили, перевели на бічну колію — та тільки його й бачили. Може, після приватизації якісь залізничні компанії запустять спеціальні «потяги для курців» — і селяни погрожуватимуть їм кулаками, кидатимуть у них камінням і лякатимуть своїх дітей байками про вогнедишних потвор, які мешкають усередині.

Так чи інак, подзвонила Томові по чарівному телефону, що висить просто у вагоні. (Як він працює? Ну як? Жодних дротів. Містика. Можливо, сигнал передається завдяки електричному контакту між колесами й рейками?). Поскаржилася, що в мене цілковите фіаско з пошуками двадцятитри-річного бойфренда.

— А Ґев? — запитав він.

— Ґев?

— Ну, той хлопчина, з яким ти познайомилась у Галереї Саатчі.

— Думаєш, він був би не проти?

— Та де. Явно на тебе запав.

— Неправда. Заткнися!

— Правда. Досить страждати. Залиш це мені.

Іноді здається, що без Тома я би пропала, раз — і по всьому.

Вівторок,19 вересня

56,2 кг,

алкоголь: 3 одиниці (дуже добре),

цигарки: 0 (надто соромно палити в присутності здорових молодих баламутів).

Ой, мамочко, час бігти. У мене зараз побачення з юним спокусником, який п’є дієтичну колу. Ґев виявився цілковитим дивом і на суботній вечері в Алекса поводився неперевершено: фліртував з усіма жінками, панькався зі мною та відбивався від численних каверзних питань про наші «стосунки» з інтелектуальною спритністю стипендіата Всіх Душ[119]. На жаль, у таксі по дорозі додому я так переповнилася вдячністю *[хіттю],* що не змогла встояти перед його чарами *[поклала руку йому на коліно].* Однак зуміла взяти себе в руки *[запанікувала]* й не прийняла запрошення зайти до нього на каву. Утім, згодом я пошкодувала, що поводилась як паскудна динамщиця *[не могла втриматися, щоб подумки не повторювати: «Чорт, чорт, чорт!»],* і коли Ґев подзвонив мені й запропонував повечеряти сьогодні вдвох у нього вдома, я ласкаво погодилась *[ледь не застрибала від радості].*

Північ. Почуваюся тією «старенькою бабусею з гір»[120]. Я так давно не була на побаченні, що мене буквально розпирало від гордості й задоволення, тож не могла опертися, аби не хвалитися таксистові, наче маю «хлопця» та їду до «хлопцевого будинку», а він тим часом готує для мене вечерю.

Однак, на превеликий жаль, коли я дісталася до місця призначення, на «Молден-роуд, 4» виявився овочевий магазин.

— Хочеш скористатися моїм телефоном, люба? — втомлено спитав таксист.

Номера Ґева я, звичайно, не знала, тому довелося вдати, ніби дзвоню йому, але там зайнято, а потім зателефонувати Томові й випитати в нього Ґевову адресу таким способом, аби таксист не подумав, що я набрехала й насправді жодного хлопця в мене нема. Як з'ясувалося, нам був потрібен будинок 44 на Молден-віллас — я була неуважна, коли записувала адресу. Розмова між мною й таксистом якось вичерпалася, і до нового місця призначення ми їхали мовчки. Безсумнівно, таксист вирішив, що я повія чи щось таке.

Прибувши, я вже не випромінювала великої впевненості. Спочатку було дуже приємно і бентежно — все це трохи скидалося на похід у гості на чай до потенційної «найкращої подружки» в молодшій школі. Ґев приготував спагеті по-болонськи. Труднощі виникли, коли впоралися з куховарством, накрили стіл і перейшли до розмов. Урешті-решт ми чомусь заговорили про принцесу Діану.

— Це нагадувало казку. Пам'ятаю, як під час весілля сиділа на тій стіні біля собору святого Павла, — сказала я. — А ти там був?

Ґев помітно збентежився.

— Взагалі-то, мені тоді було всього шість років…

Отож розмовам було покладено край, і Ґев із неймовірним збудженням (згадала: ось що дивовижно у двадцять два) взявся мене цілувати, водночас навпомацки шукаючи защіпки на моєму одязі. Нарешті йому вдалося погладити мене по животі, і він промовив (страшенно принизливо!):

— М-м-м, ти така пухкесенька.

Після цього я не могла продовжувати. О Боже. Нічого не вийде. Я застара, тож доведеться з цим змиритися, піти викладати релігію у школу для дівчат і переїхати жити до тамтешнього тренера з хокею.

Субота, 23 вересня

57,2 кг,

алкоголь: 0 одиниць,

цигарки: 0 (дуже-дуже добре),

чернетки відповіді на запрошення Марка Дарсі: 14 (але принаймні абстрагувалася від уявних розмов із Деніелом).

10:00. Так. Відповім на запрошення Марка Дарсі: якомога чіткіше й зрозуміліше напишу, що не зможу прийти. Не маю для цього жодної підстави. Я не близька подруга й не родичка, та ще й мусила би пропустити «Побачення наосліп» і «Катастрофу».

Однак — Боже! Це одне з тих ідіотських запрошень, написаних від третьої особи, начебто всі аж такі делікатні, що особисто визнати: мовляв, влаштовуємо вечірку і нас цікавить, чи ви б не приєдналися, — те саме, що назвати жіночу вбиральню нужником. Пригадую собі ще з дитинства: треба відповісти в такому самому «непрямому» стилі, немов я уявна особа, яку сама й найняла, аби відповідати на запрошення від уявних людей, що їх мої знайомі понаймали розсилати запрошення. Як його висловитися?

«Бріджит Джонс шкодує, що не зможе…»

«Міс Бріджит Джонс прибита горем через те, що не зможе…»

«Слово “спустошена” навіть близько не передає того, що відчуває міс Бріджит Джонс…»

«З превеликим жалем мусимо повідомити, що міс Брі-джит Джонс так зажурилася, не маючи змоги відповісти згодою на ласкаве запрошення містера Марка Дарсі, що наклала на себе руки, а тому тепер і поготів не зможе прийняти ласкаве…»

О-ох, телефон.

Дзвонив тато.

— Бріджит, люба, правда, ти йдеш на той вечір жахів наступної суботи?

— Маєш на увазі рубінове весілля Дарсі?

— А що ж іще? Відтоді, як на початку серпня твоя мама взяла інтерв'ю в Лізи Лісон, це єдина тема, яка відвернула її увагу від питання, кому з нас дістанеться декорована гірка з червоного дерева й набір кавових столиків.

— Взагалі-то я сподівалася викрутитись.

На другому кінці запала мовчанка.

— Тату?

До мене долинуло стишене схлипування. Тато плакав. Мабуть, у нього нервовий зрив. До речі, якби я була одружена з мамою тридцять дев'ять років, у мене теж був би нервовий зрив, навіть без її втечі з португальцем-турагентом.

— Що сталося, таточку?

— Ох, просто… Вибач. Просто… Я теж мав надію цього уникнути.

— Он як, чому б і ні? Ура! Ходімо краще в кіно.

— Але. — знову розклеївся він, — але, як подумаю, що вона з'явиться там попід ручку з тим мерзенним напар-фумленим жевжиком і всі мої друзі та колеги, яких я знаю сорок років, почнуть пити за здоров'я цієї парочки, а мене спишуть, як непотріб.

— Та не будуть вони.

— Будуть, будуть. Тому я повинен піти, Бріджит. У повному параді і з високо піднесеною головою… але…

Знову ридання.

— Але що?

— Мені потрібна моральна підтримка.

11:30.

«Міс Бріджит Джонс із превеликим задоволенням…» «Міс Бріджит Джонс надзвичайно вдячна Маркові Дарсі за його…»

«З великою приємністю міс Бріджит Джонс приймає…» Ох, та скільки можна!

«Дорогий Марку!

Спасибі за запрошення на вашу вечірку з нагоди рубінового весілля Малкольма та Елейн. Я із задоволенням прийду. Щиро,

Бріджит Джонс»

Гм-м-м.

«Щиро,

Бріджит» або просто:

«Бріджит»

«Бріджит (Джонс)».

Усе. Тепер перепишу начисто, перевірю, чи нема помилок, і надішлю.

Вівторок, 26 вересня

56,7 кг,

алкоголь: 0 одиниць, цигарки: 0, калорії: 1256, лотерейні білети: 0, нав'язливих думок про Деніела: 0, негативних думок: 0.

Майже свята, сама досконалість.

Чудова штука — почати думати про кар'єру, а не хвилюватися через якісь дурниці — чоловіків і особисте життя. У передачі «Доброго дня!» все йде дуже добре. Мабуть, у мене талант до популярного телебачення. І найдивовижніша новина — я матиму нагоду випробувати себе перед камерою!

Наприкінці минулого тижня Річардові Фінчу спало на думку зробити спеціальний репортаж зі столичних аварійно-рятувальних служб, розіславши туди журналістів для прямих включень. Спершу йому не надто щастило з утіленням цієї ідеї. В офісі тільки й розмов було про те, що шефові відмовили в усіх відділеннях швидкої допомоги, поліції й служби з ліквідації надзвичайних ситуацій Лондона та навколишніх графств. Одначе, коли я прийшла сьогодні вранці на роботу, він схопив мене в обійми з криком: «Брід-жит! Вдалося! Пожежа. Ти будеш перед камерою. Думаю собі: міні-спідниця. Думаю: пожежна каска. Думаю далі: показуєш брандспойт».

Відтоді скрізь повний хаос, звичні справи, пов'язані з випусками новин, геть занедбано, і всі тарахкотять по телефонах про системи зв'язку, телевежі та мобільне обладнання для знімальних груп. Репортаж буде завтра, тому об одинадцятій я повинна дати про себе знати в пожежній частині Льюїшема. Увечері всіх обдзвоню і скажу, щоб дивилися. Кортить розповісти мамі.

Середа, 27 вересня

55,8 кг (всохлася від сорому), алкоголь: 3 одиниці,

цигарки: 0 (у пожежній частині курити заборонено), а потім 12 шт. упродовж 1 години, калорії: 1584 (дуже добре).

21:00. Ще ніколи не зазнавала такого приниження. Цілий день готувалася і проводила репетиції. Задум був такий: коли з'єднаються з Льюїшемом, я з'їду по пожежній жердині в кадр і почну інтерв'ю з пожежником. О п'ятій годині, коли почався ефір, я всілася на вершечку жердини, чекаючи команди, аби зісковзнути вниз для своєї репліки. Зненацька в навушнику почувся крик Річарда: «Вперед, вперед, вперед!» — тож я попустила руки й почала сповзати. А далі він додав: «Вперед, вперед, Ньюкасл! Льюїшем: Бріджит, приготуйся. Перемикаємося на тебе за тридцять секунд!».

Спершу стрельнула гадка з'їхати до самого низу і вилетіти сходами на вихідну позицію, та позаяк спустилася лише на кілька футів, просто почала дряпатися догори. Аж тут у вусі розітнувся нелюдський крик:

— Бріджит! Ти в ефірі! Що за фігня? Що це ти виробляєш? Ти ж мала з'їжджати вниз, а не повзти нагору! Уперед, уперед!

Істерично вишкірившись у камеру, я злетіла донизу та, як і було заплановано, приземлилася поруч із пожежником, який чекав на включення.

— Льюїшем, у нас мало часу. Закінчуй, закінчуй, Брі-джит! — заверещав Річард мені у вухо.

— А тепер повернімось у студію, — тільки й сказала я.

Четвер, 28 вересня

56,2 кг,
алкоголь: 2 одиниці (дуже добре),
цигарки: 11 (добре),
калорії: 1850,
запрошення на роботу від пожежної служби чи телекомпаній-конкурентів: 0 (зрештою, зовсім не дивно).

11:00. Я впала в неласку й перетворилася на посміховисько. Річард Фінч на нараді не залишив від мене мокрого місця, обсипаючи словами на кшталт «катастрофа», «ганьба» та «довбана ідіотка».

Здається, «А тепер повернімось у студію» стало новою коронною фразою моїх співробітників. Якщо хтось не знає, що відповісти на запитання, то говорить: «Е-е…а тепер повернімось у студію», — і дико регоче. Кумедно, але юні ґранджери у спілкуванні зі мною тепер набагато привітніші. Пачулі (навіть вона!) підійшла до мене і сказала:

— Ти, той во, ну, не звертай уваги на Річарда. Добре? Він такий, типу, любить показувати, хто тут головний, чесно. Кумекаєш, про що я? Та штука з жердиною мене просто порвала — круто, чесно. І взагалі, .повернімось у студію. Окей?

Річард Фінч або навіть не дивиться в мій бік, або, проходячи повз мене, хитає головою, наче не вірячи в те, що трапилося. І за цілий день не дав мені жодного доручення.

О Боже, як це гнітить. Я вирішила, ніби нарешті знайшла в житті хоч щось таке, що мені вдається. І от усе полетіло шкереберть, та мало того, ще й треба сунути в суботу на противне рубінове весілля, а я не маю що вдягти. Нічого в мене

не виходить. Ні з чоловіками. Ні у спілкуванні. Ні з роботою. Нічогісінько.

Жовтень. Побачення з Дарсі

Неділя, 1 жовтня

55,8 кг,
цигарки: 17,
алкоголь: 0 одиниць (дуже добре, особливо як на вечірку).

16:00. Дивовижно. Один із найдивовижніших вечорів у моєму житті.

Коли я в п’ятницю упала в депресію, заїхала Джуд: прихопивши свою фантастичну чорну сукню, щоб позичити мені на бенкет, вона вмовляла оптимістичніше до всього ставитися.

Я розхвилювалася, що можу подерти або заплямити сукенку, але Джуд сказала, ніби завдяки керівній посаді в неї купа грошей і суконь хоч греблю гати, тому нічого страшного, можна не хвилюватися. Обожнюю Джуд. Дівчата куди чуйніші від хлопців (за винятком Тома, але він гомо-сексуал). Вирішила доповнити сукенку чорними колготами з блиском (шість фунтів дев’яносто п’ять пенсів) і чорними замшевими туфельками на каблучку «П’є а тер» (картопляне пюре я відчистила).

Заледве приїхавши на вечірку, була приголомшена, бо оселя Марка Дарсі виявилась не очікуваним вузьким будиночком білого кольору, що тулиться стіна до стіни в шерезі таких самих пересічних будівель на Портленд-роуд чи подібній до неї вулиці, а велетенською окремою віллою а ля весільний торт, яка потопає в зелені, по інший бік від

Голланд-парк авеню (за чутками, десь тут мешкає Гарольд Пінтер[121]).

Аби догодити батькам, Марк справді перевершив сам себе. Усі дерева було дуже мило прикрашено гірляндами з маленьких червоних лампочок та блискучих червоних сердечок, а над алейкою, яка веде до будинку, напнуто червоно-білий навіс.

На порозі вражень лише додалося. Нас зустріла обслуга, що подала шампанське й прийняла наші подарунки (я купила Малкольму та Елейн запис пісень про кохання у виконанні Перрі Комо з року, коли вони одружилися, а також аромалампу з теракоти від «Боді шоп»[122] як додатковий подарунок для Елейн: на новорічній індичці вона розпитувала мене про ефірні олії). Потім нас провели вниз надзвичайно крутими сходами зі світлого дерева, освітленими червоними свічками у формі сердечок, які стояли на кожній сходинці. Внизу був один просторий зал із темною дерев'яною підлогою та оранжерея, що виходила в сад. Цілу кімнату заливало світло від свічок. На деякий час ми з татом просто завмерли на місці й дивилися, неспроможні промовити й слова.

Замість фуршетних закусок, які зазвичай подають у ровесників моїх батьків, — кришталевих менажниць, наповнених корнішонами, тарелів, що красуються візерунчастими серветками й половинками грейпфрута з увіткнутими в них зубочистками, які вгинаються під вагою шматків ананаса та сиру, — на нас чекали великі срібні таці, а на них — вонтони із креветковою начинкою, тарталетки з помідорами та моцарелою й сате з курятини. Гості з таким виглядом, наче не можуть повірити у власне щастя, закидали голови назад і радісно сміялися. Обличчя Уни Алконбері набуло виразу людини, яка щойно з'їла лимон.

— От халепа, — мовив тато, слідом за мною переводячи погляд, поки Уна рішуче перла до нас, — сумнівно, що це припаде до душі мамі з Уною.

— Досить претензійно, правда? — випалила Уна, роздратовано накидаючи на плечі палантин, тільки-но її слова можна було розчути. — На мою думку, якщо в таких речах перегнути палку, можна докотитися до вульгарності.

— Ох, не сміши людей, Уно. Бенкет знаменитий, — відповів тато, пригощаючись дев'ятнадцятим канапе.

— М-м-м, цілком погоджуюся, — проплямкала я з тарталеткою в роті, а тим часом чиясь невидима рука наповнила мій фужер шампанським. — Просто відпад!

Після того, як я так довго налаштовувалася на пекло серед строгих костюмів «Єґер», тепер була в ейфорії. Ніхто навіть не спитав мене, чому я досі незаміжня.

— Пхе, — пирхнула Уна.

Тепер до нас поспішала й мама.

— Бріджит! — вигукнула вона. — Ти привіталася з Марком?

Раптом я з ляком усвідомила: у мами й Уни теж, мабуть, на носі рубінові весілля. Знаю маму: украй малоймовірно, що вона допустить, аби така дрібниця, як покинутий чоловік та втеча з турагентом, завадила бучним святкуванням. І вона за будь-яку ціну намагатиметься не відстати від Елейн Дарсі, навіть якщо доведеться пожертвувати невинною донькою й силоміць видати її заміж.

— Тримайся, друзяко, — шепнув тато, стискаючи мою руку.

— Який чудовий дім. У тебе немає якогось гарного палантина на плечі, Бріджит? Лупа! — цокотіла мама, обтріпуючи татові спину. — Ну то що, люба? Чому, *куртка на ваті,* ти не балакаєш із Марком?

— Е-е… м-м… — промимрила я.

— Що ти про це думаєш, Пем? — напружено прошипіла Уна, промовисто оглядаючи зал.

— Претензійно, — прошепотіла у відповідь мама, надто активно, мов Лес Доусон[123], ворушачи губами.

— Саме так сказала і я! — переможно вимовила Уна. — Хіба я не так виразилася, Коліне? Претензійно.

Я нервово озирнулась і підскочила з перестраху. Зовсім поруч, навіть не за три кроки від нас, стояв, дивлячись у наш бік, Марк Дарсі. Він точно все чув. Я відкрила рот, аби щось сказати, — ще не знаючи, що саме, — і виправити ситуацію, але Марк відійшов.

Вечерю подали в «салоні» на першому поверсі, і я опинилася в черзі на сходах просто за Марком Дарсі.

— Привіт, — сказала я, сподіваючись якось пом'якшити мамину нетактовність.

Він озирнувся і, цілковито мене зігнорувавши, відвернувся знову.

— Привіт, — промовила я й легенько його штурхонула.

— О, вітаю, вибачте, я вас не помітив, — відгукнувся Марк.

— Чудовий прийом. Спасибі за запрошення.

На хвильку втупившись у мене поглядом, він сказав:

— О, це не я, це моя мама вас запросила. Менше з тим. Вибачте, треба простежити… е-е-е… за *розсаджуванням гостей.* До речі, мені дуже сподобався ваш репортаж із льюї-шемської пожежної частини.

Він розвернувся й сягнистими кроками махнув догори, із вибаченнями маневруючи між гостями, а я тим часом зашпорталась і мало не беркицьнулася. Тьху.

Коли Марк піднявся на верхню сходинку, з'явилася Наташа в розкішній сукні із золотистого атласу, яка облягала її фігуру. Вона владно вхопила його під лікоть і, поспішаючи, зачепила ногою одну зі свічок, а та вмить залила їй поділ червоним воском.

— Клас, — кинула спересердя, — от клас!

Поки вони щезли з очей, я почула, як Наташа його вичитує:

— Говорила ж тобі, що безглуздо витрачати півдня, розставляючи свічки в таких ризикованих місцях, де можна об них спіткнутися й упасти. Краще б ти використав той час, аби подбати, щоби схема розміщення гостей була.

Як не дивно, ота карта розсаджування запрошених виявилася ледь не геніальною. Мама сиділа не біля тата чи Джуліу, а обіч Браяна Ендербі, з яким вона зазвичай любить кокетувати. Джуліу розмістили поруч із ефектною п’ятдесятилітньою тіткою Марка Дарсі, що не тямила себе від радості. Тато порожевів від задоволення, бо опинився поряд із блискучою красунею, схожою на Фей Данавей[124].

Я була справді заінтригована. Може, мене втиснуть між двома спокусливими приятелями Марка, скажімо, провідними адвокатами або американцями з Бостона? Проте поки я шукала на карті своє ім’я, коло мене пролунав хльоский знайомий голос:

— Отож як моя крихітка Бріджит? Невже мені так поталанило? Глянь, сидиш акурат біля мене. З Униних слів, ти розійшлася зі своїм кавалером. Не розумію! Та-дам! Коли ж ми тебе видамо заміж?

— Сподіваюсь, коли нарешті будемо видавати, я звершу цей підступний подвиг, — почувся голос по інший бік від мене. — Мені б не завадив новий супер-плащ — беншкет-ний. М-м-м. Шовковий, абрикосового кольору. Або сутанера на тридцять дев’ять ґудзичків від Ґаммареллі.

Марк виявив неабияку кмітливість і посадив мене між Джеффрі Алконбері та вікарієм-геєм.

Справді, попри все, варто було нам пропустити кілька келишків, як балачка стала аж ніяк не ходульною. Я спитала

вікарія, що він думає про чудо з індійськими статуями бога-слона Ґанеші, які «п'ють» молоко[125]. Той відповів, що, з погляду церковних кіл, це диво — наслідок впливу на теракоту раптової зміни спекотної літньої погоди на холодну.

Трапеза закінчилася, і гості рушили донизу танцювати, а я все ще розмірковувала над словами вікарія. Сповнившись цікавістю й намагаючись уникнути запрошення Джеффрі Алконбері на твіст, вибачилася, непомітно потягнула зі столу чайну ложку й молочник і прослизнула в кімнату, де подарунки — що частково підтверджувало Унину думку про елемент претензійності цього прийому — вже розпакували та виставили напоказ.

Я не відразу знайшла свою теракотову аромалампу, бо її випхали десь на задній план. Коли мені врешті це вдалося, налила на ложечку трохи молока й, опустивши, піднесла до краєчка отвору, куди треба ставити свічку. І очам своїм не повірила. Аромалампа всотала молоко. Дійсно було видно, як молоко зникає з ложки!

— О Господи, це диво! — вигукнула я.

Звідки мені було знати, що саме цієї миті Марк Дарсі — яке паскудство! — проходить повз двері?

— Що ви робите? — запитав він, стоячи на порозі.

Відповіді в мене не було. Очевидно, Марк вирішив, що я намагаюся поцупити кілька подарунків.

— М-м-м? — запитально мугикнув він.

— Аромалампа, яку я купила вашій мамі, всмоктує молоко, — похмуро пробубоніла я.

— Ет, не жартуйте, — засміявся Марк Дарсі.

— Вона *таки* всмоктує молоко, — обурено наголосила я. — Гляньте.

Тоді налила на ложечку ще трохи молока, притулила її, і лампа, звісно ж, потихеньку почала вбирати рідину.

— Ось бачите, — сказала з гордістю в голосі, — це диво.

Варто визнати, що на нього це справило неабияке враження.

— Ваша правда, — тихо промовив він. — Це диво.

Тут у дверях з'явилася Наташа.

— О, вітаю! — кивнула вона, помітивши мене. — Сьогодні ви не в костюмі дівчинки-кролика? — і грайливо хихикнула, вдаючи, мовби це ущипливе зауваження — просто потішний жарт.

— Щоб ви знали, ми, кролики, на зиму утеплюємося, — відповіла я.

— «Джон Роша»? — промовила вона, пильно вивчаючи сукню Джуд. — Минулорічна осіння колекція? Впізнаю облямівку.

Я проковтнула язика, вигадуючи якусь дотепну й гостру відповідь, але, на жаль, нічогісінько не змогла придумати. Тож тупо промовчавши кілька секунд, бовкнула:

— Менше з тим. Напевно, прагнете поспілкуватися з іншими гостями. Приємно було знову з вами зустрітися. Бувайте!

Відтак вирішила, що мені конче вийти надвір — ковтнути свіжого повітря і викурити цигарку. Настала чудова, тепла, зоряна ніч, місяць освітлював кущі рододендронів. Особисто я ніколи не мала особливих сентиментів до рододендронів. Нагадують мені про вікторіанські садиби на півночі країни із творів Д. Г. Лоуренса[126], де люди топляться в озерах. Я спустилася в сад. Грали віденські вальси в доволі свіжій інтерпретації *fin de millennium*. Раптово звідкись згори почувся шум. На тлі французьких вікон виднівся силует чиєїсь фігури. Був то світловолосий юнак, такий собі симпатичний старшокласник приватної школи.

— Привіт! — сказав юнак. Він невміло запалив цигарку і, йдучи сходами вниз, дивився просто на мене.

— Не бажаєте потанцювати? Ой… Ах… Даруйте, — додав він, простягаючи мені руку, наче ми на дні відкритих дверей в Ітонському коледжі, а він колишній міністр внутрішніх справ, який забув про хороші манери, — Саймон Далрімпл.

— Бріджит Джонс, — промовила я, твердо простягаючи руку У відповідь із таким відчуттям, ніби я член уряду воєнного часу.

— Привіт. Ну от. Справді приємно познайомитися. То *можемо* потанцювати? — запитав він, знову перетворюючись на школяра.

— Ну, навіть не знаю, напевно… — відповіла я, обертаючись на п'яненьку шльондру й мимоволі пирскаючи хрипкуватим сміхом, як повія в пабі «Єйтс вайн лодж».

— Маю на увазі прямо тут. Зовсім трішки.

Я завагалася. Якщо відверто, пропозиція мені полестила. І не забуваймо про здійснення дива на очах у Марка Дарсі. Від власних успіхів у мене пішла обертом голова.

— Будь ласочка, — наполягав Саймон. — Я ще ніколи не танцював зі старшою жінкою. От біда, що я кажу? Вибачте, я не хотів. — продовжив він, побачивши вираз мого обличчя. — Я хотів сказати, не зі школяркою, — він пристрасно стиснув мою руку. — Ви не проти? Я був би страшенно, надзвичайно вдячний.

Бальних танців Саймона Далрімпла явно навчали від народження. Він вів мене впевнено, як професіонал, і це було приємно. Проте виникла одна заковика: танець супроводжувався — чого там гріха таїти — найвідвертішою ерекцією, з якою я будь-коли мала щастя стикатися; а перебуваючи так близько одне до одного, годі вдавати, що хлопчик просто приніс зі школи пенал.

— Тепер моя черга, Саймоне, — пролунав чийсь голос.

То був Марк Дарсі.

— Одна нога тут, друга там. Повертайся всередину. Тобі вже час у ліжко.

Як на мене, Саймон був геть розчавлений. Він почервонів як рак і кинувся назад до будинку.

— Ви дозволите? — спитав Марк, подаючи мені руку.

— Ні! — люто випалила я.

— У чому справа?

— Е-е… — я спішно намагалася знайти пояснення своєму гнівові. — Це було вкрай огидно — поводитися з жовторотим юнаком, користуючись власною віковою перевагою, і принижувати його в такому чутливому віці.

А далі, зауваживши Маркову спантеличену міну, пролепетала:

— Хоча я дуже ціную те, що ви запросили мене на свято. Тут чудово. Велике дякую. Бенкет фантастичний.

— Так-так, здається, ви це вже говорили, — часто кліпаючи повіками, промовив він.

Чесно кажучи, вигляд у нього був доволі схвильований і нещасний.

— Я. — він затнувся, а тоді почав міряти кроками терасу, зітхаючи й час від часу пригладжуючи рукою волосся. — Як вам. Ви читали останнім часом якісь цікаві книжки?

Неймовірно.

— Марку, — сказала я, — якщо ви ще хоч раз запитаєте мене, чи читала я останнім часом цікаві книжки, то повішуся на найближчій гілляці. Чому б вам не поставити мені якогось іншого питання? Змінімо платівку. Поспитайте мене про захоплення, або про моє ставлення до єдиної європейської валюти, або чи не траплялися зі мною якісь особливо неприємні ситуації при використанні ґуми.

— Я. — знову почав він.

— Або з ким я воліла б переспати, якби обирала між Дуґласом Гердом, Майклом Говардом і Джимом Девідсоном[127]. Хоча тут жодних вагань: із Дуґласом Гердом.

— Із Дуґласом Гердом? — перепитав Марк.

— М-м-м. Так. Він знадливо суворий, але справедливий.

— Гм-м-м, — задумливо мугикнув Марк. — Не сперечатимусь, але в Майкла Говарда надзвичайно вродлива й розумна дружина. Він точно має якісь таємні чари.

— Які це? Наприклад? — грайливо поцікавилася я, гадаючи, що він натякне на секс.

— Ну…

— Припускаю, що він вправний у ліжку, — підказала я.

— Або невимовно майстерний гончар.

— Чи кваліфікований ароматерапевт.

— Повечеряєте зі мною, Бріджит? — різко й навіть сердито запитав він, немов намірявся посадити мене де-небудь за стіл і висварити.

Я зупинилася і витріщилася на нього.

— Вас намовила моя мама? — підозріло спитала я.

— Ні. Я.

— Уна Алконбері?

— Ні-ні.

І тут до мене дійшло.

— А-а-а, значить, *ваша* мама?

— Гаразд, моя мама.

— Не варто запрошувати мене на вечерю, бо так забажалося вашій мамі. Та й узагалі, про що б ми з вами говорили? Ви запитали б мене, чи не читала я останнім часом чогось доброго, і мені довелося б вигадувати якусь жалюгідну брехню…

Він збентежено проймав мене поглядом.

— Але Уна Алконбері казала мені, що ви неабиякий знавець літератури, геть зациклений на книжках.

— Та невже? — ця характеристика раптом видалася мені дуже приємною. — А що ще вона вам говорила?

— Ну. що ви радикальна феміністка і провадите шикарний спосіб життя.

— О-о-ох, — зітхнула я.

— … і мільйони чоловіків не дають вам проходу.

— Ех.

— Я чув про Деніела. Дуже прикро.

— Здається, ви намагалися мене застерегти, — насуплено пробурмотіла я. — До речі, що ви проти нього маєте?

— Він спав із моєю дружиною, — відповів Марк. — За два тижні після нашого весілля.

Я ошелешено вп'ялася в нього очима, утім над нами розітнувся голос:

— Маркі-і-і!

То була Наташа: силует висвітлювали вогні в неї за спиною. Вона вдивлялась у темряву, сподіваючись побачити, що відбувається внизу.

— Маркі-і-і! — знову покликала вона. — Що ти там робиш?

— Минулого Різдва, — квапливо продовжив Марк, — я міркував, що хай-но моя мама ще однісінький раз вимовить «Бріджит Джонс» — піду в «Сандей піпл» і заявлю, начебто в дитинстві вона знущалася наді мною за допомогою велосипедного насоса. А далі, коли ми з вами познайомилися. і я був у тому ідіотському джемпері в ромби, який Уна подарувала мені з нагоди свят… Бріджит, усі мої знайомі дівчата такі затиснені в рамках формальностей. Ніхто з них не причепив би собі заячого хвоста й не.

— Марку! — вереснула Наташа, спускаючись до нас сходами.

— Але таки зустрічаєтеся з кимось, — сказала я, по суті, відзначаючи очевидне.

— Вже ні, — відповів він. — Просто вечеря? При нагоді?

— Добре, — прошепотіла я. — Добре.

Невдовзі мені спало на гадку, що ліпше піти додому: а як було вчинити, коли Наташа пильнувала за кожним моїм рухом, наче вона крокодилиха, в якої я хочу поцупити яйця, і якщо я залишила Маркові Дарсі свої адресу й телефон і домовилася про зустріч у вівторок? Ідучи танцювальним залом, помітила: мама, Уна та Елейн Дарсі жваво розмовляють про щось із Марком, і не могла втриматися від думки: поглянути б на їхні обличчя, якби вони дізналися, що тільки-но відбулося. І враз я уявила собі наступний новорічний фуршет із індичкою-карі. Браян Ендербі підтягує за пояс штани й говорить: «Кх-кх, любо подивитися, як молоді тішаться одне одним, еге ж?» — а ми з Марком, наче пара дресированих тюленів, мусимо забавляти товариство різними номерами, як-от тертися один до одного носами чи у всіх на очах займатися сексом.

Вівторок, 3 жовтня

56,2 кг,

алкоголь: 3 одиниці (дуже добре),

цигарки: 21 (зле),

промовляння слова «сволота» упродовж останніх двадцяти чотирьох годин: 369 разів (прибл.).

19:30. Стан цілковитої паніки. Марк Дарсі зайде по мене за півгодини. Щойно прийшла додому з роботи, на голові, як у дурного на городі, та ще й невдало вбрана, позаяк увесь одяг у пранні. Порятуйте! Допоможіть! Вирішила вдягти білі левіси 501, але зненацька набігло на думку: а раптом він із тих чоловіків, які водять дівчат лише у страшенно круті ресторани? О Господи, не маю ніяких розкішних шмат. Вам не здається, що він очікує на мій заячий хвіст? Ой, можна подумати, ніби Марк Дарсі мене цікавить!

19:50. О Боже, Боже. Голова ще не помита. Швиденько залажу у ванну.

20:00. Сушу волосся. Дуже сподіваюся, що Марк Дарсі запізниться, бо не хочеться, щоб він застав мене в халаті та з мокрою головою.

20:05. Волосся більш-менш сухе. Залишилось лише підмалюватися, одягтися й запхати за диван увесь непотріб, який я

порозкидала. Треба розставити пріоритети. Так, на першому місці макіяж, на другому — ліквідація безладу.

20:15. Його досі нема. Дуже добре. Слава чоловікові, що приходить із запізненням. Він незрівнянно кращий від людей, які з’являються завчасно, викликають у господині сум’яття та

шок і виявляють не призначені для чужого ока предмети, що їх не встигли кудись заникати.

20:20. Отож я майже готова. Може, вберуся у щось інше.

20:30. Якась маячня. Сумнівно, щоб він запізнювався більш як на годину.

21:00. Повірити не можу! Марк Дарсі мене продинамив. Сволота!

Четвер,5 жовтня

56,7 кг (погано),
шоколад: 4 плитки (зле),
перегляд відеокасети: 17 разів (кепсько).

11:00. В «одному місці» на роботі. О ні. Тільки не це. На додаток до того, що очікуване побачення з Дарсі принизливо провалилося, я опинилася сьогодні в центрі уваги (жах жахливий!) на ранковій нараді.

— Так, Бріджит, — почав Річард Фінч. — Даю тобі ще один шанс. Суд над Ізабеллою Росселліні[128]. Сьогодні повинні ухвалити вирок. Ми думаємо, що вона уникне покарання. Шуруй до будівлі Верховного суду. По жердинах і ліхтарних стовпах не лазити. Мені потрібне сміливе інтерв'ю. Спитай її: тепер для нас усіх НОРМ кидатися і вбивати людей щоразу, коли не бажаємо займатися з ними сексом? Ну, чого чекаєш, Бріджит? Раз-два.

Я не мала зеленого поняття, навіть щонайменшої зачіпки, аби здогадатися, про що він говорить.

— Ти ж чула про судовий процес над Ізабеллою Росселліні, правда? — запитав Річард. — Адже хоча б час від часу читаєш газети?

Труднощі цієї роботи пов'язані з тим, що в розмові з тобою постійно згадують різні імена й події, і за частку секунди слід вирішити, чи варто зізнаватися, що не маєш ані найменшого уявлення про предмет бесіди. А якщо відповідний момент пропущено, наступні півгодини збавиш у метушливих спробах зметикувати, що ж ти так упевнено й детально обговорюєш. Саме це і відбулося з Ізабеллою Росселліні.

І ось мені треба вирушати, аби за п’ять хвилин зустрітися під будівлею суду зі знімальною групою та осягнути цілу історію і зробити про неї телерепортаж, дідька лисого розуміючи, про що в ньому має йтися.

11:05. Господи, благослови Пачулі. Я вийшла з туалету, коли Річардові собаки якраз тягнули її по коридору.

— У тебе все нормально? — спитала вона. — Видаєшся трохи розгубленою.

— Та ні, може бути, — відповіла я.

— Точно? — вона миттю пронизала мене поглядом. — Слухай, так, ти ж допетрала, на нараді йому йшлося не про Ізабеллу Росселліні. Він думає про Єлену Россіні, от.

Ох, слава Богу й усім ангелам на небесах. Єлена Россі-ні — це дитяча нянька, яку звинувачують у вбивстві свого роботодавця після того, як він півтора року тримав її замкненою й багато разів ґвалтував. Я схопила кілька газет, аби краще увійти в курс справ, і помчала ловити таксі.

15:00. Те, що відбулося, не вкладається в голові. Цілу вічність стирчала під Верховним судом разом зі своєю знімальною групою та цілою бандою інших репортерів, які, як і ми, чекали закінчення процесу. Загалом було збіса весело. Я навіть із гумором почала сприймати те, що мене продинамив містер

Ідеальні Штани Марк Дарсі. Аж раптом виявила: у мене закінчилися цигарки. Я пошепки спитала в оператора, дуже милого хлопця, чи, на його думку, нічого не станеться, якщо я заскочу на п’ять хвилин до магазину. Він відповів, що все буде добре, бо про вихід підсудних завжди оголошують заздалегідь, і в разі чого по мене відразу прибіжать.

Коли навколо почули про запланований похід у крамницю, мене з усіх боків закидали проханнями купити різних цигарок і солодощів, отож багацько часу пішло на запам’ятовування, кому що принести. І ось, коли я стояла біля прилавка й намагалася

домогтися від продавця, щоб решту було розфасовано по купках, у магазин увійшов якийсь тип, явно неабияк поспішаючи, і попросив: «Не могли б ви мені дати коробочку шоколадного асорті “Кволіті стріт”, будь ласка!» — наче мене там і не було. Бідний продавець глянув на мене, не знаючи, як учинити.

— Прошу пробачення, ви бува не чули коли-небудь слова «черга»? — зверхньо запитала я, обертаючись подивитися на нахабу. Переді мною стояв Марк Дарсі, вирядженій в адвокатське вбрання. Він тільки витріщився на мене, як зазвичай.

— Де тебе вчора ввечері чорти носили? — не змогла втриматися я.

— Те саме питання я міг би поставити тобі, — холодно відповів він.

У цей момент до магазину увірвався помічник оператора й загорланив:

— Бріджит! Ми проґавили інтерв’ю! Єлена Россіні вийшла із суду й поїхала. Ти мені купила «Мінстрелс»[129]?

Утративши дар мови, я, щоб не впасти, схопилася за край вітрини з солодощами.

— Проґавили? — залепетала, щойно зумівши відновити дихання. — Проґавили? О Боже. Після тієї пожежної жердини мені дали останній шанс, а я пішла в магазин по цукерки. Мене звільнять. А хтось інший узяв інтерв’ю?

— Взагалі-то, це поки не вдалося нікому, — вставив Марк Дарсі.

— Нікому? — перепитала я, з розпачем дивлячись на нього. — А ти звідки знаєш?

— Бо це я її захищав і порадив їй не давати жодних інтерв’ю, — промовив він, наче нічого й не трапилося. — Ось вона, на

вулиці — сидить у моїй машині.

Я подивилася. Єлена Россіні виткнула голову з вікна і прокричала з іноземним акцентом:

— Марку, пробачте, візьміть мені, будь ласка, замість «Кволіті стріт» праліне і трюфелі в молочному шоколаді «Деєрі бокс».

Тут під'їхала машина нашої знімальної групи.

— Дереку! — заверещав через вікно оператор. — Купи нам «Твікс» і «Лайон», добре?

— То де ж ти вчора ввечері була? — звернувся до мене Марк Дарсі.

— Тебе чекала, сякого-такого, — процідила я крізь зуби.

— Що? П'ять по восьмій? Коли я дванадцять разів дзвонив у двері?

— Так, я саме… — у голові промайнули перші здогади, — сушила голову.

— Великим феном? — допитувався він.

— Так, на 1600 вольтів, марки «Салон селектівс», — гордо відповіла я. — А що?

— Варто, мабуть, купити тихший фен або починати *туалет* трішки раніше. Менше з тим. Ходімо, — покликав він, сміючись. — Скажи своєму операторові, аби приготувався: подумаю, як тобі допомогти.

О Боже. Так соромно. Я цілковита нікчема.

21:00. Аж не віриться, як чудово все вийшло. Уже вп'яте перемотую плівку й дивлюсь анонс програми «Доброго дня!».

«І ексклюзивний випуск "Доброго дня!" — йдеться в ньому. "Доброго дня!" — єдина телепрограма, у якій ви почуєте ексклюзивне інтерв'ю з Єленою Россіні, записане за лічені хвилини після винесення вердикту "не винна"! Репортаж веде наша спеціальна кореспондентка Бріджит Джонс!».

Я *в захваті* від цього фрагмента: «Репортаж веде наша спеціальна кореспондентка Бріджит Джонс!».

Включу його собі ще лиш раз і вже точно вийму касету.

П’ятниця, 6 жовтня

57,2 кг (заїдала стрес),

алкоголь: 6 одиниць (проблеми зі спиртним),

лотерейні білети: 6 (шукаю втіхи в азартних іграх),

дзвінки на номер «1471», аби з’ясувати, чи телефонував Марк Дарсі: 21 (ясна річ, це просто цікавість),

перегляд відеокасети: 9 разів (уже краще).

21:00. Гм. Вчора залишила мамі повідомлення з розповіддю про свій неймовірний успіх, тож коли сьогодні ввечері вона мені зателефонувала, я припустила, що захоче мене привітати, аж ні: вона знову затарахкотіла про бенкет. Уна і Джеффрі те, Браян і Мейвіс се, і який Марк молодець, і чому я з ним не поговорила і т. ін., і т. ін. Майже неможливо було побороти спокусу розповісти їй про те, що сталося між мною та Марком, але я зуміла стриматися, уявивши наслідки: крик екстазу у відповідь на слова про побачення і жорстоке вбивство єдиної доньки після повідомлення про те, чим усе закінчилося.

Я й далі сподіваюся, що після провалу з феном він, можливо, подзвонить і запросить мене на побачення ще раз. Може, варто написати йому записку — подякувати за інтерв’ю та перепросити за фен? Не те щоб він мені подобався, просто цього вимагає хороший тон.

Четвер, 12 жовтня

57,6 кг (зле),

алкоголь: 3 одиниці (здорово і водночас у межах норми),

цигарки: 13,

жир: 17 одиниць (цікаво, чи можна підрахувати в одиницях частку жиру в тілі? сподіваюся, що ні), лотерейні білети: 3 (годиться),

дзвінки на номер «1471», аби дізнатися, чи телефонував Марк Дарсі: 12 (уже ліпше).

Гр-р-р. Мене розлютила газетна стаття якоїсь журналісточки з числа «самовдоволених жонатиків». У назві відчувалася тонка, як-сексуальний-підтекст-гри-Френкі-Говерда[130], іронія: «Радощі самотнього життя».

«Вони молоді, амбітні і фінансово незалежні, але за завісою успіху тамують біль самотності… Коли увечері виходять з роботи, перед ними розчахується емоційна прірва. Самотні, у вічній гонитві за модою, вони шукають утіхи в готових стравах, подібних на ту їжу, яку приготувала б їм мама».

Ух, що за зухвалість! Чому ця самовпевнена місіс, яка вискочила заміж у двадцять два роки, думає, прошу пробачення, що вона в цьому щось тямить?

Я напишу статтю, взявши за основу «десятки й десятки бесід» із «самовдоволеними заміжніми дамами». «Увечері, коли двері офісу зачиняються у них за спиною, вони не можуть стримати сліз, адже якими б замученими не були, їм доведеться чистити картоплю й запускати прання, тим часом як товсті чоловіки-ненажери валятимуться з відрижкою перед телевізором і дивитимуться футбол, вимагаючи своєї тарілки картоплі-фрі. А іншими вечорами вони, начепивши неестетичні

кухонні фартухи, провалюються у великі чорні діри, довідавшись від чоловіків, що ті знову затримаються на роботі, і чуючи, як із телефонної слухавки долинає скрипіння шкіри, якою оббито м'які меблі, та хихотіння сексуальних самотніх амазонок». Після роботи зустрілася з Шерон, Джуд і Томом. Том, як з'ясувалося, теж працює над гнівною уявною статтею про емоційні безодні, які зяють перед «самовдоволеними жонатиками».

«Їхні смаки й погляди визначають усе — від проектів житлових будинків до продуктів на полицях супермаркетів, — хотів гучно заявити Том. — На кожному кроці бачимо магазини "Енн Саммерс", що піклуються про домогосподарок, бо ж ті жалюгідно намагаються імітувати захопливий секс, яким насолоджуються самотні амазонки. А в асортименті "Маркса енд Спенсера" дедалі більше екзотичних страв для виснажених подружжів, що прагнуть уявити, мовби сидять у приємному ресторанчику, як "вільні пташки", й опісля їм не доведеться мити посуд».

— Мене вже нудить від цього зарозумілого заламування рук над самотнім життям! — прогриміла Шерон.

— Так-так! — підтримала я.

— Ви забули про мозкограй, — бекнула Джуд, — завжди ще є й мозкограй.

— Та як на те пішло, зовсім ми не самотні. У нас величезні сім'ї, утворені з мережі друзів, які пов'язані одне з одним телефоном, — виголосив Том.

— Саме так! Ур-ра! Годі «вільним пташкам» постійно перед усіма виправдовуватися! Вони повинні мати визнаний статус — скажімо, як гейші! — радісно верескнула я, припадаючи до келиха з чилійським шардоне.

— Гейші? — повторила Шерон, кинувши на мене холодний погляд.

— Замовкни, Брідж, — сказав Том неслухняним язиком. — Ти п’яна. Намагаєшся втекти від своєї розверзнутої емоційної порожнечі в запій.

— Так, чорт візьми, як і Шез, — похмуро пробурмотіла я.

— Звсім ні, — відповіла Шерон.

— Ні-і-і-і фі-і-і-га, — сказала я.

— Гей, пзакривйтеся, — втрутилася Джуд, знову відригуючи. — Замвм ше плшку шрдне?

П’ятниця, 13 жовтня

58,5 кг (але тимчасово перетворилася на міх із вином),

алкоголь: 0 одиниць (але підживлююся з міха),

калорії: 0 (дуже добре). [Ну гаразд, краще чесно. Взагалі-то не дуже добре, бо лише «0» через те, що виблювала 5876 калорій зразу після їжі.]

О Господи, яка я самотня. Попереду цілі вихідні, на яких не маю кого любити, ані з ким розважатися. Ну й нехай, начхати. Маю чудовий імбирний пудинг із «Маркс енд Спенсер», приготований на парі. Підігрію в мікрохвильовці.

Неділя, 15 жовтня

57,2 кг (уже краще),
алкоголь: 5 одиниць (але з особливої нагоди),
цигарки: 16, калорії: 2456,
час, витрачений на роздуми про містера Дарсі: 4 год. 5 хв.

8:45. Швиденько вискочила по цигарки, аби встигнути перевдягтися до того, як по BBC почнеться «Гордість і упередження». Це ж треба, скільки на вулиці машин. Хіба люди не повинні, приготувавшись, уже сидіти вдома перед телевізорами? Мені подобається, що народ так захопився. Як я розумію, моя особиста залежність ґрунтується на простому людському бажанні, щоб Дарсі переспав з Елізабет. За словами Тома, футбольний гуру Нік Горнбі пише у своїй книжці, що зацикленість чоловіків на футболі не є компенсаторною. Очманілі від тестостерону фанати зовсім не прагнуть опинитися на полі й ганяти м'яча, стверджує Горнбі, вони розглядають команду, яку підтримують, як своїх виборних представників — приблизно як у парламенті. От саме так я ставлюся до Дарсі й Елізабет. Вони — мої виборні представники у світі сексу, або, точніше, залицянь. Однак мені не треба жодних забитих голів. Нізащо б не хотіла побачити Дарсі з Елізабет у ліжку, коли вони закурюють цигарку «опісля». Це було б неприродньо й дивно, і я б тут-таки втратила інтерес.

10:30. Щойно подзвонила Джуд, і ми з нею двадцять хвилин воркотіли: «Ах, містер Дарсі, ох, містер Дарсі». Особливо мені подобається його манера говорити так, наче йому все байдуже. *Бім-бом, дзень-дзелень!* Потім ми довго дискутували, порівнюючи плюси містера Дарсі й Марка Дарсі, і цілком погодилися, що містер Дарсі набагато привабливіший, бо куди

різкіший, але те, що він вигаданий, — недолік, яким годі знехтувати.

Понеділок, 23 жовтня

58,1 кг,

алкоголь: 0 одиниць (дуже добре: відкрила смачнющий новий замінник алкогольного напою під назвою смузі, прекрасно фруктовий),

цигарки: 0 (завдяки смузі й курити не хочеться!),

смузі: 22,

калорії: 4265 (із них 4135 — смузі).

Бр-р. Зібралася подивитися випуск «Панорами» на тему «Тенденція: висококваліфіковані жінки-годувальниці захоплюють найкращі робочі місця» (цю статистику я якомога швидше сподіваюся поповнити — молю Бога на небесах і всіх його серафимів). «Чи вирішить проблему зміна навчальної програми?». І тут у «Стандарті» натрапила на бридку фотографію Дарсі з Елізабет: одягнені, як сучасна акторська богема, вони тісно переплелися на якомусь лужку, мало не пожираючи одне одного; вона зі «слоунівським» волоссям кольору блонд і у льняному брючному костюмі, а він у смугастому гольфі, шкіряній куртці і з тоненькими вусиками під носом. Та вони явно вже сплять разом. Просто гидота. Я дезорієнтована і збентежена, бо, безперечно, містер Дарсі ніколи не опустився б до такого пустопорожнього й легковажного заняття, як акторство. А втім, містер Дарсі і є актор. Гм-м-м. Як усе заплутано.

Вівторок, 24 жовтня

58,5 кг (паскудне смузі),
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 0,
смузі: 32.

На роботі все йде як по маслу. Здається, після інтерв'ю з Єленою як-її-там останнє слово завжди за мною.

— Ну ж бо! Ворушіться! Розмарі Вест! — піднімаючи кулаки, як боксер, говорив Річард Фінч, коли увійшла до офісу (трохи запізнилася, якщо чесно, але з ким не буває). — Я собі думаю: жертви лесбійського зґвалтування. Думаю про Джанет Вінтерсон, далі — про нашого постійного лікаря. Думаю над тим, що, власне, лесбійки роблять. Ось воно! Що *саме* лесбійки насправді роблять у ліжку?

Раптом він уп'явся очима в мене.

— *Тобі* відомо? — усі витріщилися на мене вслід за ним. — Швидко, Бріджит, діставуча-хронічна-спізнюхо, — нетерпляче прокричав він. — Що лесбійки насправді роблять у ліжку?

Я глибоко вдихнула.

— Чесно кажучи, я вважаю, що ми повинні зайнятися закадровим романом Дарсі й Елізабет.

Річард повільно зміряв мене поглядом.

— Блискуче, — з повагою промовив він. — Просто відпад-но блискуча ідея. Окей. Хто грає Дарсі та Елізабет? Ну ж бо, ворушіться! — знову боксував він.

— Колін Ферт і Дженніфер Елі, — відповіла я.

— Ластівко моя, — звернувся він до однієї з моїх грудей, — та ти абсолютно відпадний геній.

Завжди бажала обернутися на генія, але ніколи не вірила, що таке дійсно трапиться зі мною, а з *моєю лівою груддю* й поготів!

Листопад. Злочинець у сім'ї

Середа, 1 листопада

56,7 кг (ур-р-ра! ур-р-ра!),
алкоголь: 2 одиниці (дуже добре),
цигарки: 4 (але не могла курити в Тома через ризик підпалити костюм «Альтернативної Міс світу»),
калорії: 1848 (добре),
смузі: 12 (істотний прогрес).

Пішла до Тома на зустріч найвищого рівня, щоб обговорити розгортання подій із Марком Дарсі. Однак застала його всього в милі, бо наближався конкурс «Альтернативна Міс світу». Уже давним-давно вирішив виступити в образі «Міс глобальне потепління», але тепер його здолали сумніви.

— У мене ані найменших шансів, — бідкався Том, метаючись між дзеркалом і вікном.

Мав на собі кулю з полістиролу, на якій було намальовано карту земної кулі, проте з напіврозтопленими полярними льодами та великим слідом від опіку на Бразилії. В одній руці він тримав цурпалок якогось тропічного листяного дерева та аерозольний дезодорант «Лінкс», а в другій — неви-значений предмет із хутра, що, за Томовими запевненнями, був трупом оцелота.

— Гадаєш, ніби я повинен мати меланому? — спитав він.

— У нас конкурс краси чи маскарадних костюмів?

— У тому то й справа, що я не знаю, ніхто не знає, — відповів Том, знімаючи свій головний убір — маленьке деревце, яке він мав намір підпалити під час виступу. — І першого, й другого. Та

й чого завгодно. Краси. Оригінальності. Акторської майстерності. Усе так нечітко, аж смішно.

— Щоб туди потрапити, обов'язково бути голубим? — уточнила я, тереблячи в руках шматок пінопласту.

— Ні. Брати участь може будь-хто: жінки, тварини — всі, кому заманеться. У цьому й полягають усі труднощі, — сказав він, знову кидаючись до дзеркала. — Іноді мені здається, що мав би куди більше шансів, якби виступав у парі із впевненим у своїх силах собакою.

Врешті-решт ми дійшли згоди, що хоч тема глобального потепління *сама собою* абсолютно безпрограшна, куля з полістиролу — далеко не найвишуканіша форма вечірнього вбрання. Фактично, наприкінці бесіди таки з'ясували: схиляємося до накидки з переливчастої, як органза, тканини, що легко спадає, особливого відтінку синього кольору Іва Кляйна[131]: вона розвіватиметься поверх чогось у сірувато-земляній гамі — й це символізуватиме танення арктичної криги.

Збагнувши, що зараз навряд чи найвдаліший момент, аби поговорити з Томом про Марка Дарсі, я пішла від нього, перш ніж настала надто пізня година, пообіцявши гарненько подумати над варіантами для його дефіле в купальнику й у повсякденному одязі. Повернувшись додому, подзвонила до Джуд, але та почала розповідати мені про чудову нову східну практику під назвою фен-шуй, про яку вичитала в останньому номері журналу «Космополітен». Завдяки їй можна отримати те, чого прагнеш у житті. Виявляється, все, що треба зробити, — навести лад у своїх шафах, аби розблокувати власну енергію, а далі поділити квартиру на дев'ять зон (інакше кажучи, накласти сітку багуа), кожна з яких представляє певну сферу твого життя: наприклад, роботу, сім'ю, любовні стосунки, багатство,

потомство. Предмети, розташовані в конкретній частині помешкання, визначатимуть, як функціонуватиме в тебе ця сфера життя. Скажімо, якщо тобі постійно бракує грошей, причиною може виявитися сміттєвий кошик, який стоїть у твоїй зоні багатства.

Під величезним враженням від нової теорії: вона багато що пояснює. За першої ж нагоди слід купити «Космо». Джуд радить нічого не розповідати Шерон, тому що та, безумовно, вважає фен-шуй нісенітницею. Нарешті мені вдалося перевести розмову на Марка Дарсі.

— Звісно, він тобі аніскілечки не подобається, Брідж, мені таке навіть на думку не спадало, — заспокоїла мене Джуд.

Вона заявила, мовби рішення очевидне: я повинна влаштувати в себе вечірку й запросити його.

— Це ідеальний варіант, — переконувала Джуд. — Ти не кличеш його на побачення, отже, жодних хвилювань; при цьому можеш замилювати очі, скільки влізе, та ще й зібрати всіх друзів, аби вдавали, що вони тобою захоплюються.

— Джуд, — перебила я ображено, — ти сказала: «вдавали»?

П’ятниця, 3 листопада

58,1 кг (гр-р),
алкоголь: 2 одиниці,
цигарки: 8, смузі: 13,
калорії: 5245.

11:00. Вся в передчутті вечірки. Купила чудову кулінарну книгу Марко П’єра Вайта[132]. Тепер я розумію, як просто відрізнити домашні страви та ресторанні наїдки. За словами Марко, уся справа в *концентрації* смаку! А секретом соусів, поза тим, є ще й справжній бульйон. У великих каструлях треба зварити рибні кістки, тушки курей тощо й у формі для льоду заморозити бульйонні кубики. Відтак готувати на рівні мішленівської зірки стає так само легко, як пекти пастушу запіканку, ба навіть легше, адже не конче чистити картоплю: досить її потушкувати на гусячому смальці. Не можу повірити, що сама не допетрала.

Отож меню для вечірки буде таке:

суп-пюре із селери (завиграшки й дешево, якщо бульйон готовий);

тунець на грилі під соусом із помідорів чері, на гарнір картопляний фондан зі смаженим часником;

карамелізовані апельсини, крем анґлез із «Ґран Марнье».

Все буде чудово. Прославлюся як блискуча куховарка, що готує без надзусиль.

Люди натовпами хлинуть до мене в гості й умиратимуть від захоплення: «Так прекрасно піти до Бріджит на вечерю: їжа, подана в богемній атмосфері, заслуговує мішленівської зірки». Марк Дарсі буде вражений і таки усвідомить, що я не якась там неотесана чи невміла.

Неділя, 5 листопада

57,2 кг (катастрофа),

цигарки: 32,

алкоголь: 6 одиниць (у магазині закінчилось смузі — от халатні паскудники!),

калорії: 2266,

лотерейні білети: 4.

19:00. Гм. Сьогодні Ніч багать[133], а мене ніхто не запросив на вогнище. Врізнобіч глумливо стріляють феєрверки. Зайду-но до Тома.

23:00. Класнючий вечір у Тома, який намагався примиритися з тим, що титул «Альтернативної Міс світу» відійшов до лап якоїсь довбаної Жанни д'Арк.

— А найбільше допікає те, що вони кажуть, наче це не конкурс краси, а насправді так і є. Якби в мене був інший ніс, я впевнений… — говорив Том, люто оглядаючи себе в дзеркалі.

— Що?

— Та мій ніс.

— А що з ним не так?

— Що не так? Фу! *Подивись* на оце.

Виявилося, що йдеться про маленьку-премаленьку нерівність: коли Томові було сімнадцять років, хтось тицьнув йому в обличчя склянкою.

— Тепер зрозуміла?

Спробувала пояснити, як це сприймаю я: мовляв, сам цей горбик на носі ніяк не міг стати причиною того, що Жанна д'Арк поцупила прямо з-під нього почесний титул — хіба що судді озброїлися телескопом «Габбл». Однак тоді Том заговорив про свою зайву вагу й потребу сісти на дієту.

— Скільки калорій можна з’їдати, якщо ти на дієті? — спитав він.

— Приблизно тисячу на день. Принаймні особисто я зазвичай прагну обмежитися тисячею, хоча переважно виходить десь півтори, — розповіла я, тут-таки усвідомивши, що моя остання фраза не зовсім відповідає істині.

— Тисячу? — недовірливо вигукнув Том. — А мені здавалося, щоб елементарно вижити, треба дві!

Я глянула на нього, охоплена сум’яттям. Виявляється, за довгі роки сидіння на дієті уявлення про те, що калорії потрібні, аби жити, геть витіснено з моєї свідомості. Докотилася до того, що почала вважати, ніби ідеальне харчування — це повна відсутність будь-якого харчування, і всі їдять тільки тому, що не можуть виявити силу волі та втриматися від обжерливості.

— Скільки калорій у вареному яйці? — запитав Том.

— Сімдесят п’ять.

— У банані?

— Великому чи маленькому?

— Маленькому.

— Почищеному?

— Так.

— Вісімдесят, — упевнено відповіла я.

— У маслині?

— Чорній чи зеленій?

— Чорній.

— Дев’ять.

— У шоколадному печиві?

— Вісімдесят одна.

— У коробці асорті «Мілк трей»?

— Десять тисяч вісімсот дев’яносто шість.

— Як ти все це пам’ятаєш?

Я задумалася.

— Просто пам’ятаю, і все. Як-от хтось тримає в пам’яті алфавіт чи табличку множення.

— Окей. Дев’ять на вісім, — промовив Том.

— Шістдесят чотири. Ні, п’ятдесят шість. Сімдесят два.

— Яка літера йде перед «Й»? Швидко.

— «П». Тобто «Л».

Том каже, що в мене зле з головою, але я точно знаю, що зі мною все гаразд і я нічим не відрізняюся від усіх інших, себто Джуд і Шерон. Щиро кажучи, Том мене дуже непокоїть. Виглядає, мовби участь у конкурсі краси зробила його вразливим до тих страхів і комплексів, якими давним-давно мучимося ми, жінки. Він дедалі менше впевнений у собі, зациклений на власній зовнішності й перебуває на грані анорексії.

На завершення посиденьок Том, аби підняти собі настрій, запустив кілька феєрверків із тераси на даху в сад своїх сусідів: з його слів, вони гомофоби.

Четвер, 9 листопада

56,7 кг (без смузі якось краще),

алкоголь: 5 одиниць (усе-таки ліпше, ніж мати величезне пузо, наповнене фруктовим місивом),

цигарки: 12,

калорії: 1456 (чудово).

Із радісним хвилюванням чекаю вечірки. Призначила її на наступний вівторок.

Список гостей такий:

Джуд Поганець Річард

Шез

Том Претензійний Жером (хіба мені неабияк пощастить, і до вівторка вони розійдуться) Маґда Джеремі

Я Марк Дарсі

Скидається на те, що Марк Дарсі дуже зрадів, коли я йому подзвонила.

— Що плануєш приготувати? — запитав він. — Ти добре готуєш?

— Е-е, знаєш… — відповіла я, — зазвичай користуюся книгою Марко П'єра Вайта. Просто дивовижно, як легко все вдається, коли тямиш у концентрації смаку.

Він розсміявся й порадив:

— Добре, тільки не роби нічого надто складного. Пам'ятай: гості прийдуть *тебе* побачити, а не їсти помаранчеве парфе в цукровій глазурі.

Деніел ніколи не сказав би чогось такого приємного. З нетерпінням чекаю вечірки.

Субота,11 листопада

56,2 кг,
алкоголь: 4 одиниці,
цигарки: 35 (кризова ситуація),
калорії: 456 (було не до їжі).

Зник Том. Спочатку я захвилювалася, коли вранці подзвонила Шерон і заявила, що руку відтяти вона, звісно, не дасть, але в четвер увечері нібито бачила Тома з вікна таксі: він брів по Ледброк-Ґроув, прикриваючи рукою рота, і, як їй здалося, мав підбите око. Вона попросила таксиста розвернутися, проте Том уже випарувався. Вчора Шерон залишила йому на автовідповідачі два повідомлення, цікавлячись, чи все гаразд, однак від нього жодної відповіді.

Упродовж її розповіді мене несподівано осяяло, що я й сама в середу залишала Томові повідомлення: питала, чи ми побачимося на вихідних, — і він не передзвонив, а це на нього зовсім не подібно. Півдня я не відривала слухавки від вуха. Спершу набрала номер Тома, там чулися безконечні гудки, тоді подзвонила Джуд, і вона сказала, що теж не має про нього жодних звісток. Зателефонувала Претензійному Жеромові: глухо. Джуд пообіцяла задзвонити Саймонові: вони з Томом живуть на сусідніх вулицях, тож попросить Саймона до нього піти. Через двадцять хвилин вона відзвітувала, що Саймон півгодини тиснув на кнопку дзвінка й гатив кулаками у двері, проте ніхто не обізвався. Після цього мені знову зателефонувала Шерон. Від Ребекки вона дізналася, наче Том сьогодні повинен був іти на обід до Майкла. Я набрала номер Майкла — і той відповів, що Том залишив йому на

автовідповідачі дивне повідомлення: промимрив не своїм голосом, що прийти не зможе, а чому — не пояснив.

15:00. Починаю психувати не на жарт, водночас відчуваючи задоволення від того, що перебуваю в центрі драми. Я ж, по суті, найближчий Томів друг, тому всі дзвонять саме мені, і я з глибокою стурбованістю, але спокійно розповідаю перипетії цієї історії. Нараз блискавкою мигнула думка: а що, коли Том просто познайомився з кимось новим і на кілька днів кудись заникався, щоб насолодитися медовомісячним шпіліндриканням? А що, як Шерон зовсім не його бачила з вікна таксі? Або, може, синець під оком був наслідком бурхливих любовних утіх із молодим партнером чи іронічним ретромакіяжем під «Шоу Рокі Горрора»[134] в постмодерністському стилі. Мушу ще комусь дзенькнути, аби перевірити нову теорію.

15:30. Загал мою теорію категорично відхилив. Усі в унісон заявили, що Том не міг би, зустрівши нового хлопця, а тим паче закрутивши роман, не розпатякати про це на кожному куті. З цим аргументом не посперечаєшся. У голові крутяться шалені думки. Останнім часом, поза всякими сумнівами, Том був сам не свій. Отож замислилася, чи хороший я друг? Усі ми, лондонці, такі занурені у свої справи, такі егоїстичні. Чи могло статися, що один із моїх друзів був аж такий нещасний, що… о-ох, ось куди я поклала останній номер «Марі Клер»: на холодильник!

Гортаючи «Марі Клер», почала уявляти собі похорон Тома й думати, що туди вберу. А-а-ах, тільки-но згадала, як один із членів парламенту помер із мішком для сміття на голові та намотаними довкола шиї шлангами, та ще й у роті в нього виявилася шоколадка з апельсиновою начинкою чи щось таке. Невже Том, нічого нам не кажучи, вдавався до збочених сексуальних практик?

17:00. Щойно знову набрала номер Джуд.

— А не варто нам подзвонити в поліцію й попросити виламати двері? — запропонувала я.

— Я вже туди задзвонила, — відповіла Джуд.

— І що тобі сказали?

Я не могла позбутися прихованого невдоволення: чому Джуд зателефонувала поліцейським, не погодивши цього зі мною? Адже найближча подруга Тома — я, а не вона.

— Здається, вони не надто перейнялися. Сказали звертатися, якби нам не вдалося знайти його до понеділка. Їх можна зрозуміти. Повідомлення про те, що неодруженого двадцятидев'ятилітнього чоловіка в суботу вранці немає вдома і він не з'явився до приятеля на ланч, заздалегідь попередивши: мовляв, не зможе прийти, — збоку видається чи не панікерством.

— І все-таки щось тут не так, от упевнена, — сповненим таємничості і значущості тоном сказала я, вперше усвідомивши, як сильно розвинуті в мене інстинкти та інтуїція.

— Розумію, про що ти, — з лиховісною ноткою в голосі промовила Джуд. — Я це теж відчуваю. Безперечно: щось трапилось.

19:00. Дивно. Після розмови з Джуд годі було вибратись робити покупки чи займатися іншими легковажними справами. Вирішила, що, може, настав ідеальний момент, аби взятися за фен-шуй, тому пішла й купила «Космополітен». Уважно дотримуючись наведеної в «Космо» схеми, я наклала багуа на своє помешкання. І була приголомшена отриманим результатом. У моїй зоні помічників стоїть сміттєвий кошик! Нічого дивного, що той Том наче крізь землю провалився.

Негайно передзвонила до Джуд, аби доповісти про своє відкриття. Джуд наказала переставити кошик для сміття в інше місце.

— Але куди? — засумнівалась я. — Не пересуватиму ж його в зону любовних стосунків або дітей.

Джуд попросила мене повисіти на телефоні, поки піде підгляне в «Космо».

— А як щодо зони багатства? — спитала вона, повернувшись.

— Гм-м, навіть не знаю, Різдво на порозі та й загалом… — відповіла я, почуваючись паскудною скупердяйкою навіть від самих цих слів.

— Ну що ж, коли ти так усе сприймаєш… То знай: напевно, тобі й так доведеться купувати на один подарунок менше, — докірливо зауважила Джуд.

Врешті-решт я вирішила поставити кошик для сміття у своїй зоні знань і подалася у квітковий магазин по якісь вазони з *округлим листям,* аби потім розташувати їх у зонах сім'ї та помічників (гостролисті рослини, особливо кактуси, зумовлюють протилежні наслідки). Добуваючи з шафки під умивальником квітковий горщик, я почула якесь подзенькування. Й одразу тріснула себе по чолі. То були запасні ключі від Томової квартири, які він залишив мені, коли їздив на Ібіцу.

На мить завагалася, чи не навідатись туди *без Джуд*. Адже вона звернулася в поліцію, нічого мені не сказавши, правда? Проте під кінець роздумів такий вчинок видався мені занадто підлим, тож подзвонила їй — і ми вирішили взяти ще й Шез, яка першою здійняла тривогу. Коли звернули на Томову вулицю, я спекалася фантазії про те, з якою гідністю, трагізмом і красномовством даватиму інтерв'ю газетам, а також параноїдального страху, що поліція власне мене визнає вбивцею Тома. Зненацька це перестало бути грою. Можливо, й справді скоїлося щось жахливе й непоправне.

Не промовивши ані слова й не дивлячись одна на одну, ми піднялися східцями до вхідних дверей.

— Може, спершу подзвонимо? — прошепотіла Шерон, коли я піднесла ключ до замка.

— Дайте мені, — сказала Джуд.

Похапцем глянувши на нас, вона натиснула на кнопку домофона.

Ми мовчки почекали кілька секунд. Нічичирк. Джуд натиснула ще раз. Я вже зібралася встромити ключа, аж тут із домофона хтось обізвався:

— Алло?

— Хто там? — тремтячим голосом пролепетала я.

— А як ти думаєш, дурна курко?

— Томе! — радісно закричала я. — Впусти нас.

— Кого це «нас»? — підозріливо спитав він.

— Мене, Джуд і Шез.

— Щиро кажучи, зайчику, краще б ви не піднімалися.

— Бляха-муха! — вигукнула Шерон, відштовхуючи мене від домофона. — Томе, дурнувата задрипана королево, ти пів-Лондона на вуха поставив: усі видзвонюють у поліцію, прочісують мегаполіс, бо ніхто не знає, де ти. Ану відкривай, щоб тобі добре було!

— Не хочу бачити нікого, крім Бріджит, — капризуючи, промовив Том.

Я блаженно усміхнулася до решти.

— Томе, перестань вдавати препротивну примадонну! — кинула Шез.

Тиша.

— Рухайся, тупаку, відкривай.

Настала пауза, а відтак запищав сигнал домофона.

— Ви готові до такого? — почувся голос, коли ми дійшли до останнього поверху й Том відчинив двері.

Ми втрьох голосно скрикнули. Обличчя Тома було спотворене, всуціль покрите бридкими жовто-чорними

синцями й запаковане в гіпс.

— Томе, що з тобою трапилося? — заволала я, незграбно намагаючись його обняти і зрештою цмокнувши кудись у вухо.

Джуд вибухнула плачем, а Шерон копнула стіну.

— Нічого, Томе, — рикнула вона. — Ми знайдемо покидьків, які це зробили.

— Що трапилося? — перепитала я, і по моїх щоках покотилися сльози.

— Е-е, ну… — почав Том, ніяково визволяючись із моїх обіймів, — взагалі-то, я, е-ем, підправив собі ніс.

Виявилося, у середу Том тишком зробив собі пластичну операцію, але нам говорити посоромився, бо всі ми надто зневажливо ставились до мікроскопічної вади його носа. Він сподівався, що опісля про нього потурбується Жером, знаний відтоді як Противний Жером (спершу він мав бути

Безсердечним, але, на нашу думку, таке прізвисько звучало б занадто цікаво). Одначе коли Противний Жером побачив Тома після операції, йому стало так гидко, що він тут-таки повідомив, наче мусить поїхати кудись на кілька днів, ушився, та з того часу про нього ні слуху ні духу. Бідолашний Том був такий пригнічений і приголомшений, так незвично почувався після анестезії, що відключив телефон, заліз під ковдру й заснув мертвим сном.

— То це все-таки тебе я бачила в четвер увечері в Лед-брок-Ґроуві? — допитувалася Шерон.

Як з’ясувалося, так. Том дочекався цілковитої темряви, щоб під покровом ночі поповнити запаси їжі. Хоч ми з подругами стрибали від радості, що Том живий, він дуже побивався через Жерома.

— Ніхто мене не любить, — скиглив Том.

Я запропонувала йому прослухати мій автовідповідач, на якому записано двадцять два істеричні повідомлення від друзів,

які з розуму сходять через те, що він пропав на добу. Отже, нашим побоюванням, начебто помремо самотні і з'їдять нас ельзаські вівчарки, покладено край.

— Або ніхто нас не виявить упродовж трьох місяців… і розкладаючись, *заллємо* весь килим, — підхопив Том.

Так чи інак, а ми поцікавилися, як один примхливий ґік із дурнуватим іменем зумів переконати нашого друга, що ніхто його не любить? Уже по двох «Кривавих Мері» Том сміявся з Жеромової манери до речі й не до речі встромляти термін «самосвідомість», а також із його обтислих, як шкіра, й підстрелених (до середини литки) кальсонів од «Келвіна Кляйна». Тим часом Саймон, Майкл, Ребекка, Маґда, Джере-мі та юнак, який стверджував, що його звати Елсі, — геть усі обривали телефон, аби довідатись, як він.

— Звісно, всі ми самотні, безпомічні психопати й турбуємось одне про одного тільки по телефону, — впав у сентименти Том, ледве ворушачи язиком, — але ми майже як сім'я, хіба ні?

Я *знала,* що фен-шуй спрацює. Тепер — позаяк справу зроблено — переставляю вазонки із заокругленим листям у зону любовних стосунків. От якби ще була зона куховарства. Залишилося всього-на-всього дев'ять днів.

Понеділок, 20 листопада

56,2 кг (дуже добре),

цигарки: 0 (не можна курити, коли твориш кулінарні шедеври),

алкоголь: 3 одиниці,

калорії: 200 (скидається на те, що похід у супермаркет спалив більше калорій, ніж було в усіх куплених продуктах, а у з'їдених і поготів).

19:00. Щойно повернулася з магазину, де відчула жахливий комплекс самотньої жінки середнього класу, стоячи в черзі до каси поруч із повноцінними зрілими людьми з дітьми. Ті перші купували рибні палички, бобові, макарони-буквочки тощо, тим часом як у моєму візку лежали:

20 головок часнику бляшанка гусячого жиру пляшка «Ґран-Марньє»

8 стейків із тунця 36 апельсинів 4 пінти жирних вершків

4 стручки ванілі за фунт тридцять дев'ять пенсів кожен Треба почати приготування сьогодні ввечері, бо завтра працюю.

20:00. Ух, щось мені не до куховарства. Особливо немає бажання братися за жахливий пакет із курячими тушами: ну й гидота.

22:00. Виклала курячі тушки в каструлю. От халепа: Марко пише, що цибулю-порей із селерою, що підсилюють аромат і покращують смак, варто міцно зв'язати ниткою докупи, а єдині нитки, які в мене є, сині. Ну що ж, сподіваюся, все буде окей.

23:00. Господи, морочилася з цим бульйоном довбану вічність, але воно того варте, адже зрештою матиму більш ніж два ґалони рідини, замороженої кубиками, витративши тільки один фунт сімдесят пенсів. М-м-м, карамелізовані апельсинки теж будуть делікатесні! Треба лиш тонко нарізати скибками

тридцять шість апельсинів і обтерти цедру. Багато часу не забере.

1:00. Все, ледве тримаюся на ногах, очі злипаються, але бульйон має варитися ще дві години, а апельсини ще годину мусять сидіти в духовці. Придумала. Залишу те й те на ніч: бульйон на мінімальному вогні, а апельсини на найнижчій температурі — перший стане наваристішим, а другі — іще ніжнішими, як рагу.

Вівторок, 21 листопада

55,8 кг (нерви з'їдають жир),
алкоголь: 9 одиниць (справді препаскудно),
цигарки: 37 (дуже-дуже зле),
калорії: 3479 (та ще й суцільна гидота).

9:30. Щойно відкрила каструлю. Сподіваний двоґалонний вибух бульйонного смаку обернувся на пригорілі курячі тушки, прикриті драглями. Зате карамелізовані апельсини фантастичні на вигляд, точнісінько як на малюнку, лише ледь-ледь темніші. Час іти на роботу. Відпрошуся перед четвертою й спробую якось вирішити проблему супу.

17:00. О Боже. Не день, а нічне жахіття. Річард Фінч на ранковій нараді визвірився на мене у всіх на очах.

— Бріджит, заради Бога, відклади ту кулінарну книгу! «Діти — жертви феєрверків». Я собі думаю: каліцтва. Думаю про радісну сімейну забаву, що стала кошмаром. Думаю далі: двадцять років опісля. Як тепер живе хлопчик, якому ще в шістдесяті петарда, розірвавшись у нього в кишені, відірвала член? Де він тепер? Бріджит, знайди мені піротехнічного пацана без члена. Розшукай для мене «боббіта»[135] Ґая Фокса шістдесятих.

Фу-ух. Коли я, заледве стримуючи роздратування, уже сорок восьмий раз дзвонила, намагаючись дізнатися, чи існує група підтримки для жертв піротехніки, які втратили пеню, озвався — цього разу мій — телефон.

— Доброго дня, серденько, це матуся, — пролунало незвично пискляво й істерично.

— Привіт, мам.

— Доброго дня, серденько, дзвоню, щоб перед від'їздом сказати «бувай» і «сподіваюся, усе йтиме добре».

— Перед від'їздом? Від'їздом куди?

— Ох, Ах-ха-ха-ха. Я ж тобі казала: ми з Джуліу на кілька тижнів скочимо до Португалії, щоб побачитися з сім'єю і все таке, та й трохи позасмагаємо перед Різдвяними святами.

— Ти мені нічого не розповідала.

— Не мели дурниць, люба. Звісно, розповідала. Ти повинна навчитися слухати. Менше з тим, бережи себе, домовились?

— Добре.

— Ох, серденько, ще одне.

— Що?

— Я тут так замоталася, що забула замовити в банку дорожні чеки.

— О, не переживай, ти їх зможеш купити в аеропорту.

— Розумієш, люба, я якраз їду в аеропорт, але забула свою банківську картку.

Я лише збентежено кліпнула.

— Отака неприємність. Хотіла спитати… А ти б не могла позичити мені грошенят? Ну, небагато, десь фунтів із двісті, щоб мені вистачило на кілька дорожніх чеків.

Все це вона сказала так, як алкоголіки випрошують дрібні на чашку чаю.

— Мам, у мене розпал робочого дня. Джуліу не може підкинути тобі трохи готівки?

Вона образилася:

— Аж не віриться, що ти така жаднюга, люба. Після всіх моїх зусиль для тебе. Я дала тобі дар *життя,* а ти навіть не можеш позичити рідній матері кілька фунтів на дорожні чеки.

— Але як я їх тобі передам? Довелося б вийти до банкомата й доручити ті гроші якомусь посланцеві-мотоциклісту. Їх би вкрали — був би сміх на патичку. А ти де?

— О-о-ох, уяви, як пощастило, я саме неподалік, тож якби ти вибігла до банкомата «НатВест» навпроти своєї роботи, зустрілася б там із тобою через п’ять хвилин, — затарахкотіла вона. — Супер, люба. Па-а!

— Бріджит, куди ти, *бляха,* нагострила лижі? — заверещав Річард, коли я спробувала тихенько вислизнути з офісу. — Вже напитала мені «гулько-хлопавкового боббо-кастрата»?

— Йду по сліду, — сказала я, ляпнувши себе по носі, і кинулася геть.

Я чекала, поки свіжоспечені тепленькі грошики вилізуть із банкомата, питаючи себе, як мама збирається два тижні прожити в Португалії на двісті фунтів, і тут помітила її: у темних окулярах, хоча з неба лив дощ, вона поспішала до мене, злодійкувато роззираючись навсібіч.

— Ах, ось і ти, дорогенька. Добра душа. Велике тобі спасибі. Мушу гнати, бо спізнюся на літак. Був-а-ай! — тараторила вона, вихоплюючи мені з руки банкноти.

— Що відбувається? — запитала я. — Як ти опинилася біля моєї роботи — це ж не по дорозі в аеропорт? Що ти робитимеш без банківської картки? Чому Джуліу не може позичити тобі грошей? Ну чому? Яку кашу ти заварила? Га?

На хвилю її обличчям промайнув переляк, здалося, що мама ось-ось розплачеться, але потім вона втупилася в далечінь затуманеним поглядом засмученої принцеси Діани.

— Все буде гаразд, люба, — усміхнулася вона якось особливо хоробро. — Будь обережна, — додала тремтячим голосом, квапливо стиснула мене в обіймах і рушила через дорогу, зупиняючи рукою машини, щоб її пропустили.

19:00. Якраз прийшла додому. Так. Спокійно, спокійно. Внутрішня постава. Із супом все буде цілком нормально. Приготую овочі, зроблю з них пюре, як сказано в рецепті, а

потім змию з курей синій холодець і — ось вона, концентрація смаку, — із вершками доведу їх до кипіння в супі.

20:30. Все йде чудово. Гості у вітальні. Марк Дарсі чарівний, ще й приніс пляшку шампанського та коробку бельгійських шоколадних цукерок. За головну страву ще не бралася, не беручи до уваги картопляного фондану, але, безсумнівно, впораюся одним махом. У всякому разі, спочатку суп.

20:35. Боже мій! Зняла з каструлі покришку, щоб вийняти тушки. Суп яскраво-синього кольору.

21:00. Люблю своїх пречудових друзів. До синього супу поставились більш ніж із розумінням. Марк Дарсі й Том розгорнули навіть довге обговорення, доводячи, що у сфері харчування могло би бути й менше колористичних упереджень. Нехай, як сказав Марк, нам важко уявити собі синій овоч, але чому ми повинні заперечувати проти синього супу? Врешті-решт і рибні палички — первісно не оранжеві. (Правду кажучи, усі мої старання увінчалися лиш тим, що суп почав скидатися на велику тарілку варених вершків, і це досить-таки недоброзичливо підкреслив Поганець Рі-чард. Марк Дарсі негайно поставив йому питання, чим він заробляє на життя. Вийшло вкрай кумедно, бо минулого тижня Поганця звільнили з роботи: шахрував у звітах про свої службові витрати). Зрештою, проїхали. Основна страва буде дуже смачною. Так, беруся до соусу з помідорів чері.

21:15. От біда! Напевно, у блендері щось було, скажімо, рідина для миття посуду: здається, пюре з помідорів піниться й утричі збільшилося в об’ємі. Крім того, тушкована картопля мала бути готова вже десять хвилин тому, а проте чомусь тверда, як камінь. Може, поставити в мікрохвильовку? А-а-а, а-а-а-а. Зазирнула в холодильник — нема тунця. Куди він запропастився? Що з ним? Що?

21:30. Слава Богу. Джуд і Марк Дарсі прийшли на кухню й допомогли мені зробити великий омлет, а недопечену картоплю-фондан розім'яли й підсмажили на пательні — вийшло щось на зразок картопляників. Книжку з рецептами вони поклали на столі у вітальні, щоб усі могли побачити на фотографіях, яким би був тунець на грилі. Ну, принаймні карамелізовані апельсини нам смакуватимуть. На вигляд фантастичні. Том порадив не вовтузитися з кремом анґлез із «Ґран Марнье»: мовляв, вип'ємо просто «Ґран Марньє».

22:00. Дуже засмучена. Очікувально обвела поглядом стіл, коли всі гості піднесли до рота ложки з десертом. Запала напружена тиша.

— А що це таке, зайчику? — урвав нарешті мовчанку Том. — Апельсиновий джем?

Охоплена жахом, скуштувала страву й сама. Як він і сказав, це виявився джем. Отже, доклавши чималих зусиль і витративши гроші, я подала гостям: синій суп; омлет; апельсиновий джем.

Я безнадійна невдаха. Делікатеси на рівні мішленівської зірки? Радше, забігайлівки з розряду «Квік фіт»[136].

Вважала, що після фіаско з десертом нічого гіршого вже не трапиться. Але не встигли ми зібрати зі столу рештки моєї ганьби, як задзвонив телефон. То був тато.

— Ти сама? — спитав він.

— Ні, у мене гості. Джуд і всі друзі. А що?

— Я… просто хотів, аби з тобою хтось був, коли почуєш… Мені прикро, Бріджит, але, на жаль, маю досить кепські новини.

— Що таке? Що?

— Маму з Джуліу розшукує поліція.

2:00. Нортгемптоншир. На односпальному ліжку в гостьовій кімнаті будинку Алконбері. Ух. Після татових слів мені довелося

сісти й поступово прийти до тями, тим часом як він раз у раз повторював, мов папуга: «Бріджит? Бріджит? Бріджит?».

— Що трапилося? — насилу витиснула я.

— Мабуть, вони — молюся тільки, аби твоя мама не відала, що творила, — шахрайством видурили в багатьох людей, зокрема в мене й деяких наших найближчих друзів, купу грошей. Точні масштаби злочину поки що невідомі, але, судячи зі слів поліцейських, маму надовго можуть посадити до в'язниці.

— О Боже, то ось чому вона втекла до Португалії з моїми двомастами фунтами.

— Досі вона спокійно могла дістатися куди далі.

Перед моїми очима, як нічне страхіття, розгорнувся сценарій найближчих подій. Річард Фінч мимохідь озвучує мені гасло для випуску «Доброго дня!»: «Дочка ув'язненої з передачі "Несподівано самотня"», — та змушує мене, беручи в мами інтерв'ю, зробити пряме включення з кімнати для відвідувань арештантів жіночої в'язниці Голловей, а далі прямо в ефірі стаю «несподівано звільненою».

— Що саме вони зробили?

— Мабуть, Джуліу, використовуючи маму, так би мовити, як «ширму», виманив в Уни й Джеффрі, Найджела та Одрі, Малкольма й Елейн (о Господи, у батьків Марка Дарсі!) вельми істотні суми грошей, багато тисяч фунтів, як перші внески за таймшер[137] на апартаменти.

— І ти нічого не знав?

— Ні. Очевидячки, їм таки було трохи соромно, що мають справу зі слизьким напарфумленим макаронником, який наставив роги одному з їхніх найстарших друзів, бо в розмовах зі мною воліли про те все не згадувати.

— І що відбулося потім?

— Ті апартаменти ніколи навіть не існували. Від наших із мамою заощаджень і пенсійних накопичень не залишилось ані пенса. Я також дуже нерозумно переписав дім на її ім'я, і вона його перезаставила. Ми геть-чисто занапащені банкрути й безхатченки, Бріджит, а твою маму тепер затаврують як звичайну лиходійку.

Після цих одкровень він розридався. До телефону підійшла Уна й пообіцяла зробити татові «Овалтину» з молоком. Я відповіла, що приїду за дві години, але вона порадила не сідати за кермо, поки не оговтаюся від потрясіння: зараз однаково нічим не зарадиш, тож можна почекати до ранку.

Поклавши слухавку, я сперлася на стіну, безсило лаючи себе за те, що залишила у вітальні цигарки. Однак тієї миті з'явилася Джуд із келихом «Ґран Марньє».

— Що скоїлося? — спитала вона.

Я переповіла їй цілу історію, паралельно вливши в горлянку всю порцію лікеру. Не зронивши й слова, Джуд прожогом вийшла і привела Марка Дарсі.

— Це моя провина, — видихнув він, запустивши пальці у волосся. — Я повинен був ясніше виразитися на тій вечірці «Розпусниці і вікарії». Здогадувався, що з Джуліу не все чисто.

— Ти про що?

— Я чув, як він розмовляв по мобільному біля живоплоту. Джуліу й не помітив, що його підслуховують. Якби знаття, що й моїх батьків у це вплутано, я б… — Марк похитав головою. — Тепер таки пригадую: мама щось говорила, але мене страшно розсердило вже саме звучання слова «тайм-шер», тож, боюся, я на неї гаркнув і змусив замовкнути. Де зараз твоя мама?

— Навіть не уявляю. Може, у Португалії. Може, в Ріо-де-Жанейро. А може, в перукарні.

Він почав снувати по кімнаті вздовж і впоперек, засипаючи мене питаннями, як найкращий адвокат.

— Яких заходів ужито, щоб її розшукати? Про які суми йдеться? У який спосіб ця справа вийшла на світло денне? Що робить поліція? Хто знає про те, що відбулося? Де зараз твій батько? Ти б хотіла до нього поїхати? Дозволиш мені тебе відвезти?

Треба визнати, це було сексуально до чортиків!

Джуд принесла кави. Марк вирішив, що найліпше викликати водія й разом зі мною поїхати у Ґрафтон-Андервуд, і тут, лиш на мить, мене заполонило абсолютно нове відчуття — вдячності моїй мамі.

Коли ми дісталися до Уни й Джеффрі, там панувала дуже драматична атмосфера: навколо безладно сновигали Ендер-бі й Алконбері, всі ридали, а Марк Дарсі ходив туди-сюди, приклавши до вуха телефонну слухавку. Мені стало соромно, бо якась частинка мене, — незважаючи на відразливу ситуацію, — уповні насолоджувалась тим, що відбувалося: порушено звичний плин життя, все зовсім не так, як зазвичай, можна вихиляти цілі келихи хересу й один за одним ковтати бутерброди з лососевим паштетом — як на Різдво. Точнісінько те саме я відчувала тоді, коли в моєї бабусі трапився напад шизофренії, і вона, роздягнувшись догола, утекла в сад Пенні Газбендз-Бозворт, тож її мусила ловити поліція.

Середа, 22 листопада

55,3 кг (ур-ра!),

алкоголь: 3 одиниці,

цигарки: 27 (цілком зрозуміло, якщо мама — звичайна правопорушниця),

калорії: 5671 (от лихо, виглядає, знову з'явився апетит),

миттєві лотереї: 7 білетів (акт альтруїзму: хочу спробувати відіграти гроші для потерпілих, хоча, якщо добре подумати, усього я б їм, певно, не віддала),

загальний виграш: 10 фунтів,

загальний прибуток: 3 фунти (треба з чогось почати).

10:00. Знову в себе, зовсім виснажена після безсонної ночі. До повного щастя, треба воліктися на роботу й діставати прочухана за спізнення. Коли я від'їздила, тато ніби трохи підбадьорився. Моменти скаженої радості від того, що Джу-ліу виявився пройдисвітом, а отже, мама може повернутися і вдруге почати щасливе життя у шлюбі, чергувалися в нього зі станом глибокої депресії через те, що це «нове життя» складатиметься переважно з поїздок до в'язниці на громадському транспорті. Марк Дарсі повернувся до Лондона ще перед світанком. Я залишила йому на автовідповідачі повідомлення із вдячністю за допомогу й усе решта, але він досі не передзвонив. Що ж, не можу йому дорікати. Поза всякими сумнівами, Наташа й такі, як вона, не частували б його синім супом і не виявились би доньками кримінальних злочинниць.

Уна та Джеффрі сказали, щоб я не хвилювалася через тата, бо Браян і Мейвіс деякий час поживуть у них і допоможуть про нього подбати. Ні сіло ні впало поставила собі питання: чому завжди говорять «Уна й Джеффрі», а не «Джеффрі й Уна», одначе

«Малкольм та Елейн», «Браян і Мейвіс». І, знову ж таки, «Найджел і Одрі Коулз». Ніколи ніхто не вимовить «Джеффрі й Уна», і так само неможливо сказати «Елейн і Малкольм». Чому? Ловлю себе на тому, що мимохіть почала думати, де опиниться моє власне ім'я, коли Шерон або Джуд у найближчі роки діставатимуть своїх доньок словами: «Ти ж пам'ятаєш Бріджит і *Марка,* люба, вони живуть у великому будинку в Голланд-парку і здебільшого проводять відпустки на Карибах». Ось воно. Конче «Бріджит і Марк». «Бріджит і Марк Дарсі». «Подружжя Дар-сі». Не «Марк і Бріджит Дарсі». Боронь Боже. У жодному разі.

Зненацька через роздуми про Марка Дарсі в такому ракурсі мене охопило сум'яття. Наче він капітан фон Трапп зі «Звуків музики», а я Марія, і слід утекти від нього й побачитися з матір'ю-настоятелькою, яка заспіває мені «Підкори кожну гору»[138].

П’ятниця, 24 листопада

56,7 кг,

алкоголь: 4 одиниці (але пила в присутності поліцейських, отже, явно все окей),

цигарки: 0, калорії: 1760,

дзвінки на номер «1471», аби перевірити, чи телефонував Марк Дарсі: 11.

22:30. Справи дедалі погіршуються. Я думала, що єдиним просвітком у мороку маминих злочинних дій могло би стати моє зближення з Марком Дарсі, проте відтоді, як він поїхав од Алконбері, від нього анітелень. Щойно мене приходили допитувати поліцейські. Мимоволі почала поводитися, як люди, яких запрошують на телебачення й беруть у них інтерв’ю через те, що в їхньому саду впав літак, тобто говорити офіційними фразами з новинних програм, драм про судові процеси і т. д. Спіймала себе на тому, що, описуючи маму, вживаю вирази «європеоїдної зовнішності» та «середньої тілобудови».

Поліцейські були неймовірно милі й намагалися мене розрадити. Затрималися допізна, а один із детективів пообіцяв заскочити до мене, коли буде в нашому районі, і дати мені знати, як просувається розслідування. Справді був дуже привітним.

Субота, 25 листопада

57,2 кг,

алкоголь: 6 одиниць (херес, фу),

цигарки: 3 (курилау кватирку в Алконбері),

калорії: 4567 (тільки печиво, перемазане кремом кастард, і канапки з лососевим паштетом),

дзвінки на номер «1471», щоб довідатися, чи телефонував Марк Дарсі: 9 (добре).

Слава Богу. Татові подзвонила мама. Начебто запевнила, що не варто переживати: вона в безпеці й усе буде добре, — і притьмом кинула слухавку. Поліцейські, які прослуховува-ли телефонну лінію в будинку Уни й Джеффрі (як у «Тельмі і Луїзі»), сказали, що дзвінок точно був із Португалії, але звідки саме, визначити не вдалося. Так хотілося б, аби зателефонував Марк Дарсі. Найімовірніше, його відштовхнули кулінарні катастрофи та кримінальний елемент у сім'ї, однак із ввічливості не показав цього відразу. Ігри в дитячому басейні дещо втрачають вагу порівняно з тим фактом, що нехороша матуся пустунки Бріджит поцупила заощадження його батьків. Пополудні їду відвідати тата, ніби жалюгідна стара дівка, яку зневажають усі чоловіки, а не з уже звичною помпою: поруч зі знаним адвокатом в авто з водієм.

13:00. Ура! Ура! Саме збиралася виходити, як почувся телефонний дзвінок, але, окрім віддалених гудків на другому кінці, нічого не було чути. Телефон задзвонив удруге. То був Марк, телефонував із Португалії. Який він геніальний і щиросердний! У перервах між виконанням обов'язків крутого адвоката цілий тиждень спілкувався з поліцією й учора вилетів до Албуфейри. Тамтешні поліцейські знайшли маму, і, з погляду

Марка, їй нічого не загрожує, тому що вона, очевидно, не мала поняття, яку халепу заварив Джуліу. Вдалося також відстежити й повернути частину грошей, проте Джуліу поки що в розшуку. Мама повертається до Англії сьогодні ввечері, та їй доведеться негайно йти у відділок на допит. Марк сказав надто не перейматися: усе має відбутися нормально, але якби потрібно було внести заклад, то він уже зробив необхідні приготування. А далі нас роз'єднали, перш ніж я встигла йому подякувати. Руки сверблять схопити слухавку й набрати Тома, аби повідомити чудові новини, одначе пам'ятаю, що про маму ніхто нічого не повинен знати, і, поза тим, коли я востаннє говорила з Томом про Марка Дарсі, здається, обізвала того недорікуватим матусиним синочком.

Неділя, 26 листопада

57,6 кг,
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: % (навряд чи буде більше),
калорії: Бог його знає;
час, упродовж якого хотіла вбити маму: 3 год. 8 хв. (за найобережнішими підрахунками).

Жахливий день. Спершу сподівалася маминого повернення вчора ввечері, потім сьогодні вранці, відтак нині пополудні й усі три рази вже ледь не їхала в аеропорт «Ґатвік», і ось виявляється, що вона прилітає сьогодні ввечері в «Лутон», у супроводі поліції. Ми з татом приготувалися зустріти й утішити зовсім іншу людину — не ту, яка геть нещодавно по-штуркувала нами та вичитувала нам за найменшої нагоди; наївно припускали, мовби маму оговтали випробування, що їх їй довелося зазнати.

— Гей, *барани,* ану відчепіться від мене! — розітнувся якийсь голос у залі прибуття. — Ми вже на британській землі, де мене може хтось упізнати, і я не бажаю, аби всі спостерігали за тим, як мене *тягне* за собою поліцейський! О-ох, знаєте що? Здається, в літаку під сидінням я забула свій пляжний капелюшок.

Двоє поліцейських закотили очі і втомлено попленталися за мамою, яка кинулась назад у зал видачі багажу. Вона була в чорно-білому картатому пальті у стилі шістдесятих (мабуть, спеціально підбирала до поліцейської форми), з хусткою на голові й у темних окулярах. За сорок п’ять хвилин трійця повернулася. Один із поліцейських ніс капелюх від сонця.

Коли вони спробували посадити її в поліційну машину, мало не розгорівся бій навкулачки. Тато зі сльозами на очах сидів за кермом своєї «Сьєрри», а я намагалася втовкмачити мамі, що конче поїхати у відділок і довідатися, чи буде їй висунуто якісь обвинувачення. Проте вона не звертала уваги:

— Не мели дурниць, люба. Ану ходи сюди. Що це за бруд у тебе на обличчі? Хіба ти не маєш хустинки?

— Мамо, — запротестувала я, коли вона вийняла з кишені носовичок і плюнула на нього, — тобі загрожує звинувачення у кримінальному злочині, — я спробувала вивернутися, але вона почала витирати мені лице. — Дослухайся до мене, поїдь спокійно з поліцейськими у відділок.

— Подивимось, люба. Може, завтра, як розберу кошик з овочами. Там у мене залишався кілограм картоплі «Король Едвардс», і б'юся об заклад, що вона вже покільчилася. Очевидно, за весь той час, поки мене не було, ніхто навіть не торкнувся вазонків. Готова посперечатися на що завгодно: Уна й не подумала вимкнути опалення.

Аж коли до нас підійшов тато й різко зауважив, що будинок незабаром заберуть за борги — вкупі з овочевим кошиком, — мама закрила рот, образилась і дозволила всадовити себе біля поліцейського на заднє сидіння машини.

Понеділок, 27 листопада

57,6 кг,
алкоголь: 0 одиниць,
цигарки: 50 (та-а-ак! та-а-ак!),
дзвінки на номер «1471», щоб довідатися, чи телефонував Марк Дарсі: 12,
сон: 0 год.

9:00. Закурила останню цигарку перед виходом на роботу. Я в цілковитій прострації. Минулого вечора ми з татом прочекали дві години на лавочці у поліційному відділку. Нарешті до нас долинув голос із глибини коридору:

— Ви маєте цілковиту рацію, це я! «Несподівано самотня» щоранку! Звісно, можна. Маєте ручку? Ось тут? Кому адресувати? Ой, який ви бешкетник. Не уявляєте, як давно я хотіла приміряти…

— Ой, а ось і ти, татку, — промовила мама, вигулькнувши із-за повороту в поліцейському шоломі на голові. — Машина на вулиці? У-уф, просто вмираю, так кортить опинитися вдома й поставити чайник. Уна не забула увімкнути таймер?

На зім’ятому татовому обличчі застиг налякано-остовпі-лий і збентежений вираз. Я відчувала те саме.

— Тебе відпустили назовсім? — спитала я.

— Не будь дурненька, люба. Відпустили! Звідки я знаю? — відповіла вона, звертаючи погляд у бік старшого детектива і проштовхуючи мене поперед себе у двері. Помітивши, як

детектив спалахнув і заметушився довкола неї, я подумала, що анітрохи не здивувалася б, якби виявилося, начебто вона домоглася звільнення, надавши в кімнаті для допитів послуги сексуального характеру.

— Ну, розповідай, — взялася я розпитувати, коли тато нарешті заштовхав у багажник «Сьєрри» усі її валізи, капелюшки, солом'яного віслюка («Хіба ж він не суперовий?») і кастаньєти та завів двигун.

Я твердо вирішила: не дозволю їй нахабно зам'яти всю цю історію й, наче нічого не трапилося, знову почати зверхньо до нас ставитися.

— Усе з'ясувалося, люба, просто дурне непорозуміння. У цій машині що, хтось курив?

— Розповідай, мамо, — погрозливо прошепотіла я. — Що з усіма тими грішми й таймшерами на апартаменти? Де мої двісті фунтів?

— Оввa! Та просто виникли труднощі з отриманням дозволу на будівництво. Португальська влада, щоб ти знала, така корумпована. Хабарі, підкупи, геть як Війні Мандела. Тому Джуліу повернув усі завдатки. А відпочили ми справді чудово! Погода була вкрай мінливою, але…

— Де Джуліу? — підозріло спитала я.

— Ой, він зостався в Португалії, аби припильнувати весь той процес домовлянь про дозвіл.

— Що буде з моїм будинком? — не витримав тато. — І з заощадженнями?

— Не розумію, про що ти, татку. Із будинком жодних проблем.

Однак, на превеликий жаль для мами, коли ми дісталися до Ґейблз, виявилося, що всі замки замінено, тому знову довелося їхати до Уни й Джеффрі.

— У-уф, Уно, яка я вимотана — ти собі не уявляєш. Думаю, піду відразу приляжу, — заявила мама, кинувши погляд на похмурі обличчя, присохлі холодні закуски та зморщені шматочки буряка.

Татові хтось подзвонив.

— Це був Марк Дарсі, — оголосив він, повернувшись. Моє серце затріпотіло, і я спробувала напустити на себе байдужий вигляд. — Він в Албуфейрі. Певно, прокрутив якесь діло з… з тим хтивим макаронником… їм вдалося про щось домовитися, і частину грошей повернуто. Мабуть, Ґейблз удасться врятувати.

Усі здійняли радісний гамір, а Джеффрі завів «Бо він веселий добрий хлопчина».

Я чекала, що Уна кине якусь фразочку на мою адресу, але дарма. Ось так завжди. Варто лише, аби Марк Дарсі почав мені подобатися, як усі тут-таки припиняють мене за нього сватати.

— Тобі не забагато молока, Коліне? — спитала Уна, подаючи татові чай у рожевій чашці з квітковою облямівкою.

— Не знаю. Не розумію, як. Не знаю, що й гадати, — тривожно промовив тато.

— Послухай, нема чого переживати, — у голосі Уни чулися незворушний спокій і впевненість. Я раптом побачила в ній маму, якої, щиро кажучи, в мене ніколи й не було. — Я просто налила забагато молока. Зараз трішки наділлю та додам гарячої води.

Коли я нарешті вирвалася з цього бедламу, то якнайшвидше помчала до Лондона, одну за одною викурюючи цигарки — на знак бездумного бунту.

Грудень. О Господи

Понеділок, 4 грудня

58,1 кг (гм, треба схуднути перед різдвяним переїданням),
алкоголь: скромні 3 одиниці,
цигарки: чесні 7 шт.,
калорії: 3876 (мамо рідна),
дзвінки на номер «1471», щоб дізнатися, чи не телефонував Марк Дарсі: 6 (добре).

Тільки-но була в супермаркеті і раптом невідомо чому спіймала себе на думці про ялинки, посиденьки біля каміна, колядки, пиріжки зі сухофруктами й цукатами тощо. А далі зрозуміла причину. Із вентиляторів у стіні біля входу, які зазвичай наганяють у зал пахощі свіжоспеченого хліба, цього разу ширилися аромати різдвяної здоби. Ні, такий цинізм не вкладається в голову. Згадала мій улюблений вірш Венді Коуп:

Дитячі співи на Різдво і дзвонів передзвін,
Рум'янить личка нам зима і холодно носам.
До церкви йде святковий люд. Щасливий гул родин.
І це нестерпно аж до сліз, як ти лишився сам.[139]

Досі жодної звістки від Марка Дарсі.

Вівторок, 5 грудня

58,1 кг (все, відсьогодні точно сідаю на дієту),
алкоголь: 4 одиниці (настає святковий час),
цигарки: 10,
калорії: 3245 (уже краще),
дзвінки на номер «1471»: 6 (стійкий прогрес).

Повсякчасно збивають із пантелику рекламні каталоги від «Стокінґ Філли», що випадають зі всіх газет. Особливо мене приваблює блискуча металева підставка для окулярів у формі мушлі з гламурною підкладкою зі штучного хутра всередині: «Надто часто окуляри кладуть лежма на стіл, провокуючи неприємні випадки». Що правда, то правда. Ліхта-рик-брелок для ключів «Чорний кіт» (шикарного дизайну) має дійсно зручний вимикач, тож «спрямовує інтенсивний світловий пучок червоного кольору на замкову щілину будь-якого любителя котів». О, набори для вирощування бонсаїв! Ур-ра! «Займіться давнім мистецтвом бонсаю: пропонуємо вам паростки Перського рожевого шовкового дерева, висаджені в діжку». Гарно, дуже гарно.

Годі не сумувати через те, що ніжні шовкові пагони нашого з Марком Дарсі роману так брутально розтоптали Марко П’єр Вайт із моєю мамою. Але намагаюся ставитись до цього по-філософськи. Можливо, для мене Марк Дарсі — талановитий, розумний, не курець, не схильний до алкоголізму, та ще власник авто з особистим водієм, — надто ідеальний, доброчесний і випрасувано-прилизаний. Може, мені на роду написано зустрічатися з кимось шаленішим, приземленішим і якомога зіпсованішим через постійне гультяйство. Наприклад, із Марко

П’єром Вайтом або — візьмімо перше-ліпше ім’я — з Деніелом. Гм-м-м. Менше з тим. Треба рухатися далі, а не жаліти себе.

Дзенькнула до Шез, яка зауважила, що ніде не написано, ніби я повинна зв’язатися з Марко П’єром Вайтом, а тим паче з Деніелом. У наш час жінці потрібне лише одне — вона сама. Ура!

2:00. Чому Марк Дарсі мені не дзвонить? Таки з’їсть мене ельзаська вівчарка, як не крути. Чому я, Господи?[140]

П’ятниця, 8 грудня

59,4 кг (катастрофа),
алкоголь: 4 одиниці (добре),
цигарки: 12 (прекрасно),
куплені різдвяні подарунки: 0,
надіслані листівки: 0,
дзвінки на номер «1471»: 7.

16:00. Гр-р. До мене зателефонувала Джуд і наприкінці розмови, перед самісіньким «па-па», кинула:

— Побачимося в неділю у Ребекки.

— У Ребекки? В неділю? У якої Ребекки? Що таке?

— Ой, хіба вона не… Запросила кількох… Здається, влаштовує невеличку вечерю, типу передріздвяної гостини.

— Хай там як, у неділю я зайнята, — довелося збрехати. Зрештою, це шанс залізти й повитирати пилюку в усіх закамарках. Я вважала, що ми з Джуд однаково товаришуємо з Ребеккою, чому ж вона Джуд запросила, а мене ні?

21:00. Вискочила в «192» на життєдайну плящинку вина з Шерон, а та запитала:

— Що ти одягнеш на вечірку до Ребекки?

На вечірку? Отже, це *вечірка-прийом?*

Північ. Ну й добре. Не варто засмучуватися. Такі речі нині вже не істотні. Люди мають право скликати на *свої* забави лише тих, кого хочуть, — без дріб’язкових образ із боку не-запрошених.

5:30. Чому Ребекка не покликала мене на вечірку? Чому? Ну чому? Скільки ще відбувається прийнять, на які запрошують усіх, окрім мене? Закладаюся, що й зараз кожен на якійсь гулянці — сміється й потягує дороге шампанське. А я нікому не

потрібна. Святковий грудень стелиться переді мною як пустеля, без найменших пагінчиків-посиденьок, не беручи до уваги збігу аж трьох вечірок нараз двадцятого грудня, коли цілий вечір займатимусь монтажем.

Субота,9 грудня

Різдвяні вечірки, яких із нетерпінням чекаю: 0.

7:45. Мене розбудила мама.

— Привіт, серденько. Дзвоню на секунду, бо Уна й Джеффрі питали, що ти волієш у подарунок на Різдво, а я й подумала: може, сауну для обличчя?

Яким способом моя мама, так зганьбившись і заледве уникнувши кількарічного ув'язнення, зуміла заввиграшки перетворитися на себе колишню, відверто кокетувати з поліцейськими й мучити мене?

— До речі, ти будеш на… — моє серце забилося частіше, бо вирішила, що вона скаже «новорічній індичці» і мимохіть згадає у зв'язку з цим Марка Дарсі, але вона весело продовжила: — .бенкеті на «Вібрант-ТВ» у вівторок?

Я затремтіла від приниження. Та, заради Бога, я ж *працюю* на «Вібрант-ТВ»!

— Мене не запросили, — пробубоніла я.

Немає нічого гіршого, ніж зізнаватися власній матері, що тебе не люблять у колективі.

— Люба, такого не може бути. Туди *всі* йдуть!

— А я ні.

— Ну, може, ти ще поки замало там працюєш. У всякому разі.

— Мам, постривай, — перебила я її, — ти ж там узагалі не працюєш!

— Ну, зі мною зовсім інша справа, люба. Добре, мушу заокруглюватися. Бува-а-ай!

9:00. На горизонті мигцем промайнула забаво-оаза: поштою надійшло якесь запрошення. Виявилося, що то забаво-міраж: реклама розпродажу елітної оптики.

11:30. У відчаї зателефонувала Томові: довідатися, чи не хоче він увечері зі мною зустрітися.

— Пробач, не можу, — весело цвірінькнув він, — веду Жерома на вечірку Альянсу продюсерів кіно і телебачення у клуб «Ґраучо»[141].

Господи, ненавиджу, коли Том такий задоволений, упевнений у собі і прекрасно ладнає з Жеромом, віддаю перевагу нещасному, роздертому комплексами невротикові. Як сам він частенько говорить, «нема нічого приємнішого, ніж чужі неприємності».

— Завтра побачимося в будь-якому разі, — жваво за-пахкотів він. — У Ребекки.

Том бачив Ребекку всього-на-всього двічі в житті, та й то обидва рази в мене вдома, а я знайома з нею дев'ять років. Вирішила прогулятися по магазинах і перестати зациклюватися.

14:00. У «Ґрегем енд Ґрін» зіткнулася з Ребеккою, яка саме купувала шалик за сто шістдесят дев'ять фунтів. (Що робиться з тими шаликами? То вони милі цяцьки по дев'ять фунтів дев'яносто дев'ять пенсів, що претендують на сяке-таке місце в різдвяній панчосі, а то, не встигнеш і оком змигнути, обертаються на брендові оксамитні аксесуари й за ціною не поступаються телевізорові. Певно, наступного року те саме відбудеться зі шкарпетками чи трусами, і почуватимемось обділеними, не натягнувши трусиків «Інґліш ексентрікс» із фактурного чорного оксамиту за сто сорок п'ять фунтів).

— Привіт! — гарячково вигукнула я, повіривши, що моєму страшному сну про вечірку нарешті кінець і вона також вимовить оте: «Побачимося в неділю».

— О, привіт, — холодно привіталась Ребекка, не дивлячись мені в очі. — Біжу далі. Я в цейтноті.

Коли вона пішла, у магазині залунала «Різдвяна пісня»[142], і я, ковтаючи сльози, взялася пильно розглядати друшляк за сто вісімдесят п’ять фунтів від Філіппа Старка. Ненавиджу Різдво. Усе в ньому наче створене задля сімей, любові, тепла, ніжності й подарунків, і, якщо не маєш ні хлопця, ані грошей, у твоєї мами роман із португальським злочинцем, якого розшукує поліція, а друзі більше не хочуть бути тобі друзями, виникає бажання емігрувати в мусульманську країну з фундаменталістським режимом: принаймні там до всіх жінок ставляться як до суспільних покидьків. Взагалі-то маю це все десь. Посиджу спокійно усі вихідні за книжкою, послухаю класичну музику. Може, нарешті дочитаю «Голодну дорогу».

20:30. «Побачення наосліп» було сьогодні дуже правдивим. Відкоркую-но ще одну пляшку вина.

Понеділок,11 грудня

Прийшовши з роботи, застала на автовідповідачі непривітне повідомлення:

«Бріджит, це Ребекка. Я розумію, що ти тепер працюєш на телебаченні. Звісно, тебе щовечора запрошують на куди гламурніші гульки, проте, мені здається, ти могла би виявити ввічливість і бодай відповісти на запрошення подруги, нехай і завелика пані, аби удостоювати її скромну вечірку своєю присутністю».

Я мерщій кинулася дзвонити Ребецці, але ніхто не підійшов до телефону, а автовідповідач не увімкнувся. Вирішила сходити до неї додому й залишити записку. Виходячи, зіштовхнулася на сходах із Деном, австралійцем знизу, з яким я обіймалася-цілувалася у квітні.

— Пфивіт, Бфідфіт, ф нафтупаюфим тебе, — лукаво промовив він, стоячи майже впритул до мене. — Ти пофту фвою нафла?

Я тупо витріщилася на нього.

— Зафофуфаф тобі під двері, фоб ти не вихофила фано в піжамі й не мерзла.

Я метнулася назад у квартиру, відкинула килимок, а там — о різдвяне диво! — лежали листівки, листи, запрошення, і всі вони були адресовані мені. Мені. Мені. Мені.

Четвер,14 грудня

58,5 кг,

алкоголь: 2 одиниці (кепсько, бо вчора нічого не пила — завтра треба як компенсацію випити більше, щоб уникнути серцевого нападу),

цигарки: 14 (погано? чи, може, добре?мабуть, так: помірковане споживання нікотину радше корисне, головне — не диміти як паровоз),

калорії: 1500 (блискуче),

лотерейні білети: 4 (погано, але було б добре, якби Річард Бренсон[143] виграв, зробивши ставку в неприбутковій лотереї), надіслані листівки: 0, куплені подарунки: 0, дзвінки на номер «1471»: 5 (чудово).

Вечірки, застілля, бенкети! Ще й подзвонив мій колега Мет: питає, чи йду у вівторок на корпоративний різдвяний ланч. Він *не міг* мене вподобати: я ж настільки старша, що роль його тіточної бабці була б якраз. Але в такому разі для чого зателефонував мені увечері додому? І чому спитав, що на мені? Ой, тільки не треба зайвий раз марно радіти й дозволяти вирові свят і дзвінкові від якогось юнака ударити мені в голову. Не варто забувати прислів'я «Опікся на молоці — на воду дме» — це я щодо службових романів. І ще слід пам'ятати, чим закінчилася остання спроба зблизитися зі шмаркачем: страшенно принизливим Ґевовим «О-ох, ти вся така пухкесенька». Гм-м. Сексуально збудливий різдвяний ланч, а опісля — химерна денна дискотека (так наш редактор уявляє собі забаву) спричиняють серйозні труднощі у виборі належного одягу. Гадаю, найліпше подзвонити Джуд.

Вівторок,19 грудня

60,3 кг (але маю ще майже тиждень, аби скинути до Різдва приблизно три кіло),

алкоголь: 9 одиниць (зле),

цигарки: 30,

калорії: 4240,

лотерейні білети: 1 (прекрасно), надіслані листівки: 0,

отримані листівки: 11, але з них 2 від хлопця, який розносить газети, 1 від сміттяра, 1 з майстерні «Пежо» і 1 із готелю, у якому я заночувала, поїхавши у відрядження чотири роки тому. Чи то ніхто мене не любить, чи, можливо, просто цього року всі надсилають поштівки пізніше.

9:00. Господи, як же мені погано: жахливе похмілля, нудить, голова тріщить, а сьогодні дискотечний ланч на роботі. Усе, більше не можу. Трісну під вагою незроблених різдвяних справ, які нагадують повторення перед випускними екзаменами. Не надіслала листівок і не купила подарунків, якщо не брати до уваги вчорашніх метушливих покупок невідомо чого в перерві на ланч, після того як усвідомила, що зустріч із подругами в Маґди й Джеремі — остання перед Різдвом.

Завжди боюся обмінюватися з друзями подарунками: тут не те що з родичами, ніколи заздалегідь не відомо, хто буде щось дарувати, а хто ні та чи варто обмежитися просто маленьким сувеніром на знак теплих почуттів, чи краще купити щось серйозне. Виходять коти в мішках. Два роки тому я подарувала Маґді гарні сережки від Дінні Голл, і вона опинилася в незручній ситуації, бо нічого для мене не приготувала. Відповідно, наступного року я не подарувала їй нічого, а вона вручила мені дорогий флакон «Коко Шанель». Цього разу я купила для неї

велику пляшку шафранової олії з шампанським і дурнувату дротяну мильницю, а вона украй збентежено почала бурмотіти відверту неправду, мовляв, ще не бралася до різдвяних закупів. Шерон минулого року подарувала мені піну для ванни в пляшечці у формі Санта-Клауса, тому я вчора скромно простягнула їй гель для душу з екстрактом морських водоростей та коралів, придбаний у «Боді шоп», натомість вона вручила мені нову сумку. Поза тим, як універсальний подарунок про всяк випадок, я прихопила пляшку шикарної оливкової олії — і вона, випавши з мого пальта, розбилася на Маґдиному килимі з магазину «Конран».

Ух! Хотіла б, аби Різдвяні свята просто *були,* без жодних дарунків. Ідіотизм: усі зі шкури лізуть і марнують гроші на всілякі непотрібні дрібнички, що стали вже не знаками теплих почуттів, а підкріпленими екзистенційним ляком «подарунками для галочки». (Гм-м. Не буду, однак, приховувати, що отримати сумку було страх як приємно). Який сенс цілій країні півтора місяця з огидним настроєм гасати по крамницях, готуючись до абсолютно безглуздого іспиту на знання смаків інших? Зрештою всі його успішно провалюють, і кожного присипає величезна купа небажаних предметів. От якби повністю скасувати подарунки й листівки і зробити Різдво просто веселим поганським святом, яке розсіює тривалий зимовий морок, воно було б хороше. Але якщо уряд, Церква, батьки, традиція тощо наполягають на тому, щоб усе зіпсувати «Різдвяноподарунковим податком», чому б тоді не постановити, що кожен повинен піти і власноруч витратити на себе п’ятсот фунтів, після чого роздати придбані товари своїм родичам та друзям. Ті красиво їх загорнуть, вручать в урочистій атмосфері — і жодних мук неспроможності вгадати чужі потреби.

9:45. Говорила по телефону з мамою.

— Люба, дзвоню сказати: цього року вирішила нікому нічого не дарувати. Ви з Джеймі вже давно знаєте, що Сан-та-Клаус не існує, а ми всі дуже завантажені справами. Просто потішимося товариством одне одного.

Як це так, адже ми щороку отримуємо від Санти подарунки у шкарпетках, причеплених до ліжок нам у ногах! Усе навколо раптом стало похмурим і сірим. Різдво не буде подібне саме на себе.

О Боже, час іти на роботу. Проте на диско-ланчі не питиму ніякого алкоголю, з Метом поводитимусь мило, але як колега, побуду до пів на четверту й піду додому підписувати листівки.

2:00. *Звичайно,* я окей — усі напиваються на різдвяних корпоративах. Це весело. Шурую спати — простоводязі.

Середа, 20 грудня

5:30. О Господи! *Боже мій!* Де я?

Четвер, 21 грудня

58,5 кг (кумедно, звісно, але зовсім не здивуюся, якщо впродовж Різдвяних свят схудну. Я так переїлася. Після різдвяної вечері цілком можна відмовитися від їжі через надмірну ситість. Це, власне, чи не єдиний час у році, коли під силу взагалі не їсти).

Уже десять днів живу у стані безперервного похмілля й підтримую життєві сили чим доведеться, не їм нічого гарячого й загалом не пам'ятаю, що таке нормальний прийом їжі.

Різдво як війна. Похід на Оксфорд-стрит[144] нависає наді мною, як вилазка з траншей і атака ворожих позицій під градом кулеметів. Так наче мене знайде Червоний Хрест або потраплю до німців. А-а-а. Десята ранку. Подарунків так і не купила. Листівок не надіслала. Треба йти на роботу. Все, більше ніколи, ніколи в житті не вип'ю й крапельки. А-а-а: польовий телефон.

Гр-р. То була мама. Але з таким самим успіхом її можна було б прийняти за Ґеббельса[145], який намагається поквапити мене вторгнутися в Польщу.

— Люба, дзвоню лише спитати, о котрій ти приїдеш у п'ятницю.

Мама з приголомшливою бравадою постановила влаштувати сентиментальне сімейне Різдво, протягом якого вони з татом удаватимуть, що минулого року з усіма його подіями ніби й не було, і це «заради дітей» (тобто заради мене й Джеймі, якому тридцять сім років).

— Мам, *по-моєму,* ми це вже обговорювали, я не приїду до вас у п'ятницю, приїду на Святвечір. Пригадай, скільки разів ми на цю тему балакали. Вперше… ще в серпні…

— О, не будь *дурненька,* серденько. Ти ж не можеш просидіти всі вихідні у своїй квартирі сама-самісінька, коли за вікном

Різдво! Що ти там їстимеш?

Р-р-р. Як я це ненавиджу. Таке враження, що, не одружившись, ти не маєш ні дому, ні друзів, ні обов'язків, і лише бридкий егоїзм заважає на перший поклик передати себе в розпорядження решти людей на весь святковий період і радіти життю, спати, скоцюрбившись, у спальнику на підлозі в дитячій кімнаті, від ранку до ночі чистячи брюссельську капусту на п'ятдесятьох людей і «ввічливо розмовляючи» зі збоченцями, у діалозі з якими встромляєш перед іменем слово «дядько», поки вони нахабно розглядають твої груди.

Натомість моєму братові вільно приїжджати і від'їжджати, коли завгодно, причім усі його поважають і благословляють, бо, бачте, йому стає душевних сил витримати спільне проживання з тайцзисткою-вегетаріанкою. Відверто кажучи, я радше власноруч підпалила би свою квартиру, аніж мешкала б у ній разом із Беккою.

Не можу в таке повірити, але вже не видно, аби моя мама була вдячна Маркові Дарсі за все, що він для неї зробив. Навпаки, позаяк Марк став учасником «того, про що заборонено згадувати», або персонажем «Великого ошуканства з таймшерами», вона поводиться так, ніби його ніколи й не існувало. Не можу позбутися думки, що йому, мабуть, довелося приплатити з власної кишені, аби всі отримали назад свої гроші. Він прекрасна чуйна людина. Надто хороший для мене, це ясно, як Божий день.

О Боже. Треба хоч постелити ліжко. Спати на незручному матраці з ґудзиками просто жахливо. Але де ж постіль? Було б добре придумати щось їстівне.

П’ятниця, 22 грудня

Зараз, коли на порозі Різдво, несподівано відчула сентименти до Деніела. Аж не віриться, що не одержала від нього листівки (хоч, як подумати, я й сама ще не надіслала нікому поштівки). Як дивно: цілий рік ми були такі близькі, а тепер зовсім не спілкуємося. Дуже сумно. А може, Деніел, геть неочікувано, — ортодоксальний іудей. Або, може, завтра подзвонить Марк Дарсі й побажає мені веселих свят.

Субота, 23 грудня

59 кг,
алкоголь: 12 одиниць,
цигарки: 38,
калорії: 2976,
друзі й кохані, які згадали про моє існування в цей святковий час: 0.

18:00. Яка я рада, що вирішила святкувати, як «домашня самотня амазонка» а ля принцеса Діана.

18:05. Цікаво, а де всі? Мабуть, зі своїми другими половинками або поїхали до родини. Менше з тим, нарешті з'явилася нагода щось зробити… чи в них свої сім'ї. Діти. Пухкенькі рожевощокі дітки в піжамках із захватом дивляться на ялинку. Або, припускаю, усі вони зараз на грандіозній забаві, не взяли тільки мене. Ну його. Занять по самі вуха.

18:45. Отже, до «Побачення наосліп» лише година.

18:45. *О Боже, я така самотня.* Про мене не згадує навіть Джуд. Видзвонювала мені цілий тиждень: психувала, що подарувати Поганцеві Річарду. Подарунок не може бути надто дорогим: щоб не вийшло, ніби вона натякає на серйозні стосунки чи хоче принизити його чоловічу гідність (як на мене, не завадило б); не варто також зупиняти вибір на якомусь елементові одягу: дуже великий ризик не догодити, і, крім цього, такий дарунок може нагадати Поганцеві Річарду про його попередню дівчину Поганку Джиллі (до якої він не збирається повертатися, але вдає, ніби любить її, щоб не конче було любити Джуд, — ото сволота). Останнім варіантом було віскі, але в поєднанні ще з якимось невеличким подарунком, аби не вийшло якось безлико й Джуд не здавалася скнарою. Можна

було б додати мандаринок і шоколадних монет. Зрештою, остаточне рішення залежатиме від того, чи Джуд вирішить, що «різдвяна шкарпетка» — це солоденько аж до нудоти чи навпаки — класний інтелектуальний по-стмодерністський викрутас.

19:00. Надзвичайна ситуація: у сльозах зателефонувала Джуд. Незабаром буде в мене. Поганець Річард повернувся до Поганки Джиллі. Джуд у всьому звинувачує подарунок. Слава Богу, що я залишилися вдома. Я справжній посланець немовляти Ісуса на землі, покликаний допомагати тим, кого в різдвяний час переслідують послідовники Ірода, як-от Поганець Річард. Джуд прийде о пів на восьму.

19:15. Зараза. Пропустила початок «Побачення наосліп», бо подзвонив Том, що хоче до мене зайти. Жером, який раніше з ним возз'єднався, знову його відфутболив і повернувся до свого колишнього хлопця, хориста в мюзиклі «Коти»[146].

19:17. Невдовзі прийде Саймон. Його дівчина повернулася до чоловіка. Вдячна Богові за те, що засіла вдома й можу відчинити свої двері для покинутих друзів, мовби Чирвова Королева або благодійна їдальня. Так, така я вже людина: люблю дарувати іншим душевне тепло.

20:00. Ура! Різдвяне диво. Щойно подзвонив Деніел і прошамкотів: «Джонш, я люблю тебе, Джонш. Я зробив штрашну помилку. Шюкі плашмашова дурепа. Груди завшди дивляться на північ. Я кохаю тебе, Джонш. Зайду перевірити, як маєтьшя твоя шпідниця». Деніел. Приголомшливий, відчайдушний, сексуальний, чарівний і кумедний Деніел.

Північ. Гр-р. Ніхто з них не приперся. Поганець Річард передумав і повернувся до Джуд, як і Жером до Тома та Саймоно-ва подруга до Саймона. Просто надто емоційний Дух минулого Різдва[147] спонукає всіх розвернути носи в бік колишніх коханих. А Деніел! Він подзвонив о десятій:

— Слухай, Брідж. Знаєш, суботнього вечора я завжди дивлюся футбольний матч. Можна, зайду завтра перед футболом?

Звабливий? Несамовитий? Кумедний? Ух.

1:00. Сама-саміська. Цілий рік — одна велика невдача.

5:00. Треба на це забити. Може, саме Різдво буде не таке жахливе. Може, вранці мама з татом, випромінюючи радість, вийдуть зі спальні, сп'янілі від сексу, і, збентежено тримаючись за руки, скажуть: «Діти, ми маємо для вас важливе повідомлення», — і я стану дружкою нареченої на церемонії поновлення шлюбних обітниць.

Неділя, 24 грудня

59 кг,
алкоголь: 1 жалюгідний келишок хересу,
цигарки: 2, але без тіні задоволення, тому що у вікно;
калорії: чи не 1 мільйон,
кількість теплих святкових думок: 0.

Північ. Геть заплуталася: не збагну, де дійсність, а де сон. У ногах мого ліжка — пошивка, яку мама вчепила перед сном, примовляючи: «Подивимось, чи прийде до нас Санта», — і зараз у ній повнісінько подарунків. Мама з татом, які готуються до розлучення, чомусь сплять в одному ліжку. І навпаки, мій брат і його подружка, які прожили разом чотири роки, ночують у різних кімнатах. Причини зовсім незрозумілі, тож можу лише припустити, начебто все це робиться, аби не засмучувати бабусю, яка: а) божевільна і б) ще не приїхала. Із реальністю мене тепер пов’язує лише той факт, що знову ганебно проводжу ніч після Святвечора самотня на односпальному ліжку в батьківському домі. Може, саме цієї миті тато намагається вилізти на маму. Фу, фу. Ні, ні. Чому мозок виплодив таку думку?

Понеділок, 25 грудня

59,4 кг (о Боже, я обернулася на Санта-Клауса, різдвяний пудинг або ще щось таке),

алкоголь: 2 одиниці (цілковита перемога),

цигарки: 3 (див. вище),

калорії: 2657 (переважно м'ясна підлива),

абсолютно ідіотські різдвяні подарунки: 12,

кількість різдвяних подарунків, що мають хоч якийсь сенс: 0,

філософські роздуми про значення непорочного зачаття: 0,

кількість років відтоді, як сама була незайманою: гм-м-м.

Заточуючись, почалапала донизу з надією, що від мого волосся не тхне цигарками. Застала там маму з Уною, які обмінювалися думками на політичні теми, поки робили ножами хрестики на основах качанчиків брюссельської капусти.

— Так, мені здається, той, як-там-його, *дуже* пристойний.

— Так, аякже, він зміг протягнути в парламенті цей свій, як-ти-там-казала, пункт закону, хоча ніхто не сподівався, що йому вдасться.

— О, ну, знаєш, довіряй, але перевіряй, бо нам уповні може трапитися хворий на голову, як той, як-ти-там-казала, який шахтарями керував. Ти знаєш? У мене завжди виникає проблема через вудженого лосося: відгикується мені, особливо якщо з'їм перед ним багато горіхів у шоколаді. О, привіт, серденько, — сказала мама, помітивши мене. — Ну, що ти одягнеш у цей різдвяний день?

— Оце, — знехотя муркнула я.

— Ох, не будь дурненька, Бріджит, ти не можеш ходити так вбрана у *день Христового Різдва.* Так, зайдеш у вітальню привітатися з тіткою Уною й дядьком Джеффрі, перш ніж

перевдягтися, добре? — проспівала вона своїм особливим життєрадісним млосним голосом, який звучить як «Хіба ж усе не суперово?», але означає «Роби, що кажу, або твоє обличчя познайомиться з “Меджімікс”[148]».

— О, Бріджит, ось і ти! Ну, як там у тебе на любовному фронті? — підколов Джеффрі, на свій манір міцно хапаючи мене в обійми, а тоді густо червоніючи й підтягуючи штани.

— Прекрасно.

— То в тебе й далі нема хлопця! Овва! Що ж нам із тобою робити, га?

— То шоколадні тістечка? — спитала бабуся, дивлячись прямо на мене.

— Випростайся люба, — шикнула мені мама.

Господи, прошу, допоможи мені. Я хочу додому. Хочу повернутися до свого життя. Тут я ніби не доросла жінка, а хлопчик-підліток, який усіх дратує.

— А *все-таки,* ти думаєш про те, як завести дітей, Бріджит? — запитала Уна.

— Ой, дивіться, пеніс, — промовила бабуся, взявши до рук величезну трубоподібну коробку «Смартіз»[149].

— Піду переберуся! — вигукнула я, єлейно усміхаючись мамі, відтак кинулася у спальню, розчахнула вікно й закурила «Сілк кат». Тут я помітила, що з вікна поверхом нижче стирчить голова Джеймі. Він теж курив. Через кілька хвилин відчинилося вікно ванної і з нього виткнулася уже вкладена каштанова шевелюра. Клацнула запальничка. От чорт, мама.

12:30. Обмін подарунками був кошмаром. Намагаючись приховати реакцію на черговий непотріб, завжди перегравю, тож через свій захоплений виск із кожним роком отримую дедалі більше страшних презентів. Скажімо, Бекка, — яка, поки я працювала у видавництві, вручала мені щораз гірші набори

щіток до одягу, ложок для взуття та прикрас для волосся у формі книжок, — цьогоріч подарувала магніт на холодильник у вигляді нумератора-хлопавки. Від Уни, що на її думку навіть у найдрібніших хатніх справах годі обійтися без спеціального ґаджета-витребеньки, я отримала кухонний набір коркотягів і відкривачок різних видів і розмірів. Тим часом мама, яка за допомогою дарунків щосили намагається зробити моє життя якомога подібнішим на її власне, потішила мене мультиваркою для однієї особи: «Перед тим, як іти на роботу, треба всього лишень підрум'янити м'ясо й додати трохи овочів». (Вона хоч уявляє собі, як іноді важко налити собі вранці склянку води так, аби при цьому не знудило?).

— Ой, це не пеню, це печиво, — промовила бабуся.

— Здається, цю підливу треба процідити, Пем, — заявила Уна, показуючись із кухні з каструлькою в руках.

О ні. Тільки не це. Прошу, тільки не це.

— Не думаю, люба, — просичала мама, смертоносно порскаючи слиною крізь стиснені зуби. — Ти не пробувала її помішати?

— Не вказуй мені, Пем, — погрозливо оскалившись, відповіла Уна.

Вони почали крутитися одна навколо одної, як бійці на рингу. Щороку з підливою та сама історія. На щастя, загальну увагу відвернула несподівана подія: зі страшним гуркотом і криком хтось увалився до кімнати крізь панорамне вікно. Це був Джуту. Усі завмерли як вкопані, а Уна скрикнула.

Джуліу був непоголений і стискав у руці пляшку хересу. Спотикаючись, він підійшов до тата і, витягнувшись по струнці, промовив:

— Ти спиш із моєю бабою.

— Ах, — сказав тато, — веселих свят, е-е… Не бажаєте келишок хересу. ах, у вас уже є. Прекрасненько. Може, різдвяний

пиріжок?

— Ти спиш, — грізно прохрипів Джуліу, — з моєю бабою.

— О, ось вона, південна кров, ха-ха-ха, — кокетливо засміялася мама, тим часом як усі решта з жахом спостерігали за цією сценою.

Досі мені доводилося бачити Джуліу аж надміру охайним і прилизаним, ще й із барсеткою в руці. Тепер він був п'яний, буйний і зачуханий — відверто кажучи, саме мій тип чоловіка. Не дивно, що мама видавалася радше збудженою, аніж збентеженою.

— Джуліу, от негідник, — протуркотіла вона.

О Боже. Та вона його все ще любить.

— Ти спиш, — заскреготів Джуліу, — з ним.

Він сплюнув на китайський килим і кинувся сходами догори. Мама побігла за ним, прощебетавши через плече:

— Може б, ти, татку, порізав м'ясо й посадив усіх за стіл?

Ніхто не рушив з місця.

— Так, увага! — голос тата був напруженим, серйозним і мужнім: — Нагорі небезпечний злочинець, який утримує Пем як заручницю.

— Та вона, як на мене, нічого не мала проти, — зморозила бабуся в такий рідкісний і напрочуд зараз невчасний момент просвітління. — Ой, дивіться, у жоржинах теж печиво.

Я глянула у вікно, й мені аж мурашки забігали по спині. До будинку, перетинаючи газон, спритно, як зухвалий шмаркач, підкрадався Марк Дарсі. Він заліз досередини через французьке вікно. Увесь спітнілий, брудний, волосся розкуйовджене, сорочка розстебнута. *Джиґи-джиґи!*

— Усі зберігайте спокій, поводьтесь так, мовби все нормально, — промовив він майже пошепки.

Ми були такі приголомшені, а від нього пашіло такою неймовірною владністю, що всі, наче загіпнотизовані зомбі,

дослухалися до його поради.

— Марку, — шепнула я, проходячи повз нього з каструлею підливи, — про що ти? Тут навіть не пахне нічим нормальним.

— Я не знаю, наскільки Джуліу небезпечний. Зовні поліція. Якщо вдасться викликати твою маму вниз, а його залишити нагорі, поліцейські могли б увійти і схопити його.

— Добре. Покладися на мене, — відповіла я й, наблизившись до сходів, гукнула: — Мам! Не можу знайти ніяких симпатичних серветок на тарелі!

Усі затамували подих. Відповіді не було.

— Спробуй іще раз, — прошепотів Марк, захоплено дивлячись на мене.

— Нехай Уна віднесе підливу назад до кухні, — також пошепки відповіла я йому.

Справу було зроблено, і Марк подав мені схвальний знак великим пальцем. Я також показала йому пальцем «люкс» і прокашлялася.

— Мам? — знову загорлала я. — Не знаєш, де ситечко? Уна непокоїться через підливу.

За десять секунд ми почули, як хтось гупотить сходами вниз — і до кімнати влетіла розпашіла мама.

— Серветочки під закуски в настінному тримачі для сервірувальних серветок, розтелепо! Так. Що ж Уна сотворила з підливою? О-хо-хо! Без «Меджімікса» не обійтися!

Не встигла вона договорити, як на сходах задудніли квапливі кроки й над нами спалахнула бійка.

— Джуліу! — вереснула мама й метнулася до дверей, однак на порозі вітальні стояв детектив — той самий, якого я бачила в поліційному відділку.

— Все гаразд. Зберігайте спокій, шановні. Усе під контролем, — промовив він.

Мама скрикнула вдруге: у передпокої з’явився Джуліу, прикутий наручниками до молодого поліцейського, і його виштовхали у вхідні двері за спиною детектива.

Я спостерігала за тим, як мама оговтується й роззирається по кімнаті, оцінюючи ситуацію.

— Слава Богу, що я зуміла заспокоїти Джуліу, — весело сказала вона після невеликої паузи. — Ну й справи! З тобою все добре, татку?

— У тебе, мамцю, блузка навиворіт, — відповів тато.

Я не могла відірвати очей від жахливої сцени з таким відчуттям, начеб настав кінець мого світу, аж тут на моє плече лягла впевнена рука.

— Ходім, — то був голос Марка Дарсі.

— Що? — перепитала я.

— Кажи не «що», а «прошу», серденько, — шикнула на мене мама.

— Місіс Джонс, — рішуче звернувся до неї Марк, — я забираю від вас Бріджит, аби парадно відзначити те, що ще залишилося від Різдва немовлятка Ісуса.

Я набрала в легені повітря й хапко стиснула простягнуту руку Марка Дарсі.

— Усім веселих свят! — мило усміхнувшись, промовила я. — Сподіваюся, ми зустрінемося з усіма вами на фуршеті з індичкою-карі!

А далі було ось що.

Марк Дарсі відвіз мене в «Гейлшем-хол»[150] на шампанське й пізній різдвяний ланч, який був просто прекрасним. Зокрема тішило те, що вперше в житті вільно поливаю підливою м’ясо і мені не треба ставати на чийсь бік у суперечці про особливості її приготування. Без мами й Уни Різдво виявилося незвичайним і чудовим святом. Розмова з Марком Дарсі плинула неймовірно

легко, тим паче, ми мали невичерпну тему для обговорення — «Урочистий перехід Джуліу до рук поліції».

Як з'ясувалося, упродовж останнього місяця Марк безперестанку мотався до Португалії (геть як приватний нишпорка — о, як приємно). Він розповів, що стежив за Джуліу до самого Фуншалу[151], і йому вдалося досить багато дізнатися про долю грошей, але ні обманом, ані погрозами не виходило змусити того повернути бодай дещицю.

— Ну, тепер йому все-таки доведеться, — усміхнувся Марк.

Цей Марк Дарсі такий милий, а вже розумний який, — слів бракує.

— Як так сталося, що він знову приїхав до Англії?

— Вибач, що користуюся заїдженим виразом, але мені пощастило розгадати, в чому його ахіллесова п'ята.

— Що?

— Не «що», а «прошу», Бріджит, — перебив він мене, і я захихотіла. — Я зрозумів, що, хоча твоя мама — найне-стерпніша жінка на світі, Джуліу в неї закохався. Він і справді її любить.

«Мама ще та штучка, — подумала я. — Цікаво, звідки в неї влада богині сексу, якій ніхто не може опертися? Мабуть, усе-таки треба піти в "Мій чарівний вигляд"».

— І що ж ти зробив? — запитала, так стиснувши під столом кулаки, щоб не закричати: *«А як же я? Я? Чому мене ніхто не кохає?»* — аж нігті боляче вп'ялися в долоні.

— Просто повідомив йому, що вона збирається зустрічати Різдво з твоїм татом, і, боюся, спати вони будуть в одному ліжку. Щось мені підказувало: йому вистачить безумства — і дурощів — спробувати …е-е… *поламати* ці плани.

— Як ти здогадався?

— Інтуїція. Людині мого фаху це не так уже й складно.

Боже, який він класний!

— Ти так старався для нас, беручи відгули на роботі та й узагалі. Навіщо завдав собі стільки клопоту?

— Бріджит, — сказав Марк, — а хіба не ясно?

О Боже.

Ми піднялися нагору — і виявилося, що він зняв люкс. Номер був фантастичний, просто шикарний і страх потішний, тож ми побавилися всіма штучками й прибамбасами для постояльців, а далі випили ще шампанського, і він почав плести всі ці дурниці про те, як любить мене: правду кажучи, слова з тої ж опери, яку завжди співав Деніел.

— Чому ж тоді ти не подзвонив мені перед Різдвяними святами? — обережно спитала я. — Я залишила тобі *два* повідомлення!

— Спершу хотів завершити справу, а потім уже говорити з тобою. Крім цього, мені здавалося, що я не надто тобі подобаюся.

— *Що?*

— Сама подумай: я пішов із гарбузом, бо ти сушила *волосся?* А коли вперше тебе зустрів, на мені були той ідіотський джемпер і шкарпетки з джмелями, які подарувала тітка, і поводився я, мов останній телепень. Мені видавалося, що ти вважаєш мене жахливим занудою.

— Ну так, я трохи… — промовила я, — але…

— Що?

— Ти хотів сказати «прошу»?

Цієї миті він забрав у мене фужер із шампанським, поцілував і зі словами: «Так, Бріджит Джонс, я хочу прийняти твоє перепрошення», — узяв мене на руки, відніс у спальню (де було ліжко з балдахіном!) і зайнявся зі мною всім тим, від чого я надалі, побачивши джемпер у ромби, щоразу пектиму раків.

Вівторок, 26 грудня

4:00. Нарешті я зрозуміла, у чому таємниця щастя з чоловіком, тож із глибоким розчаруванням, гнівом і приголомшливим відчуттям цілковитої поразки змушена виразити її словами перелюбниці, спільниці злочинця й охочої до розкошів третьорядної телевізійної знаменитості:

«Не щокай, серденько, кажи "прошу" й завжди слухайся мами».

Січень-Грудень. Короткі підсумки

Алкоголь: 3836 одиниць (зле).

Цигарки: 5277.

Калорії: 11 090 265 (огидно).

Жир: прибл. 3457 одиниць (ідея бридка з будь-якого огляду).

Набрана вага: 32,7 кг.

Втрачена вага: 33,1 кг (чудово).

Вгадані лотерейні номери: 42 (дуже добре).

Невгадані лотерейні номери: 387.

Загальна кількість куплених білетів миттєвих лотерей: 98. Загальний виграш від миттєвих лотерей: 110 фунтів. Загальний прибуток від миттєвих лотерей: 12 фунтів (Ур-ра! Ур-ра! Примудрилася обдурити систему, та водночас підтримала гідну справу як меценат).

Дзвінки на номер «1471»: чимало.

Валентинки: 1 (дуже добре).

Різдвяні листівки: 33 (дуже добре).

Дні без похмілля: 114 (дуже добре).

Хлопці: 2 (але один поки що лише шість днів).

Приємні хлопці: 1.

Кількість дотриманих новорічних обіцянок: 1 (дуже добре). Неймовірний здобуток за рік!

Примітки

[1] Міс Маніпенні — персонаж книжок і фільмів про Джеймса Бонда, особиста секретарка «М», Бондового начальника й керівника Таємної служби розвідки Великобританії (M16). У фільмах потурає легкому загравanню Бонда (тут і далі — примітки редактора).

[2] Міра об’єму рідин і сипких тіл. У Великобританії 1 ґ = 4,546 л.

[3] «Артур Андерсен» («Arthur Andersen») — на той час одна з бухгалтерсько-консалтингових фірм, що становили «велику шістку».

[4] Брюс Форсайт (1928-2017) — британська зірка телебачення, ведучий багатьох телешоу та актор. Наприкінці 1950-х — на початку 1960-х років працював над шоу «Недільний вечір у “Лондон Палладіум”».

[5] Алюзія на випадок, який трапився в Лондоні 1995 року. З магазину-фото-ательє на Гай-стрит з огляду на мораль (зображення оголених дітей) надіслали фото до поліції. Відбувся судовий процес.

[6] Головний персонаж роману Емілі Бронте «Грозовий перевал», закоханий в егоїстичну, вередливу, часто нетактовну дівчину Кетрін Ерншо.

[7] Очевидно, це алюзія на відому різдвяну повість для дітей Френка Баума «Життя і пригоди Санта-Клауса» (1902). На Різдво 1985 року вийшов на екрани однойменний музичний мультфільм, а у квітні 1996-го телебачення транслювало аніме-серіал «Пригоди молодого Санти».

[8] Йдеться про книжку «Удар у відповідь. Неоголошена війна проти американських жінок» (1991) Сьюзен Фелуді —

журналістки, лауреатки Пулітцерівської премії. У ній проаналізовано боротьбу з фемінізмом в Америці 1980-х років.

[9] 1 фут = 30,48 см.

[10] Вільям Карлінґ (нар. 1965 р.) — колишній реґбі-союзний гравець, який перебував у складі «Гарлекінс»; упродовж 1988-1996 років — капітан англійської команди з реґбі.

[11] Бути «Слоуном» (англ. Sloane) — у Великобританії означає насамперед бути багатим, гарним і, витрачаючи багато часу та грошей на Кінґс-роуд, дивитися на звичайних людей згори вниз.

[12] Стілтон (англ. Stilton) — англійський сир із коров'ячого молока з тонкими прожилками блакитної цвілі.

[13] «Жителі Іст-Енду» («EastEnders», виробник — BBC) — британська культова «мильна опера», персонажі якої стали легендарними. Тут зображене повсяк-дення жителів Волфорда — округу, начебто розташованого у східній частині Лондона. Перші серії з'явилися на екрані 1985 року, відтоді здобуто десятки відзнак, зокрема й нагороду Британської академії кіно й телевізійних мистецтв.

[14] Фірма «Brightlmgs» — виробник інтерактивних ляльок і пупсів.

[15] Еліс Купер (Вінсент Дамон Фурньє, нар. 1948 р.) — американський рок-му-зикант, автор пісень та актор, якого називають «королем жахів і майстром епатажу».

[16] Веретено — сталий символ проминання часу й наближення старості ще від давніх греків із їхніми мойрами (в англосаксів були подібні метени). Мойр — трьох богинь долі Клото, Лахесіс і Атропу — зображали як статечних жінок із кужелем.

[17] Джоанна Ламлі (Joanna Lumley, нар. 1946 р.) — британська акторка і фотомодель. Зіграла роль дівчини Бонда у фільмі «На

таємній службі її Величності» (1969), знімалася в популярному серіалі «Ще по одній», який почали показували 1992 року. Сьюзен Сарандон (Susan Sarandon нар. 1946 р.) — американська кіноакторка, лауреатка премій «Оскар» (1996) та Гільдії кіноакторів США (1996) за найкращу жіночу роль у фільмі «Мрець іде» (1995), а також Премії BAFTA (1995) за найкращу жіночу роль у фільмі «Клієнт» (1994). Обидві акторки незадовго до публікації «Щоденника Бріджит Джонс» повторно вийшли заміж за суттєво молодших чоловіків.

[18] Генрі Макс Геніґсвальд (Henry Max Hoenigswald, 1915-2003) — видатний німецько-американський мовознавець, який працював у царинах історичної лінгвістики та індоєвропеїстики; професор лінгвістики Пенсильванського-го університету (1948-1985). Досліджував, зокрема, як соціокультурні фактори впливають на розвиток мов.

[19] Деніс Вінстон Гілі (Denis Winston Healey, 1917-2015) — знаний британський державний діяч із густими кущуватими бровами.

[20] Персонаж однойменної книжки віршованих оповідань «Der Struwwelpeter» (1845) німецького психіатра Гайнріха Гоффмана про пригоди неслухняних дітей.

[21] Лондонський ресторан «П’ятий поверх» («The Fifth Floor Restaurant»), розташований у «Harvey Nickols», — ідеальне місце для того, щоб вишукано поїсти. В понеділок увечері тут пропонують клієнтам вина за цінами винного магазину.

[22] Мартін Еміс (нар. 1949 р. в Оксфорді) — відомий британський письменник, автор постмодерністських романів. Персонаж його роману «Інформація» (1995) Річард Талл щоразу говорить про куріння в інтервалах між цигарками.

[23] Фройдисти могли б убачати в цій дії прояв репресованого сексуального бажання або ворожого наміру.

[24] Міс Гевішем (Miss Havisham) — героїня роману Чарльза Діккенса «Великі сподівання» (1860), наречений якої не з'явився на весілля. Відтак стара діва в пожовклій од старості весільній сукні бажає відплати всім чоловікам.

[25] Британська пінта — одиниця вимірювання об'єму, що дорівнює приблизно 0,57 л, тобто ¼ пінти ≈ 0,142 мл.

[26] В оригіналі використано поняття Singleton, за походженням досить близьке до амазонки: асоціюється з жінками, які мають лише одну розвинену грудь. Виникло в Англії, де знайшли дівчину з такою будовою тіла на ім'я СінГлтон. Водночас цим словом називають одинаків, які ні не одружені, ані не вступають у тривалі стосунки; ще одне значення — унікальний екземпляр.

[27] Американська естрадна різдвяна пісня, що її 1934 року написали Фелікс Бернард (музика) й Річард Б. Сміт (слова). Або ж ідеться про збірку мультфільмів та анімаційних кліпів, випущену 1947 року на студії «Волт Дісней».

[28] Однойменна з назвою альбому «Народжений бігти» («Bora to run», 1974) композиція стала візитівкою американьского рок- і фольк-музиканта Брюса Спрінгстіна.

[29] Браян Рікс (1924-2016) — британський актор, який 1947 року сформував власну театральну трупу, що спеціалізувалася на фарсі. Низку його постановок показував канал BBC. Підкоряючись вимогам жанру, Рікс часто з'являвся на екрані без штанів.

[30] Ноель Едмондс (нар. 1948 р.) — британський комік (актор, сценарист), керівник телевізійного шоу «Noel's House Party» (1991-1999).

[31] Жермен Ґрір (нар. 1939 р.) — австралійська письменниця, вчена, журналістка, відома феміністка кінця XX ст. Авторка численних книжок, зокрема бестселера «Жінка-євнух» (1970).

[32] Очевидно, вигадана 1961 року перша супергероїня Всесвіту «Марвел».

[33] «Shirley Valentine» (1989) — художній фільм британського режисера Льюїса ілберта за однойменною п’єсою Віллі Рассела.

[34] Тайцзіцюань — китайське бойове мистецтво, популярне як оздоровча гімнастика. Один із видів ушу.

[35] Омар аш-Шариф (справжнє ім’я — Мішель Демітрі Шельгуб, 1932-2015) — єгипетський кіноактор, сценарист, режисер, який мав славу гравця у бридж.

[36] Гра значень: англ. match — і «сірник», і «матч».

[37] «Нетямущі» («Clueless») — підліткова романтична комедія, в основу якої покладено роман Джейн Остін «Емма».

[38] Тут і далі в оригіналі — помилкова абревіатура AGPAR.

[39] Насправді шкала Апґар має п’ять пунктів, за кожним із яких новонароджений може отримати від 0 до 2-х балів, тобто найвища оцінка все-таки 10.

[40] Джуліус Генрі «Ґраучо» Маркс (1890-1977) — американський комічний актор, учасник групи коміків «Брати Маркс». В автобіографії «Ґраучо і я» (1959) Маркс згадав про телеграму до голлівудського клубу, членом якого він на той час був: «Прошу прийняти мою заяву про вихід. Не хочу належати до жодного клубу, який прийме мене як свого члена».

[41] Англ. F-plan (від fibre — клітковина, волокно, баластні речовини) — дієта для боротьби із зайвою вагою, в основі якої лежить уживання великої кількості клітковини. Її запропонував у 1980-х роках англійський фізіолог Одрі Ей-тон, книга якого «Дієта F-план» потрапила до десятки бестселерів в Америці у квітні-травні 1983 року. Енергетична цінність цієї дієти — 1000-1500 кілокалорій.

[42] Короткотермінова дієта для зниження ваги, що базується на споживанні овочів, фруктів, горіхів і обмеженого переліку

злаків.

[43] В її основі перебуває ідея про те, що деякі продукти не можна їсти разом, бо їхні поєднання перешкоджають травленню й підвищують рівень кислотності в організмі. Такий метод харчування у 1920-х розробив нью-йоркський лікар Вільям Говард Гей.

[44] Сер Девід Фредерік Аттенборо (нар. 1926 р.) — чи не найбільш славнозвісний ведучий-натураліст, творець відомих у цілому світі десяти документальних серіалів про природу, зокрема «Життя на Землі», «Жива планета», «Випробування життям».

[45] Очевидно, захоплення викликає її фігура після народження чотирьох дітей.

[46] Боніта Мелоді Лізетт (відома як Бонні Ланґфорд, нар. 1964 р.) — англійська акторка й танцівниця.

[47] «Pied à terre» — дослівно з фр. «нога на землі»; «Pied à pomme de terre» (у Бріджит «Pied-à-pomme-de-terre») — дослівно «нога в картоплі». «Pied A Terre» — назва бренду туфельок Брідж на підборах kitten heel.

[48] Кетлін Тайнен (Kathleen Tynan, 1937-1995) — канадсько-британська журналістка, письменниця та сценаристка.

[49] Кеннет Тайнен (Kenneth Tynan, 1927-1980) — впливовий англійський театральний, а також музичний і кінокритик.

[50] Кеті Бойл (справжнє ім’я — Катеріна Ірене Елена Марія Імперіалі ді Франкавілла; нар. 1926 р.) — італійсько-британська актриса, учасниця телепрограм та дискусійних шоу.

[51] «Вислз» («Whistles») — відомий британський бренд, який із простою елегантністю підходить до створення офісного та повсякденного одягу. Зараз йому часто віддає перевагу Кейт Мідлтон, герцогиня Кембриджська.

[52] «Плющ» («The Ivy») — досить гламурний популярний у колі діячів кіно, музикантів та бізнесменів лондонський ресторан, розташований у районі Ковент-Ґарден у східній частині Вест-Енду. Цьогоріч йому виповнюється 100 років.

[53] Тіна Браун (нар. 1953 р.) — знана британська журналістка, авторка статей і редакторка, 2005 року стала громадянкою США.

[54] Зокрема це агентство встановлює аліменти на дітей і може їх стягувати.

[55] Джуліан Барнз (нар. 1946 р.) — сучасний англійський письменник, роман якого «Відчуття закінчення» відзначено 2011 року Букерівською премією.

[56] Французька мінеральна вода преміум-класу, що нині є офіційним напоєм тенісного турніру «Ролан Гаррос».

[57] «Noel's House Party» — легкий розважальний серіал, який у 1990-х роках транслювали в суботу ввечері по BBC 1.

[58] «Blind Date» — легке британське шоу, яке демонстрували суботніми вечорами від 30 листопада 1985 до 31 травня 2003 на каналі ITV. Його ведучою була співачка Сілла Блек.

[59] Телешоу, базоване на практиці боїв між професіоналами та звичайним громадянами в Давньому Римі.

[60] «Міддлмарч» — відомий психологічний роман англійської письменниці Джордж Еліот (справжнє ім'я Мері Енн Еванс, 1819-1880), опублікований у 1871-1872 роках.

[61] Поставивши ім'я подруги Перпетуї у множині, авторка підсилила алюзію на Вінні Пуха та його друзів, адже як загальна назва «piggy» означає «порося».

[62] Арія Калафа «Нехай ніхто не спить» (італ. «Nessun dorma») з останнього акту опери Джакомо Пуччіні «Турандот» звучала на BBC перед трансляціями чемпіонату світу з футболу 1990 року.

[63] Містер Блоббі (Mr. Blobby) — химерне цибулясте створіння з товстими сід-ницями в костюмі з рожевого латексу

в жовті горохи з телешоу «Домашня вечірка Ноула». Задум належав англійському комедіографові Чарлі Адамсові, а втілення — Баррі Кіллербі.

[64] Geek — поняття, що останнім часом увійшло в українську мову, тут означає дивакувату людину з інтелектуальними здібностями, що не подобається іншим.

[65] Французький виноробний дім «Лоран-Пер'є» засновано 1812 року, нині це один із найбільших виробників шампанського, адже щороку продає 7 мільйонів пляшок.

[66] «П'янота» («Вагґіу», 1987) — американська стрічка, яку зняв французький режисер Барбе Шредер за сценарієм Чарльза Буковські.

[67] Йдеться про комедійне шоу «Гаррі Енфілд і друзі» (1994-1997).

[68] Аманда Вейклі (нар. 1962 р.) — британська дизайнерка, знана переважно завдяки вечірнім та коктейльним сукням і аксесуарам у стилі «чистий гламур», вона є авторкою колекції весільних суконь «Споса» («Sposa»).

[69] Вигадана тварина з популярної дитячої книжки англійського письменника Г'ю Лофтінґа «Історія доктора Дуліттла» (1920) — двоголова газель, предками якої були сарни й останній єдиноріг. В американському комедійному мюзиклі «Доктор Дулітл» («Doctor Dolittle», 1967) режисера Річарда Флайшера її зображено як двоголову ламу. Інше значення цього виразу — бісексуал.

[70] Французький бренд косметики, одягу й аксесуарів, який заснувала модельєр-ка Аґнес Трабл (перший бутік відкрито 1975 року).

[71] Від 1940 року упродовж Другої світової війни в Англії розподіляли продукти харчування через їх нестачу.

[72] Під час війни у Великобританії ввели в раціон кінське й китове м’ясо.

[73] Антинацистську лігу у Великобританії створено 1977 року, аби протистояти крайнім правим і спробувати викоренити фашизм, расизм і гомофобію.

[74] Чимало комічних епізодів телепередачі «Шоу Моркамба та Вайса» з Еріком Моркамбом і Ерні Вайсом побудовано на тому, що вони цілком платонічно ділили помешкання й ліжко.

[75] Джон Ноукс і Валері Сінглтон — надзвичайно позитивні ведучі дитячого телешоу «Блакитний Пітер» на BBC.

[76] «Color Me Beautiful» — компанія, яка пропонує послуги персональних стилістів, влаштовує навчання з підбору кольорів, макіяжу й іміджу.

[77] Йдеться про мемуари Лі Чжисуї «Приватне життя Мао Цзедуна. Мемуари особистого лікаря Мао» (1994).

[78] «Harbour Club» — один із найкращих лондонських оздоровчих клубів від 1993 року, у столиці їх три — у Челсі, Кенсінґтоні та Ноттінґ-Гіллі.

[79] Це назва пісні Еліс Купер та Ніка Ваґнера 1975 року (англ. «Only Women Bleed») про жінку, над якою знущається її чоловік.

[80] Алюзія на пісню «Осінь мого життя» («Autumn of My Life», 1968), яку написав і виконував Боббі Ґольдсборо.

[81] «The River Café» — ресторан на Геммерсміт у Лондоні, що спеціалізується на італійській кухні й має мішленівські зірки. Тут починав свою кар’єру Джеймі Олівер. Книги рецептів цього закладу були надзвичайно популярні упродовж багатьох років.

[82] «Pride of Britain» — мережа, що складається з понад 50-ти готелів, переважно сімейного типу, розташованих на Британських островах.

[83] Барбара Картленд (1901-2000) — англійська письменниця, авторка численних любовних романів. Її страхітливий макіяж —

грубо нанесені яскраво-блакитні тіні, накладні вії та кілька шарів помади на губах — прославили письменницю майже так само, як і книжки.

[84] Кручі, що облямовують південно-східне узбережжя Великобританії навколо міста Дувр, розташованого за 129 км від Лондона. Ці крейдяні скелі здавна є орієнтиром для моряків.

[85] 1990 року на відкритті Чемпіонату світу з футболу відбувся концерт «Трьох тенорів» — Пласідо Домінґо, Хосе Каррераса й Лучано Паваротті.

[86] Американська кримінальна драма 1991 року режисера Рідлі Скотта про пригоди двох подружок-домогосподарок.

[87] Баррі Норман (1933-2017) — англійський кінокритик, який упродовж 20-ти років вів ток-шоу «Фільм» на BBC 1.

[88] В англійській мові гра значень: «run» — водночас перебіжка у крикеті, за яку зараховують очко, і коротка поїздка, невеличка подорож.

[89] Таблетки з двома активними компонентами — аспірином і кодеїном.

[90] Для цього популярного маскараду одяг добирають незалежно від статі.

[91] Перший Кембриджський сертифікат (БСЕ) — екзамен з англійської мови, що його проводить підрозділ Кембриджського університету. За рівнем тотожний B2, а термін його дії необмежений.

[92] Джеффрі Бойкотт (нар. 1940 р.) — колишній англійський гравець у крикет, а далі — спортивний коментатор, якого вважають не на жарт схибленим на воротцях і гравцях із битами.

[93] Мета гри у крикет полягає в тому, аби збити поперечину з воротець: із цією метою одна з команд кидає м’яч, а друга, захищаючи перекладину, відбиває його битою.

[94] Вірджинія Боттомлі (нар. 1948 р.) — баронеса, депутатка від Консервативної партії Великобританії, упродовж 1992-1995 років — Міністр охорони здоров'я, а протягом 1995-1997-го — Міністр національної спадщини.

[95] Нік Лісон (нар. 1967 р.) — двадцятивосьмирічний голова відділу деривати-них продажів у синГапурській філії «БерінГс Бенк» («Barings Bank»). 1995 року своїми несанкціонованими фінансовими операціями завдав банкові збитків на 800 млн. фунтів, що призвели до краху установи. Його засуджено до шести з половиною років ув'язнення. Поки Нік відбував покарання в Синґапурі, Ліза подала на розлучення.

[96] Скандинавське за походженням ім'я, що як загальна назва означає в англійській мові «гарну жінку» або «щось добре».

[97] На каналі «BBC Two England» ішла передача «Трихвилинна культура» («Three-Minute Culture»), у ній ведучий Майкл Іґнатьєв — історик, публіцист, політик, радіо- й телеведучий — досліджував так зване «одноразове» десятиліття. 1 листопада 1993 року в «Індепендент» з'явилася стаття Ґордона Коулза «Нотатки Коулза: культура за три хвилини», у якій ішлося про метод ознайомлення зі знаковими явищами культури під час сну, бо вдень на це немає часу.

[98] Під гаслами на зразок «Провести решту життя разом» побутують добірки цитат про вічне кохання й щасливе подружнє життя.

[99] Делія Сміт (нар. 1941 р.) — професійний кухар, вона вела кілька телешоу й написала низку книг рецептів, які стали бестселерами. Назва згаданої страви — «Сосиски з оленини, тушковані в червоному вині».

[100] Очевидно, Бріджит орієнтується на уявлення про цих войовничих дів зі скандинавської міфології пізнішого часу: там

вони постають як незаймані дів-чата-щитоноски Одіна із золотавим волоссям та білосніжною шкірою, а не зловісні ангели смерті, що визначали долю воїнів та забирали обраних убитих до Вальгалли.

[101] Принц Ендрю 1986 року одружився з Сарою Ферґюсон (Ферґі) й отримав титул герцога Йоркського. Мирно розлучившись через десять років, вони далі підтримували дружні взаємини, що стало спонукою до виникнення безпідставних прогнозів, начебто герцог та герцогиня можуть знову зійтися.

[102] Ґранджери (у Британії ^и^є^) — субкультура кінця 1980-х — початку 1990-х, яка виникла під впливом музичного напряму ґрандж, що є піджанром альтернативного року.

[103] Гумористична фраза «сендвіч Британської залізниці» виникла в англійській поп-культурі як емблема неякісного обслуговування в поїздах державного оператора «Брітіш Рейл» («British Rail») у період націоналізації (1948-1994). Упродовж 1994-1997 років відбулася приватизація цієї компанії.

[104] Книжка психіатра Джин Шиноди Болен «Богині в кожній жінці: нова психологія жінки. Архетипи богинь» уперше з'явилася друком 1984 року. Тут ідеться про сімох богинь із грецької міфології, яких сучасні жінки можуть у собі «активувати».

[105] Ольстерська юніоністська партія, або Юніоністська партія Ольстера діє в Північній Ірландії й обстоює збереження Ольстера в складі Великобританії.

[106] СДЛП — Соціал-демократична і лейбористська партія, що на території Північній Ірландії пропагує ідеї ірландського націоналізму й соціал-демократії.

[107] Ієн (або Іан) Пейслі (1926-2014) — один із лідерів юніоністського руху.

[108] Відомий вислів «Фурія в пеклі ніщо, порівняно зі зневаженою жінкою» походить із п’єси англійського письменника Вільяма Конґріва «Наречена в жалобі» (1697): «Heaven has no rage like love to hatred turned, // Nor Hell a fury, like a woman scorned».

[109] Йдеться про процес мирного врегулювання подій у Північній Ірландії, який почався в той період, коли при владі перебувала Консервативна партія Великобританії. Врешті 1998 року було укладено «Белфастську угоду», або так звану «Страсноп’ятничну угоду».

[110] Единбурзький фестиваль — загальна назва цілої низки літературно-мистецьких фестивалів, які щоліта (переважно в серпні) відбуваються в Единбурзі й тривають майже місяць.

[111] Королівська Миля (The Royal Mile) — вулиці в середмісті Единбурга, що простягаються на одну шотландську милю від Единбурзького замку до Голіруд-ського палацу (Голірудгауза), офіційної резиденції британських монархів у Шотландії.

[112] Зала зібрань (The Assembly Rooms) — зали для засідань у ценрі Единбурга, спершу тут проводили тільки громадські зібрання, а нині в цих приміщеннях відбуваються й мистецькі та публічні заходи, з-поміж яких і фестиваль «Фриндж».

[113] Маріанн Фейтфул (Marianne Faithfull, нар. 1946 р.) — англійська співачка та актриса, яка стала популярною, зустрічаючись із Міком Джаґґером. Тоді, у 1960-ті, її вважали іконою стилю.

[114] Алан Єнтоб (Alan Yentob, нар. 1947 р.) — британський продюсер, широко обізнаний із культурою та мистецтвом, одружений і з двома дітьми, навряд чи був хорошою кандидатурою для програми «Несподівано самотня».

[115] Джоанна Троллоп (нар. 1943 р.) — сучасна англійська письменниця, яка отримала премію «Асоціації любовних

романістів»; їй властиві дотепність і увага до соціальних деталей. Видала низку книжок під псевдонімом Керолайн Гарвей.

[116] Діана Дорс (1931-1984) — секс-бомба британського кінематографу 1950-1960-х років, іноді її називають англійською «Мерилін Монро».

[117] Майкл Говард (нар. 1941 р.) — британський політик, який був членом Консервативної партії та протягом 1993-1997 років обіймав посаду Міністра внутрішніх справ в уряді Джона Мейджора. Через його румунське коріння у пресі з'являлися карикатури, де Говарда зображали як Дракулу.

[118] Йдеться про журнал «Космополітен» («Cosmopolitan»), який доволі часто вміщує поради, як організовувати різні вечірки.

[119] Коледж усіх душ, або Коледж усіх святих (All Souls College) — коледж Оксфордського університету, у якому немає бакалаврату, натомість випускники інших коледжів, подавши заяву в експертну комісію, склавши іспити і пройшовши співбесіду, можуть стати його стипендіатами. У такий спосіб вони автоматично стають членами керівного органу коледжу. Стипендіати цього Коледжу всіх душ є й серед старших наукових співробітників, надзвичайних наукових співробітників, професорів тощо.

[120] «Old Woman of the Hills» — неточна цитата з дитячого віршика, що вперше з'явився друком 1714 року. Він починається словами: «Була собі бабуся, що жила під горою…» («There was an old woman lived under a hill…»).

[121] Гарольд Пінтер (1930-2008) — чільний британський драматург другої половини XX століття, а також поет, режисер, актор, суспільний діяч.

[122] Екологічно й соціально відповідальний косметичний бренд «The Body Shop» спеціалізується на продукції з натуральних складників.

[123] Лес Доусон (1931-1993) — популярний британський комік і телеведучий з оригінальною мімікою, його улюблені персонажі — домогосподарки з манією величі Циссі й Ада.

[124] Фей Данавей (нар. 1941 р.) — американська актриса, яка зіграла головну роль у фільмі Артура Пенна «Бонні і Клайд» (1967), а за виконання ролі в кіно Сідні Люмета «Телемережа» (1976) її нагороджено преміями «Оскар» і «Золотий глобус».

[125] 21 вересня 1995 року почалося «молочне чудо»: статуя слоноголового індуїст ського бога Ґанеші в одному із храмів Нью-Делі «випила» ложку молока, яку їй підніс жрець. За добу це явище поширилося й на статуї інших індуїстських богів по всій Індії й цілому світі.

[126] Згадка про рододендрони є в романі Девіда Герберта Лоуренса «Веселка» (1915). У його продовженні під назвою «Закохані жінки» (1920) на території маєтку тоне сестра одного з персонажів, Джеральда.

[127] Перші два — британські політики: Майкл Говард був тоді Міністром внутрішніх справ (див. примітку на с. 292), Дуґлас Герд — Міністром закордонних справ; а Джим Девідсон — англійський комедійний актор і ведучий.

[128] Успішну італійську актрису, кінорежисера, модель і письменницю Ізабеллу Росселліні ніколи не судили.

[129] «Galaxy Minstrels» — глазуроване драже з молочного шоколаду.

[130] Англійський перформер і комік, який відточував свій стиль із характерними згущеннями й перебільшеннями, використовуючи двозначні вирази. Був зіркою британських

комедій «Carry on Doctor» (1967), «Carry on up the Jungle» (1970) тощо.

[131] 1960 року французький художник Ів Кляйн запатентував фарбу «International Klein Blue» (IKB) та технологію одержання й закріплення відтінку цієї фарби — яскраво-ультрамаринового.

[132] Марко П'єр Вайт (нар. 1961 р.) — британський шеф-кухар і ресторатор. Наймолодший шеф-кухар, який отримав три мішленівські зірки.

[133] День Ґая Фокса та Ніч багать — галасливе свято у Великобританії, присвячене історичній події: 5 листопада 1605 року було викрито «Порохову змову», організовану проти короля Якова I та членів Парлементу. Група католиків, до яких належав Ґай Фокс, мала підірвати будівлю Парламенту під час церемонії відкриття засідання Палати Лордів. Відтоді цього дня англійці запрошують гостей на святкову вечерю, палять на вогнищах опудала Ґая Фокса та запускають феєрверки.

[134] «Шоу жахів Рокі Горрора» («The Rocky Horror Picture Show») — британський театральний мюзикл, який 1975 року було екранізовано. Переважна частина акторського складу, незалежно від статі, була надмірно розмальована тінями для повік і помадами.

[135] 1993 року Лорена Боббіт уві сні каструвала свого чоловіка. Відтоді так називають чоловіків, які зазнали кастрації від рук власних дружин.

[136] «Kwik Fit» — британська компанія з обслуговування та ремонту автомобілів із низькою ціновою політикою.

[137] Таймшер — форма володіння апартаментами в межах апартготелю чи право на ексклюзивне користування апартаментами щороку упродовж терміну, кратного тижневі, за системою розподілу часу.

[138] Англ. «Climb Every Mountain».

[139] Літературне опрацювання Мар’яни Савки.

[140] «Why Me Lord» — назва пісні Елвіса Преслі 1974 року.

[141] «The Groucho» — закритий лондонський клуб, заснований 1985 року і назва ний на честь коміка німих фільмів Ґраучо Маркса, розташований він на Дін-стрит у Сохо.

[142] 1974 року пісню Мела Торме на слова Боба Веллса «Chestnuts Roasting on an Open Fire», або «The Christmas Song» (1945) внесено в Зал слави премії «Ґреммі».

[143] Річард Бренсон — один із найбагатших жителів Великобританії, засновник корпорації «Вірґін ґруп» («Virgin Group»).

[144] На півтора кілометра Оксфорд-стрит припадає понад 300 магазинів, які перед Різдвом «штурмують» покупці.

[145] 1938 року Йозеф Ґеббельс як Міністр пропаганди нацистського уряду Німеччини пропагував уторгнення до Польщі.

[146] «Cats» — знаменитий мюзикл Ендрю Ллойда Веббера.

[147] Персонаж повісті Чарльза Діккенса «Різдвяна пісня в прозі».

[148] «Magimix» — марка кухонного комбайна.

[149] «Smarties» — кольорові драже з молочного шоколаду.

[150] «Hintlesham Hall» — готель класу люкс в Іпсвічі (графство Суффолк).

[151] Фуншал — столиця Мадейри, португальського острова в Атлантичному океані.